Hakan Günday

AZİL

Deha ve delilik arasında
seyreden bir hayat...

DOĞAN
KİTAP

Azil

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Zargana

Kinyas ve Kayra

Piç

Malafa

Ziyan

Az

AZİL

Yazan: Hakan Günday

I. baskı / Şubat 2007

9. baskı / Aralık 2011 / ISBN 9789759917975

Sertifika no: S1940

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut **Yazar fotoğrafı:** Selen Özer Günday **Baskı:** Şefik Basım / Turgut Özal Caddesi No: **137** İkitelli İSTANBUL Tel: (212) **549** 62 62 Sertifika no: **16119**

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs 'Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli İSTANBUL Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Azil

Hakan Günday

DK
DOĞAN
KİTAP

İÇİNDEKİLER

Aynı yerde kaldıkça, nesneler ve insanlar yozlaşır, çürür

ve de leş gibi kokmaya başlarlar.

Gecenin Sonuna Yolculuk;

Louis Ferdinand Ceiine

Herhangi bir kapalı dizgede, düzensizlik daima artar.

Termodinamiğin İkinci Yasası

Ziya Günday'a

Asil’in Mektubu

Bu cümle, yazmayı öğrendiğimin kanıtıdır. Bu cümleyse, okumaya devam ettiğinin kanıtı. Birlikte, iki kanıtı olan bir suç işleyeceğiz. Bir hayata son vereceğiz. Ancak korkma. Doğum yeri belli olmayan ölümün serpilişi o kadar yavaş olacak ki ölenin kim olduğunu anlamayacaksın. İşlediğin bir suçtan ötürü, belki de ilk kez pişmanlık duymayacaksın. Belki de o gün geldiğinde, bir hayata son vermenin suç olmadığına inanacaksın. Ancak şimdi titrediğini biliyorum. Elindeki kâğıdı tutmayı sürdürmekle yırtıp atmak arasında hangi hızla gidip geldiğini rüzgârından hissedebiliyorum.

Tek başına işlenen suç bir göktaşıdır. Sırtında sadece sahibine yer vardır. Ancak suç, var olan en güçlü tutkaldır. Suçun işlenmesinde payı olanların her biri, birbirine yapışır. Her ne kadar birbirlerinden kaçmaya çalışsalar da suç çekimi onların ayrılmasını engeller. Sanıldığı gibi suçun işlendiği yere değil, birbirlerine dönerler. Çünkü suç güvenli ve güvenilir değildir. Güvensizlik, yirmi dört saatlik gözetimler gerektirir. Suç ortakları birbirini gözetler. Bu yüzden, sen ve ben bir suçla yapışacağız. Tutkalımız ne dostluk ne de aşk; güvensizlikten delirmemek için, yalnız kalana kadar, ortaklarının birbirlerini öldürmeye çalıştıkları suç. Kızdıran, acıtan, muhteşem suç. Bütün şahdamarlarını mat eden suç. Ancak bizim ortaklığımızda rahat bir uyku için birinin diğerini öldürmesine gerek yok. Çünkü işlenecek suç gerçekleştiğinde sayımız bire düşecek.

Beni sadece fotoğraflardan tanıyorsun. Sadece nasıl göründüğümü ve objektife nasıl baktığımı biliyorsun. Ama neler düşündüğümü ve neler hissettiğimi bilmene olanak yok. Beni anımsaman olanaksız. Resimli romanlara benzediğine emin olduğum rüyaların bile beni anımsamana yetmez. Çünkü kimsenin anımsamadığı ve dönmediği bir yerdeyim. Bu yüzden kendini yorma. Nasıl olsa bu satırları okudukça kimin yazdığını unutacaksın. Sen mi, ben mi? Ne fark eder? Hiçbir şeyin fark etmediğini öğreneceksin. Sadece daktilo harfleri. Hepsi o kadar. Ne el yazısı ne imza ne de bir kimlik. Suç işlemek için hiçbirine gerek yok. Yok olacak bir varlığın

varlığı yeterli. Gerisi ağaç, apartman, sokak.

Hangi okullardan mezun olduğunu, hangi evlerde yattığını bilmiyorum. Bir mesleğin var mı? Kaç çocuk sana “Baba” diyor? Aslında hiçbiriyle ilgilenmiyorum. Yine de nereye vardığını görmek, en çok kullandığın kelimeyi duymak, ağzındaki diş sayısını bilmek isterdim. Bir ayna ya da bir vitrin camında ne gördüğünü bana anlatmanı isterdim. Ama hiçbirini öğrenemeyeceğim. Belki de sadece bu beni üzüyor: Kim olduğunu bilmemek. Ancak önemli değil. Çünkü kim olursan ol, bana dönüşeceksin. Bittiğin an başlayacağım. Sana, yaratarak yok olmanın anlamını ezberleteceğim. Kendinle ve hayatınla vedalaş. Okuduklarını reddetmeye çalışsan bile belleğin sana ihanet edecektir. Gözlerinden girip zihninden çıkan her bilgi, sahip olduklarından birini yok edecek. Benimle savaşma. Çünkü kazanırsan, kaybedersin.

Hiçbir şey anlamadığını biliyorum. Bir yanlışlık olduğunu düşündüğünü de biliyorum. Bütün bunların seninle ilgisini çözemiyorsun. Ancak tesadüfün olmadığı bir evrende senin için çizdiğin yolda ilerlemek zorundasın. İlişkimizin gerçekliğini kanıtlayacak cümleler mi okumak istiyorsun? Bu konuda cömert olmayacağım, çünkü seni tasarladığını bu günlerde, akli dengen pahasına karanlıkta yürümeyi öğreteceğini sana. Dolayısıyla sunacağını kanıtlar, sol elini kullanmayı tercih etmenden ve sağ gözünün mavi oluşundan ibaret kalacak. Daha fazlasını bekleme, çünkü gelmeyecek. Zamanımız azalıyor. İkimizinki de.

Mahkûm olduğum şartların kolay olduğunu sanma. Sürekli kaçıyor, gizleniyor ve yalan söylüyorum. Bunlar, hayatta kalmamı sağlıyor. Her ne kadar hayatta kalmanın bedeli ölüm olsa da, şimdilik bu kadarını ödeyebiliyorum.

Sana nasıl ulaştığımı ve kim olduğumu bir gün öğreneceksin. Q gün gelene kadar bunları düşünmemeye çalış. Sahip olduğun bütün fotoğrafları bulmak için eşyalarını altüst etme. Sadece oku. Oku ve zamana bırak. Sayesinde var olduğumuz zamanın seni taşımasına izin ver. Unutma ki zaman, gidecek yeri olmayanların evidir. Sadece zaman onları ileriye taşır. Ölümcül bir hastalığa sahip olan ile intihar etmekten yorgun düşenin ortak noktası, ilerleyen zamanda geri gidiyormuş gibi görünmeleridir* Ancak bu, ilerleyen bir trenin sadece son vagonuna kadar yürümeye benzer. Sonrası yoktur. Beden sahibi

olan, ilerlemek zorundadır. Zamana güven. Yaşarken asla varamayacağın yerlere seni sadece o götürür. Oku ve zamana bırak.

“Oku ve zamana bırak” cümlesinden sonra sadece boşluk vardı. Elindeki kâğıdı, dirseklerini dayadığı masaya bıraktı. Sırtını sandalyesine yasladı. Önünde bir deste kâğıt, üzerlerinde de harfler, kelimeler, cümleler yatıyordu. Ve boşluklar. Destenin yanında da bir zarf. Kâğıtlar da, zarf da sararmıştı. Satın alındıkları tarihte renkleri mutlaka beyazdı, ancak sonbahar her yere ve her şeye geliyordu. İlk gördüğü anda eksiksiz incelediğinden emin olsa da zarfa uzanıp eline aldı. Göz hizasına getirdi. Üzerinde sadece adı, soyadı ve içinde bulunduğu evin adresi yazıyordu. Daktilo harfleri. Ne bir damga ne bir pul. Posta kutusunda bulunmuş bir mektup.

Hiç dostu yoktu. Hiç düşmanı yoktu. Hayatının hiçbir döneminde mektup yazmamıştı ve kimseden yanıt beklemiyordu. Adresini ve kimliğini bilen hiçbir insan kendisine şaka yapacak kadar yakın değildi. Ancak solaktı ve sağ gözü maviydi.

Bir iskambil kâğıdı gibi zarfı masaya attı. Ellerini ensesinde kavuşturup bakışlarını karşısındaki duvara yasladı. Düşünmeye çalıştı. Düzenli bir düşünceler zinciri kurmak için kendini zorladı. Ama olmadı. Hayatının öyle bir dönemindeydi ki imzasız ve merak kışkırtıcı mektubun değeri ancak bir günlük gazeteninki kadardı. Hiçbir şey, içini tıka basa doldurmuş kadından daha önemli değildi. Âşıktı. Hiçbir zaman olmadığı ve olamayacağı kadar. Ancak kadınla arasında bir nefes vardı. Aralarındaki uzaklık bir hayat kadardı. Üzerindeki takım elbisenin rengi siyahtı ve sabah evden çıkmasının nedeni, âşık olduğu kadının cenazesine katılmaktı.

Ceketinin iç cebindeki paketten bir sigara çekti. Sigaranın filtreli ucunu burnuna dayadı. Sağ gözkapağını indirip sigarayı sol gözüyle izledi. Umutsuz bir hayvanınkine benzeyen nefesler verdi. Sol gözkapağını indirip sağ gözüyle sigarayı izledi. Gözbebeklerinin arası yedi santimetreydi. Sadece yedi santimetre. Oysa gördüğü iki farklı sigaraydı. Aynı yüzün taşıdığı iki göz bile dünyayı tamamen farklı avlıyordu. Aynı yüzdeki iki gözün arasında bile bakış açısı farkı vardı. “Peki, hangi göz, benim?” dedi, kulaklarının duyacağı yükseklikte. Sorusunu kendi yanıtladı: “Hiçbiri.” Bu kez kimse duymadı.

Kendi gözlerinden kuşku duyduğu o anda, yabancı yüzlerin neler görebileceğini düşünmek bile istemedi. Çünkü diğer insanlara uzaklığı sonsuzluk kadardı. Sonsuzluktan beri olduğu gibi. Hayal edilemeyecek kadar büyük. Hayal edemediği her şeyden kaçardı. Korkardı. Haklıydı. Bir sandalyede değil, daima hissettiği yalnızlığın doruğunda oturuyordu. O güne kadar, gözlerinden hangisinin kendisi olduğunu düşünmemişti. O güne kadar siyah bir takım elbise giymemişti. O güne kadar yaşadığı hayatı anımsamıyordu, çünkü her ne kadar yedi santimetre arayla her şey farklı görünse de, âşık olduğu kadının ölümü her yerden aynı görünüyordu. Sol gözünden, sağ gözünden, sol omzundan, sağ baldırından, sırtından. Her yerden.

Masadaki kâğıtlara baktı ve üzerlerindeki yazıları okuyamadı. Acısı, okuma dahil bütün bilgilerinin önünü tıkamıştı. Gözlerinin ardındaki acı barikatı kimseyi içeri almıyordu. O an, iç organlarının yandığını hissetti. Böbrekleri, midesi, ciğerleri kundaklanmış, alev almıştı. Çok geçmeden ateşin dumanı da ağzından ve burnundan çıktı. Sigarayı yaktığı çakmağı kâğıtların üzerine bırakıp dirseklerini masaya dayadı. Sigarayı biraz daha küle çevirdi ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. Sol elinin iki parmağına sıkışmış sigaradan dağılan duman odaya yayıldıkça, ellerinin arasındaki başı, bacası tüten ve asla yoksulluktan değil, ancak acıdan sıvası dökülmüş bir gecekonduya dönüşüyordu. Yangını söndürmek için önce nefesini tutup ateşi oksijensiz bıraktı, sonra gözyaşıyla suladı, son olarak da buzdolabındaki dokuz biranın köpüğünü kullandı.

Ama hiçbir şey sönmedi. Sadece kustu. Kustu ve biraz daha kustu. Kusacak bir şey kalmadığında da kendinden geçip uykuya sızdı.

Üzerinde siyah takım elbise, altında beyaz fayans. Doğaları gereği siyah ve beyaz olan her şeyin kullanıldığı ve renkli kamerayla çekilen bu siyah beyaz filmde zamanın geçişinden başka izlenecek bir hareket yoktu.

Soğuk fayansın sağ yanağını ütülediğim hissetti. Gözlerini açmadı, ancak uyanmıştı. Banyoda pencere ve kolunda saat yoktu. Her nedense, gündüz mü yoksa gece mi olduğunu düşündü. Ne yanıt geldi ne de yanıtlama çabası. Zamanın hangi kıtasında bulunduğuna dair sorusu ölü doğmuştu, çünkü zihni, uyandığı değil, uyuduğu saatlerde uçuşuyordu. Yine aynı kâbusu görmüştü. Hep aynı kâbus:

Üç ya da dört yaşlarındaki hali, birden karşısında belirirdi. Play Stationin "Herkesi öldür!" oyunlarından birindeymiş gibi elindeki tabancanın sadece namlusunu görürdü. Üç metre uzağında duran kendisine ateş etmek için bir nedeni yoktu, ama ederdi. Her defasında kendini, elindeki tabancayla vurur ve açıklayamadığı bir pişmanlık duygusuyla uyanırdı. Alnı ve sırtı tere batırılıp çıkarılmış gibi olurdu.

Ancak bu kez farklıydı. Kendini, uykusunda da olsa öldürdüğü için pişmanlık duymuyordu. Olması gerekenin gerçekleştiğine dair bir duygu. İçinde sadece bu vardı. Biraz da mide bulantısı. İnşa edilen bir bina gibi yavaşça kalktı. Ayaklarının üzerinde durduğunda, kulağında kâbustan kalan patlama vardı. Kâbustan kalan tek ses daima tabancaya ait olandı.

Odaya geçip sandalyeye oturdu. Önündeki masanın üç çekmecesi vardı. Ortadakini açtı. Aradığını buldu. Bir tabanca. Kâbuslarındakine benzeyen bir namlu. Şarjörü dolu. Öyle olduğunu biliyordu, çünkü kurşunlan yerleştiren oydu. Kendini öldürecekti. Bunu da biliyordu. Böyle olması gerekiyordu. Çünkü o bir aptaldı. Gittiği bütün okullarda, daha sınıftaki sırasına alışmadan duymaya başladığı kelime: Aptal. Yedi hayata yetecek kadar duyduğu kelime: Aptal. Anne ve babasının uzun zaman önce kabul ettikleri bir hal: Aptallık. Ve bir aptalın ölmesi için fazla şey gerekmiyordu. Vicdanı taşıracak kadar hata ve göğüs kafesini parçalayacak kadar acı. Ayrıca kötüydü. Bunu kendisi iddia etmiyordu. Annesi söylüyordu. Hep söylemişti. Hep söyleyecekti. "Sen kötü bir çocuksun ve çok aptalsın!" Evet, belki çok akıllı değildi. Ama neden kötü olduğunu bilmiyordu ya da kendini neden kötü bir insanmış gibi hissettiğini. Annesine inanmış ve aptallıkta düşüp kötülükte kalkan bir çocuk olmuştu. Annesine inanmış ve yirmi sekiz yaşında ailesiyle yaşayan bir asalak olmuştu. Annesine inanmış ve intihar etmeye karar vermişti. İki hafta önce, âşık olduğu kadının hastalandığını öğrenince şöyle düşünmüştü: Ölürse ölürüm. Giderse giderim. Yaşarsa yaşarım.

Sevgi, tırmananları birbirine bağlayan bir halattı. Biri düşerse diğerlerinin hayatta kalması için halatın kesilmesi gerekiyordu. Ancak sevgi, kesilemeyecek kadar kaim bir halattı ve sonunda herkes düşerdi. Aptallar sevdikleriyle düşer, kötüler sevdiklerini aşağı çeker. Onda ikisi de vardı. Annesine inanmıştı. Çünkü aksini söyleyen kimseyi tanımamıştı. Aşık olduğu kadın hariç. Sadece o. Sadece o kadın öğrenme güçlüğünü, konuşma

zorluğunu, işsizliğini, garip davranışlarını önemsememişti. Sadece o, gözlerine bakıp, “Sen benim için değerlisin” demişti. Ama şimdi yoktu. Adını telaffuz edemediği bir hastalık. Doktorların adını defalarca hecelediği, ama aklında tutamadığı bir bela. Adı önemsiz bir felaket. Sonucu ölüm olan bir ölüm. Sevgi halatı. Düşenlerin kafatasını çatlatacak bir yükseklik. Acele etmeye gerek yok. Nasıl olsa ilk düşen öldü. Sıra herkeste.

Elindeki tabancaya bakarken bunları düşünüyordu. Düşünebileceklerinin hepsini. Çünkü bunlar sonunculardı. Bir daha düşünmeyecek. Bir daha hissetmeyecek. Bir daha konuşmayacaktı. Ancak hayat kaygandı ve gözleri yere sağlam basmayacak kadar ıslaktı. Masadaki kâğıtlara kayan gözleri boş eline emretti. Mektubun devamını kavradı. Odada kendisinden başka kimse olmadığı için okuduğunu anlamamakla suçlanma olasılığı da yoktu. Yaşadığı son günü okuyarak geçirecek ve anlayıp anlamadığını kimse umursamayacaktı. Yalnızken, aptallık da, kötülük de yok oluyordu. Yalnızken korku yoktu. Bu yüzden ölmeliydi. Yalnız kalabileceği bir yere gitmek için. Bu dünyada olmayan bir yere varmak için intihar etmeliydi.

Okumaya devam etti.

Her şey bir patlamayla başladı. Ancak patlayan neydi? Neden patladı ve bir patlama olması gerekli miydi? Binlerce ve binlerce soru.

Azınlıklar, ne etnik ne dinsel ne de renklere ilişkin olanlardır. Yeryüzü ve dışındaki tek azınlık, yanıtlardır. Her şeyi ve herkesi sorular yönetir. Evren nüfusunun çoğunluğu sorulardan oluşur. Soru ve yanıtların nadir evliliklerinden doğan melezler de bildiklerimizdir. Melezlerin ışığı neyi aydınlatıyorsa onu görürüz. Gerisi karanlıktır. Hiçbir gözün alışamayacağı kadar karanlık. El yordamının bile kör kaldığı karanlık. Kabul etmen gereken ilk gerçek de, doğumunda gözlerinin kapalı olduğudur. Hayata karanlıktan geldiğini bilmelisin. Anavatanın karanlıktır. Karanlığın kuralları yoktur. Karanlığın tarihi yoktur. Gözlenebilen tek hareket, karanlığın dışına düşendir. Sadece karanlığın dışı kurallara sahiptir. Doğumundan birkaç saat sonra gözlerini açmanın nedeni, ışığın seni beklediğini bilmendir. Kurallar, buluşmaların gecikmesini yasaklar.

Kurallar, karanlığın dışındaki hareketin kimlik bilgileridir. Kurallar, onların varlığını bilmeyenlere göre kader, diğerleri için pusuladır. Önce varlıklarını kabul etmen, sonrasında da onları tanıman gerekir. Bedenli ya da bedensiz, her şeyin ve herkesin boyun eğdiği kurallar, yaratıcılığın sınırlarıdır.

İçinde doğduğun evi tanımak zorundasın. Patlamanın, geçmişi yok ettiğini bilmelisin. Patlama öncesindeki hiçbir davranış ve düşüncenin sonucu yoktur. Kuralların doğum tarihi, zamanın başlangıcıdır. Zamanın başlangıcıysa patlama anıdır.

Hâlâ içinde yaşıyor olsan bile, doğduğun evi asla tanıyamadığını biliyorum. Üzerindeki çelik ve cam tabutların, kentin kalbinden uzaklaştıkça ahşap ve taş kundaklara dönüştüğü uzun caddenin sonunda, bütün sokak sularının döküldüğü denizin kıyısında sessiz bir ev. Sessiz ve kalın duvarlı bir ev. Sessiz, kaim duvarlı ve vestiyerine oksijen asılan bir ev. Nefes almadan önce düşünülen bir ev. Cennet broşürlerinin tuvalet kâğıdı olarak kullanıldığı bir cehennem. Her şeyin ve herkesin mükemmel olduğu bir ev. Kusursuz odalar, kusursuz halılar, kusursuz kusurlar. Hiçbir şeyi seçmedikleri için boş vicdanlı sakinlerinin mutlak mutlular olduğu bir ev.

Kaim duvarların ve sessizliğin baskısıyla birbirine yapışmış üç kişi. Bir anne, bir baba, bir de sen. Birbirlerinden başka her şeye sahip bir aile. İçinden zamanın geçmediği, üç odalı bir buzdolabı. Her şeyin ve herkesin durduğu, her şeyin ve herkesin durmak zorunda kaldığı bir aile tablosu. Ne iyi ne kötü. Zamandan muaf tutulmanın ödülü. Hiçbir şey olmamak. Hiçbir sıfatı sırtında taşımamak. Kamburların hiç doğmadığı bir ev. Ne güzel ne çirkin. Ne zeki ne aptal. İçinde kuralların olmadığı bir ev. Tek kuralın ev olduğu bir ev. Doğduğun ev. Doğumevin. Ancak doğmayabilirdin.

Baban seni istemedi. Baban, ikinin üç olmasını istemedi. Baban seni öldürmek istedi. Nedeni basitti. Her doğumun bir bölünme, her bölünmenin de güç kaybı olduğunu düşünüyordu. Güç kaybı mutlak durağanlığı bozacak ve denge sonsuza dek yok olacaktı. Kalın duvarların ezdiği bedenleri yemek masasının etrafında lokma arası cümleler kurarken, baban, annene, “Kürtaj” dedi. Daha fazla konuşmadı. Annense susmadı. Konuşmaktan aç kaldı. Masadan aç kalktı. Ama susmadı. “Hayır” dedi. “Asla!”

Baban açıklamadı. Neden seni geldiğin yere göndermek istediğini anlatmadı. Gerek yoktu. Annenin anlamasına olanak olmadığı gibi. Yanlış bir evlilik mi? Hayır. Yanlışların olmadığı bir evde yaşıyorlardı. Çünkü sayı ikiyken, her şey birbirine eşitti. İyi, kötü, yanlış, doğru, Tanrı, şeytan. Babanın annenden tek farkı sevmeyi bilmesiydi, o kadar. Anneni sevmiş ve onunla sevişmişti. O akşama kadar, doğduğun evde, hamileliğin doğal sonucu daima kürtajdı. Çünkü baban değişmek ve değiştirmek istemiyordu. Ne artmak ne azalmak. İki yeterliydi. Üç ve sonrası, fazla. Ancak annen kendini güçsüz hissediyordu. Babanla eşit güce sahip olmanın tek yolunun doğurmaktan geçtiğine inanıyordu. Doğurmak ve kalabalık olmak. Annen ve sen, babana karşı. Hayali buydu. Oysa ne babandan güçsüz ne de babandan güçlüydü. Gerçeği görememesinin nedeni, evin babana ait olduğunu unutamamasıydı. Anneni eve alan babandı. “Git!” diyebilecek olan da oydu. Oysa demeyecekti. Demezdi. Çünkü baban, anneni seviyordu. Annense anlamıyordu. Evin kural olduğu bir evde, başka yerde bulamayacağı bir hayat sunulduğu için babanla yaşıyor ve yarım kalmış hamileliklerinin intikamını almak için yemin ediyordu. Annen sevmiyordu. Hiçbir şeyi ve hiç kimseyi. Çünkü onun hiçbir zaman kendine ait bir evi olmamıştı. Sahip olduğu tek miras bedeniydi. Ve bu, annene yetmiyordu.

Baban yanıt vermedi. Mutlak durağanlığın sona ereceğini ancak sevgiden vazgeçemeyeceğini anladı. Sahip olduğu tek duygu olan sevginin bedelini ödemek, doğasına eklendi. Hepsi bir anda oldu. Ancak o an çok uzun sürdü.

Kürtaj önerisine annenin tepkisini duyduğu anda kadına dava açıp açamayacağını düşünmeye başladı. Annenin karnında büyüyecek olan her neyse, ona da aitti. Ve üzerinde mutlaka bazı hakları olmalıydı. Var olmamasını istemek gibi. Baba olmamayı istemek gibi. Herhangi birinin babası olmamayı istemek, mutlaka temel insan haklarından biriydi.

En azından, baban böyle düşündü. Ancak kabul etmediği takdirde kimsenin bedenine de dokunulamazdı. Dolayısıyla yasa zoruyla annenin içindekini sökmeye olanak yoktu. Ancak doğacak olanın yarısı ona aitti. Mantıklı bir hâkime, böylesi bir hakka sahip olduğunu kanıtlayabilirdi. Babalığı ret hakkı. Hangi kadın, “Babasının desteğini istemiyorum. Çocuğu kendim büyüteceğim. Kimseye ihtiyacım yok!” diyerek kurtulabilirdi? Hangi kadın, bir erkeği zorla babalık bilinciyle tanıştırabilirdi? Hangi kadının böyle bir hakkı vardı? Baban, yanıtlarını sorularının peşine takıyordu: Boşalan erkeklerin doldurduğu kadınların hepsi! Ancak, diye ekliyordu baban, yemek masasının diğer cephesinde konuşan anneni duymazken: İçini kadına döken erkeğin baba olmaktan başka çaresi yok mu? İçindekini kadına dökmek, babalığı kabul kararı mı? Hayır! İçin dökülmesi sevmenin sonucudur. İçin dökülmesinin nedeni sevmektir. Çocuk sahibi olmak değil. Dönüşü olan hiçbir karar sonuncu değildir. Dönüşü olan hiçbir karar kesin değildir. Hiçbir hayal, gerçekleşmediği sürece mutlak değildir. Mantıklı bir hâkim, doğru bir yasa ve babalığı ret hakkı. Bir yerlerde olmalı. Kimse bana çocuk sahibi olmayı emredemez. Annen konuşmaya, babansa düşünmeye devam ediyordu: Mutlak bir uzlaşma! Gereken bu! Hemfikir olmak! Çocuk sahibi olmak için gereken bu! Uzlaşma yoksa tek taraflı bozulabilecek bir sözleşme. Kabul kelimesinden iki adet duyulmalı. Aksi takdirde inatçı anne adayları çocuğun sadece yarısını doğurmalı! Kendine ait olan yarıyı!

Son düşüncesi babanın gözlerinin önünde, göbek deliğinin altından ibaret çocuklar yürüttü. Güldü. Hiçbir şeyin değişmediği evdeki ilk çatışmayı kaybetmiş ve sevgisi ona her şeyi kabul ettirmişti. Kararını annene açıkladı: “Doğur.”

Böylece, Tanrının şeytana içini dökmesinden insan doğdu. Böylece, ışığın

karanlığı delmesinden ve döllemesinden sen doğdun. Böylece sen loş oldun. Bazen aydınlandığını, bazen de karardığını sandın. Ancak hangisinin sen olduğuna asla karar veremedin. Ne kötüsün ne de iyi. Her şeyi düşünebilir, her şeyi hayal edebilir, ancak sadece seçtiklerim gerçekleştirebilirsin. Düşünce şeytandan, davranış Tanrıdandır. Hangi düşüncenin davranışa dönüşeceğine karar verense insandır.

Anlıyordu. Anlayabiliyordu. Okuduğu cümleleri anımsıyor, neden ve sonuçları eşleştirebiliyordu. Çünkü yalnızdı. Yalnızken normaldi. Baskının olmadığı yer ve zamanda kendisiydi. Baskı, insan anlamına geliyordu. Dolayısıyla kimse onu gerçekten tanımıyordu. Kimse şu an okuduğunu anlayabildiğine tanıklık etmiyordu.

Tanıdığı herkes kahramandı. Hayat kahramanları. Belki başkalarının değil, ama kendi hayatlarım kurtaran kahramanlar. Bir dünya dolusu Süpermen. Telefon kulübelerinde pelerinlere bürünüp caddelere dağılan kahramanlar. Şimdi, onlardan biri gibi hissediyordu kendini. Tek fark, telefon kulübesinden çıkamamasıydı. O sadece orada kahramandı. Tek korkusu, telefonun çalması olabilirdi, ama olasılığın düşüklüğü sakinleştirici düzeydeydi. Yalnızca telefon kulübesinde kahraman olabilen, siyah takım elbiseli ve yalnız bir Süpermen. Kulübeden çıkıp sıradan bir aptala dönüşmek istemiyordu.

Suçladı. Herkesi. Kendini. Yalnız kalamadığı için. Yalnız bırakılmadığı için. Yanında daima insanlar olduğu için. Ve onların yanında daima aptal ve kötü olduğu için. Baskıya dayanamadığı için. Baskıdan nefret ettiği için. Bedeninde ve ruhunda bu kadar delik olduğu için. Ve o delikler, başkalarının düşüncelerinin geçebileceği genişlikte olduğu için.

Kutladı. Herkesi. Kendini. Okumayı öğrettikleri için. Okuduğunu anlamayı öğrenebildiği için. Yirmi sekiz yaşında yalnız kalabildiği için. Yirmi sekiz yıl sonra onu yalnızlığa terk ettikleri için. Terk ettikleri yer cennet olduğu, için. Cennete terk edilmiş bir çocuk olduğu için.

Masanın büküldüğü çizgiye avuçlarım dayayıp sandalyesini geri itti. Ayaklarının üzerinde durdu ve yürüdü. Sürünmekten kurtulup yürümeye başlamış gibi ağır ağır attı adımlarım. Koridora çıktı. Sağında, odalar ve banyo, solundaysa salon ve mutfak vardı. Yemek yapmakla ilgilenmiyordu, çünkü aç değil, susuzdu. Mutfağı geçti. Salona girdi. Kütüphanenin komşusu cam dolapla yüz yüze geldi. Annesinin bir antikacıdan satın aldığı ahşap iskeletli, cam derili, içki etli dolabın kapağını açtı. İçine giren eli, dolabın kalbini söktü. Kalp, litrelik bir Bailey’s şişesiydi. Dolabın kapağını

kapatmadı. Dönüp bakmadı. Sadece yürüdü. Sağlık sigortası yaptıranların aksine, kendini öldürecek birinin, başladığı işleri bitirmeme özgürlüğü vardı.

Mutfağa girdi. Buz gerekiyordu. Buz ve bardak. İkisini de buldu. Sürahi akranı su bardağına Bailey's döktü. İçki ağır ağır aktı. Pudinge benzetti. Sonra buz küpleri geldi. Bir, iki, üç. Ve dört. Sarhoş ölmek hiç de aptalca değildi. Sadece sarhoşken aptal değildi. Sadece yalnızken içerdi. Bir yudum aldı. Mutfaktan çıktı. Mektup odasına girdi ve sandalyesine oturdu. Konuşmak istedi. Kekelemekten korktu. Korktuğu olmadı. Sesi böcek olup duvarlarda gezdi:

"Babamın doğmamı istememesinin nedenini biliyorum. Annemin kimseyi ve hiçbir şeyi sevmemesinin nedenini de biliyorum. Onları anlıyorum. Onları tanıyorum. Ama ne yapabilirim? Ne yapabildim? Ben bir aptalım. Bir aptal ne yapabilir? Sadece ağlar. Sadece kırar ve döker. Kimse beni sevmek zorunda değil. Kimse benim akıllı ve iyi olduğumu düşünmek zorunda değil. Ben hastayım. Tedavim yok. Tedavim ölüm. Beni benden başka kimse kurtarmayacak."

Böcek, varlığını kimsenin bilmediği bir deliğe girip kayboldu. Ses, ağzın içine saklandı. Bailey's. Yağmur gibi. Sağanak. Bardaktan boşanırcasına. Buzdan ıslanmış eli tabancaya gitti. Tabancayla döndü. Namluyu yüzünde dolaştırdı. Ağzına soktu. Çıkardı. Şakağına dayadı. Çekti. Kalbine yasladı, intiharla süslenmiş bir çam ağacı. İntihar süsü verilmiş bir cinayet. Maskeli cinayet balosu. Tabancayı masaya bıraktı. Çok yavaş. Eline baktı. Parmaklarına. Ad değiştirmiş parmaklarına. Tetik parmağına. Horoz parmağına. Öldürmek. Kendini. Siktir olup gitmek. Biraz daha Bailey's. Gözlerini kıstı. Koleksiyonunu yaptığı mangaları anımsadı. Sonra da onları çizen Japonları. Ve birini öldürüp intihar süsü vermem gerekseydi, dedi. Yeterince yüksek bir sesle. Kulakları duyacak kadar. Önce bir kimono giydirirdim kurbanıma. Sonra bir Japon bayrağı asardım evinin duvarına. Kırmızı güneş taşıyan beyaz bir bez bağlardım alnının hizasına. Sokardım çatanayı karnına. Soldan sağa yarardım derisini. Çıkarırdım kalbine doğru. Verev. Gatananın sapını tutuştururdum ellerine. Harakiri süsü verilmiş bir cinayet. Polisi ikna etmenin tek yolu. Savcıyı. Hâkimi. Ceza kanunlarını. Adli tıbbı. Bütün dünyayı.

Bailey's. Bu kez buzlarla birlikte. Bardakta ne varsa. Elde, avuçta. Yüzü

akıyordu. Gözyaşı, salya, ter. Yüzüm küflenir mi, diye sordu. Rutubet. Siktir et! Mektubu anımsadı. Yakın geçmiş. Yakın şimdiki zaman. Neyle dolu olduğu belli olmayan baloncuklar kâğıdın yüzeyinde patladı. Kâğıt, toy bir yağmurun leopar derisiyle kapladığı sokaklara benzedi. Okumaya başladı. Döküle döküle. Dökülmekten korkmadı. Çünkü her neyse dökülen, geldiği yerde daha çok vardı.

Doğdun. İki yıl sekiz ay geçti. Düşünmedin, konuşmadın. İki yıl sekiz ay sonra bir patlamayla uyandın. Kafatasının içi o kadar sıcaktı ki aklın alev aldı. Mükemmel bir alev. Muhteşem bir yangın. Düşündün. Ama konuşmadın. İlk düşüncen geldi. Sonra İkincisi. Sonra da devamı. İlk kuralla tanıştın:

Aynı zihinde yer alan karşıt düşünceler birbirini yok eder ve ışığa dönüşürler.

Herhangi bir düşünce, karşıtıyla karşılaşırsa özgün halinden eser kalmaz. Karşıtından mutlaka etkilenir ve değişir. Bu da yok olduğu anlamına gelir. Aynı zihindeki karşıt düşünce baskısına çelişki denir. Zihin, çelişki karşısında birbirini parçalayan düşüncelerini ölümlerine terk etmek zorundadır ve üçüncü düşünceyi üretmelidir. Zihin, yok olanların bıraktığı yeri üçüncülerle doldurmalıdır. Aksi takdirde karşıt düşüncelerin aynı anda yok olmasıyla boşalacak olan zihinde davranışa dönüşecek hiçbir şey kalmayacaktır. Ve davranışın gözlemlenmediği beden her anlamda felçli sayılacaktır. İnsanların en büyük hatası, bu kuralı görmezden gelmeleri ve karşıt düşüncelerin birbirlerini öldürmesine izleyici kalmalarıdır. Hayatın karşılarına çıkardığı seçim kavşaklarında donarak ölmelerinin nedeni, karşıt düşüncelerin çarpışmalarından kaynaklanan ışıktan gözlerini alamadıkları için körleşmeleridir. Kör ve felçli. Kim böyle olmak ister?

Tabii ki sözünü ettiğim düşünceler, savunulan ve uğruna kelime çiğnenenlerdir. Tabii ki her düşüncenin karşıtı vardır ve zihin, her şeyi düşünmek üzere tasarlanmıştır. Ancak bir çarpışmanın gerçekleşmesi için düşünce ve karşıtının davranışa dönüşme aşamasına gelmiş olması gerekir. Örnek mi istiyorsun? Dikkatli oku.

Bugüne kadar her şeyin söylendiğini ve her şeyin yapıldığını düşünen, ancak üretmekten vazgeçemeyen bir yaratıcıyı düşün. Bir şairi, bir yazan ya

da herhangi bir sanatçıyı. Davranışa dönüşmesine ramak kalmış iki karşıt düşünce: Üretmek ve üretmemek. Ve ikisi için de yeterli geçerlilik nedeni bulabilen bir zihin. Sence böyle bir oyun nasıl biter? Eğer birinci kural tanınmıyor ve ona uygun hareket edilmiyorsa sanatçı durur. Zihnindeki çarpışmanın ışığı o kadar güçlü olur ki kamaşmış gözleri perdelenir. Ne üretmemenin huzuru içinde günlerini geçirebilir ne de üretirken sahip olduğu yeteneği zorlayacak özgürlüğü kullanabilir. Ne yaratmaktan vazgeçebilir ne de yaratırken tatmin olabilir. Durur. İçindeki karşıt düşünceler bataklığında yeteneği gömülene kadar durur. Ve yeteneğinin gömüldüğü mezarın başında ağlamaktan başka çaresi kalmaz. Oysa çarpışma gerçekleşmeden yapılması gereken üçüncü düşünceyi doğurmaktır. Bu örnekte, her şeyin daha önce söylenmiş olduğunu varsayan yaratıcının aynaya bakarak tekrarlaması gereken cümleler şunlardır:

“Her şey söylenmiş olabilir, ama ben daha söylemedim. Ve eğer ben söylemediysem her şey söylenmemiştir. Çünkü kimse benim gibi söyleyemez. Çünkü ben tekim. Çünkü daha önce söylenmiş olanları benim gibi söyleyebilecek kimse yok. Özgürlükten herkes söz etti. Ama ben değil. Komşum da etmedi. Onun komşusu da. Ancak herkesin özgürlükten söz ettiği gün, özgürlük, söylenmiş ve kapanmış bir konu olur. Dolayısıyla yaşayan bütün akılların süzgecinden geçene kadar bâkir kalacak olan özgürlük düşüncesine ilişkin yaratımlar sürecektir.” Zihin boşluğuna neden olabilecek karşıt düşünce çarpışmaları, ancak üçüncü düşüncenin keşfiyle olasıdır. Ve daima üçüncü düşünce vardır.

Çelişki seni öldürür. Çelişki işkencedir. Çelişki buz tutmuş bir göldür. Çelişki buz tutmuş gölün çatladığı andır. Çelişki, göldeki çatlağa saplanıp donmaya başlamandır. Çelişki, yardım istemek için açtığın ağzına dolan sudur.

Doğumundan iki yıl sekiz ay sonra bütün bunları biliyordun. Hangi mucize, hangi masal? Kim bilir? Ama hepsinin farkındaydın. Çünkü çevreni ve hayatı diğerleri gibi değil, o güne kadar hiçbir zeki varlığın başaramadığı gibi öğreniyordun. Ne renkleri ne saymayı ne de adını biliyor, ancak kuralları tanıyordun. Temel kuralları. Bir mucize. Bir masal. Kim bilir?

Patlama anındaki sıcaklık olağanüstüydü ve zihninin her noktasında aynıydı. Isı, sahip olduğun tek güçtü. Dakikalar, saatler ve haftalar geçti.

Türettiğin üçüncü düşünceler zihnini besledi. Karşıtlıkların yok olarak boşalttığı hücreleri onlarla doldurdun. Mükemmeldin. Kusursuz. Üçüncü düşüncelerin birleşti ve yoğun merkezler oluşturdu. Ağırlaşıp keskinleştiler. O kadar ağırlaştılar ki içlerine doğru çöktüler. Bu, sahip olduğun düşüncelerin mutlaklığının doğal sonucuydu. Öğrendiğin her bilgi, çöken merkezlerin etrafında dönmeye başladı. Geliştin. Yeni bilgi ve düşüncelerin çarpışması daha karmaşık merkezler yarattı. Düşünce düzeneğin görülmemiş bir hızla zihninde yayıldı. Tanıdığın kurallar ikiye çıktı:

Her şey ve herkes ışık yayar. Sonuç, nedenlerin aydınlattığı noktada, nedense sonuçların aydınlattığı noktadadır.

Sahip olduğun her bilgi ve düşüncenin birer ışık huzmesi olduğunu anladın. Her birinin bölge boyu farklıydı ve sen onları ayırt edebildin. Zihninin haritasını çıkarmayı öğrendin. Hangi düşünceye neden sahip olduğunu çözdün. Ve hangi düşüncenin neye neden olduğunu görebildin. Sınırlı zihnindeki düşünce ve bilgilerin ışık yollarını gözlerin kamaşmadan izleyebildin. Kimse kendini senin kadar tanıyamadı. Kimse neyi neden düşündüğünü senin kadar iyi bilemedi. Bundan zevk aldın. Başka çaren yoktu. Başka çare aramadın. Ani yükselişin durmuyordu. Zihninin genişlemesi arttıkça hızlanıyordu. Ve sen kuralları anlıyordun.

Her düşünce bir diğerini doygunlukları ve aralarındaki uzaklık ölçüsünde çeker.

Birbirinden çok farklı gibi görünen düşüncelerin birleştiğine tanıklık ettin. Çekim gücünün sınırlarım tamdın. Yok olmak ve yaratmak gibi düşüncelerin nasıl birbirlerine yaklaştıklarını gördün. İnsanın yarattıkça yok olduğunu anladın. Yaratıcılığın bedelinin yarattıkların kadar eksilmek olduğunu kabul ettin. Ve amacın bu oldu. Yaratarak yok olmak. Son düşüncen de yok olana kadar yaratmak.

Düşünceler mükemmel, ancak davranışlar kusurludur.

Sindirilmesi zor kurallardan biri. Düşünceler zihinde doğar. Ve zihnin şartları üçboyutlu dünyanınkinden farklıdır. Zihnin şartları mükemmel düşünceyi oluşturacak niteliklere sahiptir. Çünkü zihin sürekli genişleme gücüne sahiptir. Oysa üçboyutlu dünyayla kurduğun ilişki bedenin ve

duyularınla sınırlıdır. Üçboyutlu dünya zihninin aksine daralır ve davranışlarına kusurlar ekler. Zihinsel tasarıların ancak bir bölümlü davranışlara yansıtılabilir. Davranış daima eksik kalacaktır. Bir insanı sevdiğini düşünmek, ona bunu söylemek ve ardından sarılmakla anlatılamayacak kadar mükemmeldir. Bir insanı öldürmek, ondan nefret ettiğini düşünmenin yanında daima kusurludur. Hiçbir davranış, düşüncenin gerçek tercümesi değildir.

Bu kuralla tanıştığın günü ve bedeninden nefret ettiğini anımsıyorum. Ancak sonrasında davranışların, yaklaşık düşünceler olduğunu kabul edip buna göre yaşamaya yemin ettiğini de anımsıyorum. Bu yüzden kimseyi gerçekten tanıdığını iddia etmeyeceğine yemin ettiğin gibi.

Düşünceler ışık hızında hareket eder.

Saniyede üç yüz bin kilometre hızla ilerleyen düşüncelerinin zihnindeki yolculuklarına hayran kaldın. Kütlesi olmayan her dalga gibi düşüncenin de ışık olduğunu anladın. Hiçbir şey düşüncelerinden hızlı değildi. Zamanda yolculuğu sadece zihninde gerçekleştirebileceğim öğrendin. Anımsamak, tanık olmak ve geleceği hayal etmek. Her anın üç zaman içerdiğini anladın. Ve tabii, her adımında yarım metre ilerleyen bir bedenin içindeki yolculukların ışık hızında gerçekleştiğini anlamak sana zamanın kişiselliğini ve değişkenliğini düşündürdü.

Zaman, var olan bütün etkenler ölçüsünde değişkendir.

Bunu anlaman zordu, ancak başardın. Kurman gereken denklem öylesine karmaşıktı ki var olan bütün kavramları kullanman gerekiyordu. Zamanın hızı, her şeye göre değişir. Bu cümleyi zihninde canlandırmak seni önce korkuttu. O güne kadar rastlamadığın büyüklükte bir “her şey”. Duygulardan biyolojik farklılıklara, düşüncelerden dini seçimlere kadar, her şey. Bir saniye ne kadar sürer, sorusuna kimsenin yanıt veremeyeceğini anladın. Ne yüz metre koşan atletlerin ne de onları izleyenlerin. Zamanı ölçmek için bir kronometreden fazlasının gerektiğini kabul ettin. Ve diğer insanlarla zaman uyuşmazlığı yaşayabileceğin gerçeğine hazırlandın.

Davranışa dönüşen düşünceler daima geçmişe aittir.

Işık hızının da bir sınırı olduğunu öğrendiğin gün gökyüzüne baktın. Güneşi gördün. Ancak gördüğünün, güneşin geçmişi olduğu anladın. Haklıydın. Güneşin dünyaya uzaklığı yüz kırk dört milyon kilometre ve ışığının gezegene ulaşması sekiz dakika sürüyor. Dolayısıyla bir gün, güneş sönerse, bunu ancak sekiz dakika sonra anlayabileceğini kabul ettin. Sekiz dakika boyunca, güneş sönmemiş gibi yaşayacak olan insanları düşündün. Her anın, o son sekiz dakikaya dahil olabileceği olasılığını, fark ettin. En önemlisi, düşüncenin davranışa dönüşme süresinin de en az sekiz dakika olabileceğini hayal ettin. Aradaki sekiz dakikayı, doğanın parçası olarak gördün. Sevgilisini sevmekten vazgeçmiş insanın, ancak sekiz dakika sonra bunu açıklayabilmesini olgunlukla karşıladın. Sekiz dakika boyunca sevildiğini düşünmeye devam eden insanın gerçekle çarpışınca kırılan hayaline acımadın. Çünkü gözlemleyebildiğin her davranışın geçmişteki bir düşüncenin eseri olduğunu anlamıştın. Tanığı olduğun ve insanlar tarafından temeli atılmış olan dünya her şeyiyle geçmişe aitti.

Düşünceler, duyguların çekim alanlarına girince bükülürler.

Ve duyguları keşfettin. Ne kadar kıskanç ve güçlü olabileceklerini anladın. Zihninde beliren duygu, merkezlerinin çevresinde çekim alanları olduğunu fark edince düşüncelerine etkisini ölçtün. Herhangi bir düşünce, herhangi bir duygunun çekim alanına girdiğinde bükülüp yön değiştiriyordu. Ve sen, düşüncenin gerçek kaynağını belirlemekte yanılıyordun. Yön değiştiren düşüncenin, duygunun yakınlarından çıktığını sanıyor, ancak yanılıyordun. Bunlara sahte düşünceler adını verdin. Kaynağı, görülenden başka bir yerde olan düşünceler. Dikkat edilmesi gereken düşünceler. Tehlikeli düşünceler. Böyle bir ayrımın farkında olmayanlar, sahte düşünceler yüzünden acı verici kararlar alabilirlerdi. Korktun. Bir düşüncenin gerçek doğum yerini, öğrenmenin yollarını araştırdın. Ancak bulamadın. Alabileceğin tek önlem, duygu merkezlerini daraltmak, dolayısıyla çekim alanlarım küçültmek olabilirdi. Bu yolu seçtin. Olabildiğince az hissetmek. Duygularını olabildiğince önemsememek. Ne sevgiyi ne de nefreti ciddiye almak. Pürüzsüz bir düşünce ağı kurabilmek adına duygularının boğazını sıktın. Bazıları kangren olup öldü, bazıları cılız hayatlarını sürdürdü. Zihin sınırları içinde, düşüncenin duygudan başka, düşmanı yoktu ve sen bunun farkındaydın.

İlk kez böyle hissediyordu. O güne kadar gözlerinin önüne asla getiremeyeceği bilgileri ezberliyordu. Belki de hayatının son gününde herkes dâhi oluyor, diye düşündü. Kabul ettiği dâhilik çıtası, okunan bilginin kavranması gibi vasat bir yükseklikteydi. Ama o bunu bilmiyordu. Yirmi sekiz yaşına kadar eksik büyümüştü. Diğer insanların gündelik çözümleri ve gerekli bilgiyi gerekli anda devreye sokma yetenekleri onu daima büyülemişti. Çünkü o hiçbirini yapamıyordu. Kendisinden bir bardak su istendiğinde, hangi bardağı seçeceğini bilemediği için mutfak tezgâhına yaslanarak dakikalarca bekliyordu. Bardağı seçemiyordu, çünkü kendisinden su isteyen kişinin hangisini tercih edeceğini düşünüyordu. Doğru bardağı bulsa bile, suyu ılık mı yoksa soğuk mu tercih ettiğine karar vermek dakikalar ve dakikalar sürüyordu. İnsanlar çevresinde değil, içinde yaşıyorlardı. Ve tanıdığı herkes davetliydi. Sahip olduğu bir kişilik ve karar verme düzeneği yoktu. İçinde annesi, babası, okulda tanıştığı, ancak asla arkadaş olamadığı kişiler vardı. Gündelik hayat gerektirdiğinde, kararları sırayla onlar veriyordu. Ancak aynı anda konuşuyor, aynı anda yaşıyorlardı. Bu yüzden hangisinin kararının uygulanacağını belirlemek için canının acıması ve saatlerin geçmesi gerekiyordu. İçi, tanıdığı herkesle dolu olarak yaşamasının nedenini annesine sorduğunda, “Çünkü aptalsın!” yanıtını alıyordu. Düşüncelerini ölmeden bağışlamış bir hayırsever olamayacağına göre annesinin biçtiği sıfatı kabul ediyordu. Kül tablasında tüten bir sigara varken İkincisini yakıyor, elinde bir liste olmadan asla alışveriş yapamıyor, saati en az bir dakikada okuyabiliyor, hiçbir telefon numarasını belleğine yerleştiremiyor, nadiren tanıştığı insanların adlarını unutuyor, aynı şartlarda gerçekleşen benzer olaylar karşısında daima farklı tepkiler veriyordu. Heyecanlandığından değil, insanların ve her şeyin içine sızmasına izin verdiği için hatalar yapıyordu. Derisindeki gözenekler derisinden daha çok yer kaplıyordu. Her şeyden ve herkesten etkileniyordu. Çünkü etki girişini durduracak bir kişiliği yoktu. Bir çuval. Delik deşik bir çuval. Yüzlerce kapısı olan boş bir bina. Ne pasaport, ne izin. İsteyenin girip, isteyenin terk ettiği çorak bir toprak. Bir yolgeçen hanı. Hep böyleydi. Hep böyle olmuştu. Hiçbir iniş, hiçbir çıkış yoktu. Yirmi sekiz yıllık bir çizgi. Dümdüz. Eğimsiz. Sifonu çekebilecek kadar akıllı, öncesinde klozeti kullanmadığını unutacak kadar aptal. Öğretmenlerinin ısrarlarını anımsıyordu: “Mutlaka tedavi

görmeli.” Anlamayacağından emin olanlar, onun yanında hakkında konuşmaktan çekinmezlerdi. Ama o anımsıyordu annesinin yanıtını: “Birçok doktora götürdük ancak hiçbir ilerleme yok.” O doktorları tanımıyordu. O doktorları hiç görmemişti. Bundan emindi... Gerçekten emin miydi? Zihninde başlayan rüzgârların mektubun hissettirdiklerini savurmasına izin vermedi. Tedavi görüp görmediğini anımsamasının bir önemi olmadığına güçlükle kendini ikna etti. Aslında kendini ikna biçimi son derece basitti. Neye inanmak istiyorsa defalarca tekrarlardı:

“Bir önemi yok. Doktorların beni görüp görmediğinin bir önemi yok. Bir önemi yok. Doktorların beni gördüğünü bilmemin bir önemi yok. Doktorların bir önemi yok. Benim bir önemim yok.”

Ancak bu yöntemin işe yarayan bölümü tekrar değildi.

Çünkü istediği halde, aynı cümleyi tekrarlayamadığı için kelimeler her defasında değişiyordu. Değişik kelimeler. Değişik cümleler. Başka cümleler. Başka korkular. Ve kendini doğruluğuna ikna etmek üzere defalarca tekrarlamayı düşündüğü ilk cümleyi anımsamayan bir aptal. Böylece zihnindeki karambol, huzursuzluk nedenini unutturuyor, gerçekten de söylediği gibi, hiçbir şeyin önemi kalmıyordu.

İçeriğinin yüzde on yedisi alkol olan Bailey’s’in de yardımıyla mektupta yazanların kendi düşünceleri olduğunu sanmaya başlamıştı. Söz edilen kuralları anlayabiliyordu. Hep aradığı, ancak asla dokunamadığı düşünceleri mektupta bulmuştu. Yokluklarından ötürü aptallıkla suçlandığı düşüncelere bu kez çok yakındı. Herkesin kayıp kıtasını keşfettiği bir an vardır. Ancak bu kez mesaj bir şişede değil, bir zarfın içinde gelmişti. Kayıp kıtanın haritası. Düşünceler kıtası. Varlığından emin olunmayan, ancak yokluğundan ötürü ölümcül acıların çekildiği bir kıta.

Boşlukla çerçevelenmiş kuralları tekrar okudu. Yüksek sesle.

“Aynı zihinde yer alan karşıt düşünceler birbirini yok eder ve ışığa dönüşürler.”

Düşündü. Alçak sesle.

“Üçüncü düşünceler bulmalıyım!”

Okudu. Yüksek sesle.

“Her şey ve herkes ışık yayar. Sonuç, nedenlerin aydınlattığı noktada, nedense sonuçların aydınlattığı noktadadır.”

Düşündü. Alçak sesle.

“Düşüncelerimin nedenlerini ve sonuçlarını öğrenmeliyim.”

Okudu. Yüksek sesle.

“Her düşünce bir diğerini doygunlukları ve aralarındaki uzaklık ölçüsünde çeker.”

Düşündü. Alçak sesle.

“Yaratarak yok olmalıyım!”

Okudu. Yüksek sesle.

“Düşünceler mükemmel, ancak davranışlar kusurludur.” Düşündü. Alçak sesle.

“Bir aptal gibi davranmam aptalca düşündüğümün kanıtı değildir.”

Okudu. Yüksek sesle.

“Düşünceler ışık hızında hareket eder.”

Düşündü. Alçak sesle.

“Ben yavaş olamam. Yavaş düşünüyor olamam.”

Okudu. Yüksek sesle.

“Zaman, var olan bütün etkenler ölçüsünde değişkendir.” Düşündü. Alçak sesle.

“Saat okumayı öğrenmeme gerek yok. Çünkü saat, benim.” Dibi ıslak, boş bardağı ağzına götürdü. Dudağı nemlendi. Bailey’s tadı aldı. İçti sandı. Ve okudu. Yüksek sesle. “Davranışa dönüşen düşünceler daima geçmişe aittir.” Bardağı tutmaya devam etti. Bardağı havada unuttu. Düşündü. Alçak sesle.

“Aptal olduğumu söyleyenler, şimdi böyle düşünmeyebilirler.”

Sağ gözü elindeki bardağı gördü. Kurtulmak istediği ve fitili ateşlenmiş bir dinamit gibi masaya bıraktı. Okudu. Yüksek sesle.

“Düşünceler, duyguların çekim alanlarına girince bükülürler.”

Bardağı Bailey’s’e boğmak için mutfağa doğru yürürken düşündü. Alçak sesle.

“Sevmekten ve nefret etmekten vazgeçmeliyim.”

Bailey’s şişesini bulmak için mutfağın her deliğine baktı. Ama göremedi. Bir an için Bailey’s şişesinin hiç var olmamış olduğunu düşündü. Bardakta iz aradı. Bulamadı. Dipteki ıslaklık herhangi bir sıvının kalıntısı olabilirdi. Belki su, belki süt. O kadar heyecanlandı ki elleri kekeledi. Parmaklarının arasından kayan bardak fayansla çarpışınca parçalara ayrıldı. Çok uzun zamandır birbirlerinden ayrılmayı bekliyorlarmış gibi cam parçaları mutfağın her köşesine yayıldı. Bir kova boya gibi. Uzaklaşmaya devam eden cam parçalarını izlerken bir aptal olarak Öleceğine inandı. Doğduğu gibi Öleceğine.

Hiçbir şey düşünmeden koridora çıktı ve odaya girdi. İki adım atıp durdu. Masanın üzerindeki kâğıtlara, yanlarında duran tabancaya ve sandalyenin altında yatan Bailey’s şişesine baktı. Güldü.

Her zihin bir patlamayla doğar, şişer ve genişlemeye devam eder. Ancak sadece bazıları mükemmel dengeye ulaşır. Diğerleri yüksek yoğunlukları yüzünden çöker. Bu, onların sonu değildir. Bu, onların kapandığı andır. Her şeye ve herkese kendilerini kapattıkları an. Böyle bir seçim yapılabilir mi? Öğreneceksin. Ancak şimdilik diğer kuralları anımsamaksın.

Zihnin oluştuğu andaki sıcaklık zaman içinde azalır. Ve beden ısısı olarak bilinen 36,7 santigratta sabitlenir. 36,7 santigrat, ölçülemeyecek yükseklikte bir ısının kalıntısıdır Ancak bu derece, içinde ‘bulunduğumuz çağ için geçerlidir. Zaman geçtikçe düşecek ve zihin soğuyacaktır. Ancak o gün gelene kadar zihnin büyümesi durmayacaktır. Zihnin sonsuzluk hissi vermesinin nedeni, içindeki bütün düşüncelerin merkez olarak algılanabilmesidir. Hayatının değersiz olduğu düşüncesinin, zihninin merkezi olduğunu sanabilirsin ya da diğer hayatların değersiz olduğunu, zihninin merkezi olarak ilan edebilirsin. Bu inanca göre davranabilir ve yanılırsın. Ayrıca eğer her düşünce merkezse ve zihin bu merkezler etrafında genişliyorsa, yanılgı onun sonsuz olduğuna dair olacaktır. Ancak değildir. Hiçbir şey sonsuz değildir. Özellikle de zaman.

Her düşüncenin merkez olabileceğinin ve tek bir zihin merkezi bulunmadığının kanıtı, tek bir anda tek bir düşünceye sahip olunabilmesidir. Zihin, aynı anda iki farklı düşünceye odaklanamaz. Bunu sırayla yapar. Ancak ışık hızıyla gerçekleştirilen manevralar yüzünden insanlar aynı anda milyonlarca düşünce tarafından işgal edildiklerini iddia ederler. Oysa zihin herhangi bir anda sadece tek bir düşünceye odaklanabilir.

Bu kuralın sonucu şudur: Hiçbir düşünce zihnin merkezi değildir Ve hiçbir düşünce diğerlerinden önemli değildir. Dolayısıyla, hiçbir düşünceyi varlığının kaynağı olarak görmemelisin. Varlık nedeni sorusunun yanıtında düşünce kelimesinin yer almadığını bilmelisin. Başlangıçtaki patlama, düşünceye ait değildir. Her düşünceye sadece hak ettiği değeri vermelisin. Ne eksik ne fazla.

Zihnin genişleme kuralı, insan ilişkilerinde de geçerlidir. Aile, bir olarak doğar ve dağılır. Bir zamanlar gülerek dövüştüğün kardeşinin evine, ancak

önceden telefonla haber vererek gidersin. Bir zamanlar birlikte yıkandığın annenin, söz ettiklerinden hiçbir şey anlamadığını fark edersin. Uzaklaşmak doğaldır. Bunun için üzülme. Çünkü etrafa saçılan aile bireylerinin her biri kendi ailesini kurmaya gidecektir. Bazen yalnızlık, bazen dostluk, bazen de evlilikten ibaret aileler. İlişkilerin zaman içinde sıcaklığını yitirmesi doğaldır. Geçmişe özlem duymak, sadece zaman kaybıdır.

Zihin her şeyi tüketir ve sadece düşünce üretir. Tüketimin ve üretimin sürmesi için zihnin genişliyor olması gerekir. Dolayısıyla sadece genişleme döneminde akıl sağlığından söz edilebilir.

Bütün bunları anladığın zaman iki yıl ve sekiz aydır nefes alıyordun. Hayata gizlenmiş kuralları çıplak gözle ayırt edebildiğinde sıradan bir insan gibi görünüyordun. Ayaklarının üzerinde duran, ancak diğerlerine muhtaç olan, sıradan bir insan. Konuşmuyordun. Ne kendinle ne de başka biriyle. Sadece öğreniyordun. Aylar, öğrenmenin hızlanmasıyla geçti.

Üç yaşına geldiğinde benzersiz bir zihne sahiptin. Ve hâlâ ağzından tek bir kelimenin çıktığına tanık olan yoktu.

Farkında olduğun zihin genişlemesi seni korkutmaya başladı. Çünkü biliyordun. Bir zihnin yeterince zaman geçtikten sonra soğumaya başlayacağını ve genişlemesinin sona ererek donacağını biliyordun. Korktun. Çünkü biliyordun. Eşsiz zihninin, doğal gelişimim etkileyeceğini ve insanların kurduğu dünyada var olmanı engelleyeceğini biliyordun. Üçüncü düşüncelerin çoğalıp kapladığı zihninin, bedeninin yaşadığı çevreye uyum sağlamasının olanaksızlaşacağını anlamıştın. Kuralları tanıyabilen ve onları tanımak için hiçbir deneye gereksinim duymayan bir zihne sahip olduğun, mutlak düşünceler üretirken gündelik bilgileri öğrenmekte zorluk çekeceğin, benzersiz bir akla sahipken aptallıkla suçlanarak dışlanacağın için korktun. Ne cinsel ne de psikolojik gelişim aşamalarından geçecektin. Çocukluk, ergenlik ve yetişkinlik dönemlerin olmayacaktı. Büyüyen bir zihinden ve onu saran etten ibaret kalacaktın. Sadece bir insandan doğmuş olmaktan dolayı senden beklenen görevlerin hiçbirini yerine getiremeyecek ve sana sunulmuş hiçbir haktan yarar 1anamayacaktın. Çünkü kurallara odaklanmış olacaktın. Diğer çocuklar saklambaç oynarken, sen göründüğünün bile farkına varamayacaktın. Beş duyunu asla gerektiği gibi kullanmayı öğrenemeyecek ve diğer gençler hayattan zevk almak için yarışırken, sen psikiyatrik tedavi

merkezlerinde s ab ahi ayacaktın. Bedenine ve genlerine ait hiçbir yeteneğini geliştiremeyeceğinden ve sunulan hiçbir iletişim aracını kullanamayacağından, diğer yetişkinler meslek seçerken, sen ailenin gözyaşı içtiği bir pınar olacaktın. Bütün bu nedenlerden ötürü bir karar vermek zorunda kaldın. Benzersiz bir karar.

Kapanmaya karar verdin. İçine. Kendi üstüne. Patlayan bir havai fişekten çıkan bütün ışık ve renklerin fişeğe dönmesi gibi. Bir fıskiyeden fırlamış bütün su damlalarının aynı deliğe dönmesi gibi. Öncelikle bu kararı vermeni sağlayan, kapanma düşüncesine odaklandın. Bir hücre hayal ettin. İçten ve dıştan zırhlanmış bir hücre. Çift taraflı bir zırh. Çıkılamayan ve girilemeyen bir hücre. Kapanma düşünceni güçlendirip yoğunluğunu yükselttin. Ve diğer düşünce merkezleri ona yönlendi. Önce iradenin, sonra da tesadüfün seçtiği düşünceler, belirlediğin merkezde toplanmaya başladı. Bu merkeze bir ad verdin: Kara düşünce. Kapanmanı yönetecek bir düşünce hücresi. Kurallara dair düşüncelerin, bilgilerin ve doğal gelişimine engel olarak gördüğün her nokta, kara düşüncede toplandı. Birikenler sürtünmeye başladı. Sürtünme ısı yarattı. Hücre ısınmaya başladı. Kara düşüncenin sahip olduğu çekim gücüyle, yükselen ısıdan kaynaklanan basınç dengelendi. Genişlemesi kurallara uygun biçimde gerçekleşti. Böyle olacağını biliyordun, çünkü kuralları tanıyordun.

Gündelik ve psikolojik gelişimin için gerekli olan düşüncelerle ilişkiye girmemesi ve onları da yutmaması için kara düşünceni gizleyecek bir bölge aradın. Hiçbir şeyin ulaşamayacağı bir bölge. Önce, sol elinin serçeparmağında, et ile tırnak arasındaki boşluğu seçtin. Kara düşünceni o bölgeye yerleştirecek ve öğrendiklerini ölene dek dondurmuş olacaktın. Böylece sırasıyla sıradan bir çocuk, sıradan bir genç ve sıradan bir yetişkine dönüşecektin. Ancak ortaya çıkacağını tahmin etmediğin bir sorunla karşılaştın.

Kara düşünceye dahil etmek istediğin düşünce kalmayınca, içeride birikenlerin ısı yaratması yavaşladı. Bu da neden oldukları basıncı azalttı ve kara düşüncenin çekim gücüne orantılı denge altüst oldu. Zihinsel iradenle yarattığın kara düşünce, denetiminden çıkarak sahip olduğu güç oranında erişebildiği her ışığı, dolayısıyla düşünceyi içine çekmeye başladı. Hücren nitelik değiştirdi. Girilebilen, ancak çıkılamayan bir delik haline geldi. Ve

bütün bunlar onu serçeparmağının tırnağı ile eti arasına yerleştiremeden gerçekleşti.

Kara düşüncen, her an genişleyen bir ışık mıknatısına dönüştü.

Felaketin düzeyini kavrayabilmen için, temel kuralların kara düşüncede geçersiz olduğunu anladığın anın gelmesi gerekti. Kara düşüncenin içinde neler olup bittiğini anlayamıyordun. Kendi iyiliğin için uyguladığın bu zihinsel sansür yöntemi, sahip olduklarınla beslenen bir canavara dönüşmüştü. Kendi etrafında dönen, canavar bir küre. Dışarıda kalanların çevresinde döndükleri karanlık bir merkez. Bir zamanlar zihnindeki her düşüncenin merkez olabilme özelliği varken, artık sadece kara düşünce ve uyduları vardı. Ve o uydu yörüngelerindeki en küçük sapmada dışarıdaki düşüncelerinin sayısı azalıyordu.

İkinci kez korktun. Zihnini karanlığa boyamaktan, dönüşü olmayan biçimde sakatlamaktan ve bir aptala dönüşmekten korktun. Ve ikinci kararını verdin.

Yine benzersiz bir karar.

“Bütün bunları ben mi yaptım? Bütün bunları ben mi düşündüm?”

Konuşmuyor, bağırıyordu.

“Nasıl olur? Ben bir aptalım!”

Farkında olmadan ayağa kalkmıştı. Gözlerini kapattı. Mektupta söz edilen zihnim hayal etmeye çalıştı. Ancak hiçbir hayal onunla buluşmaya gelmedi. Ne bir zihin ne de adı geçen düşünceler. Kızdı. Sol yumruğundan çıkardığı serçeparmağını göğsünün hizasına getirdi ve gözlerini açtı. Gördüğü sadece çevresindeki et dişlenmiş ve aynı dişlerle ucu rendelenmiş bir tırnaktı. Çirkin bir tırnak. Etle arasında nerden geldiği belli olmayan, sadece siyah bir kirin durduğu bir tırnak. Dört saniye önce zihninin ziyaret etmediği boş hayal dünyasında bir bıçak belirdi. Sapı siyah, derin, delikler açmaya aday bir bıçak. Derin kan kuyuları. Mutfaktaki yerini biliyordu. Tam adresini. Tezgâhın üzerindeydi. Ahşap bıçaklığın sağ üst deliğine saplanmış biçimde duruyordu. Gidip onu oradan çekmeli, serçeparmağını tezgâha yatırmalı ve bıçağı kullanmalıydı. Olduğu yerde dönmek üzere bir hamle yapacaktı ki durdu. Kara düşüncenin oraya hiçbir zaman yerleştirilmediğini okuduğunu anımsadı. Omuzları ve bedeni sandalyeye çöktü. Yerde duran şişeye, bakışlarını eğmeden uzandı. Ve Bailey’s içti. Buzsuz. Nefes alıp verişi yavaşlayıp düzeldi. Üzerinde sadece kelimeler gördüğü, ancak yazılanı okuyamadığı kâğıtlara baktı. Cümleleri solucanlara benzetti. Midesi bulandı. Konuştu. Hırlar gibi.

“Belki de aptal değilim. Belki de hepsi doğru. Belki de ben, benzeri olmayan bir dâhiyim. Evet, öyle olmalı.”

Gözkapakları olabildiğince açıldı. Bir deliye benziyordu. Bütün delilerin birbirine benzediği gibi.

“Ben, kuralları bilenim. Sadece ben biliyorum. Aklım ışıkla dolu. Her yerim. Bu yüzden kimse bana bakmıyor. Beni görünce başlarını çeviriyorlar. Başlarını önlerine eğiyorlar. Ben de öyle yapıyorum, güneşi görünce. Sadece birkaç saniye bakabiliyorum. Sonra gözlerim acıyor. Gözlerimin içi!”

Ve bir ses duydu. En son iki hafta önce duyduğu bir ses. Aşık olduğu kadının sesi. Konuşan oydu.

“Sen benim güneşimsin.”

Önce ses geldi, sonra dekor. Odanın duvarları yeşerdi. Yapraklarla kaplandı. Tavan maviye boyanıp gökyüzüne dönüştü. Oturduğu sandalye bir bank, yanındaki boşluk aşkı oldu. Aşık olduğu kadın yanında oturuyordu. Bastığı yer toprak, yüzünde hissettiği, ağaç gölgelerinin rüzgârıydı. Kadına baktı. Gülümsedi. Kadının eli yanağını okşadı. Bakışları üst üste bindi. Gözbebekleri, bir doğrunun iki ucu oldu. Konuşmak istedi. Mektuptan söz etmek. Çektiği acıyı anlatmak. Peşinden ölüme gideceğini söylemek. Yapamadı. Sadece okşandı. Ve duydu.

“Sen, benim güneşimsin.”

Ve her şey dönüştü. İlk haline. Tavan tavana, duvarlar duvarlara, sandalye sandalyeye ve boşluk boşluğa dönüştü. Ama gülümsemesi kaldı. Artık konuşabilirdi.

“Biliyorum sevgilim. Artık biliyorum. Her şeyi.”

Bir mektup yazmaya kadar verdin. Gelecekteki kendine. Sadece gereksinim duyduğu anlarda kapılarını açan zihnin, annenin bir kahvaltı masasında babana okuduğu gazete haberini duymanı sağladı.

“PTT’den şaşırtıcı kampanya: Yirmi beş yıl sonrasına mektuplar...”

1980’de, kuruluşunun yüz kırkıncı yılını kutlayan PTT, sahiplerine 2005’te teslim edilecek mektuplar kabul ettiğini duyuruyordu. Ve kararını o an verdin. Bir mektup yazacaktın. 2005’teki sana bilmesini isteyeceğin her şeyi yazacağın bir mektup gönderecektin

Bu mektubu sen yazdın. Bu mektubu ben yazıyorum.

Artık biliyorsun. İlişkimizin niteliğini öğrendin. Hangi fotoğraflardan söz ettiğimi anlamışşındır. Annenin bileğinden tutup elini sallayarak çektirdiği fotoğrafları anımsadın mı? Mutlaka görmüşsündür. Ve o fotoğraflarda neden hiç gülümsemediğini belki anlamışsındır. Üç yaşındayım ve sen, yirmi sekiz.

Annenin biriktirdiği gazeteler sayesinde okumayı ve yazmayı öğrendim. Babanın daktilosuyla oynamama izin verildi. Rahat bırakılmak için konuşmaya başladım. Aksi takdirde endişeler ve doktor muayeneleri çoğalacaktı. Ancak çok az zamanım kaldı. Zihnimdeki kara düşüncenin bütün yetenek, bilgi ve düşüncelerimi yutacağını biliyorum. Bir mucize olmazsa, bir aptala dönüşeceğimden eminim. Çünkü yarattığını kara delik durmuyor. Her geçen, gün daha da eksilmiş uyanıyorum. Ve korkuyorum. Hem de çok. Çok kısa bir süre içinde bilinç düzeyimin düşeceğini biliyorum. Mektup için öğrendiğim yazmayı, okumayı unutacağımı, yaşıtlarımın çok gerisinde bir zihin düzeyine sahip olacağımı da biliyorum... Ve korkuyorum.

Bu mektubu yazmamın birinci nedeni sana kendini anlatmaktı. Olağanüstü zihin yapını ve doğuştan sahip olduğun kuralları tanıma yeteneğini sana açıklamak. İkinci nedense, büyük olasılıkla dönüştüğün aptalı yok etmenin yolunu sana öğretmek.

Öncelikle, zihninde, şiddetli baş ağrıları çekmene neden olan, gündelik

bilgileri öğrenmeni zorlaştıran, belleğini ve odaklanma yeteneğini sürekli tehdit eden, karanlık bir küre olduğunu bilmelisin. Zihinsel sakatlığının nedeni sözünü ettiğim kara düşüncenin önlenemeyen gelişimidir. Ve kara düşüncenin içinde birikmiş olan hazine mutlaka ulaşman gereken düşünce, bilgi ve yetenekler içermektedir. Karanlık kürenin içindekilere sahip olmalısın. Yarattığın kasanın şifresini sadece sen çözebilirsin.

Kurallara göre, olumsuz duygular kara düşüncenin, çekim gücünün etkisi sonucunda bilgiye dönüşür. Nefret adındaki duygu, kara düşünceye adımını attığında, kişiliğimi oluşturan sınırlardan biri haline gelir. Öncesinde nefreti sadece hissedebilirken, kara düşünceye girdiğinde nefreti tanır ve bilirsin. Olumsuz duygu akışı kara düşüncenin kütlesini küçültür. Bunun nedeni olumsuz duyguların, bilgiye dönüştükleri anda diğer düşünce ve bilgileri sıkıştırarak onları kapsamasıdır. Kütlesi küçülen kara düşüncenin ısısı, birbiriyle yeniden çarpışmak zorunda kalan düşünceler yüzünden artar. Kütle, içinde sadece bir duygunun hüküm sürdüğü an geldiğinde o kadar küçülür ve ısı o kadar artar ki kara düşünce patlar. Bu patlama, zihnin boşalmasından sorumlu olan kara düşüncenin, içindekileri kusmasıyla sonuçlanır. Bu patlama, kara düşüncenin beyaz bir düşünceye dönüşmesiyle sonuçlanır.

Düşünceler, duyguların çekim alanlarına girince bükülürler kuralı yüzünden duygularımı etkisizleştirmeye çalıştığımı anımsa. Bu çabam sonucunda, yakın gelecekte dönüşü olmayan bir duygusuzluk içine girdiğimi belirtmeliyim. Ancak yirmi sekiz yaşındaki senin, patlamayı gerçekleştirecek yoğunlukta duygulara sahip olabileceğini tahmin ediyorum. Yalnız unutma ki, patlama için gereken duygu, tek ve kapsayıcı olmalı. İçine dönüp baktığında gördüğün, kendini dinlediğinde duyduğun tek duygu olmalı. Olumsuz bir duygu.

Kendini aptallıktan kurtarmanın tek yolu bu. Hiçbir klinikteki hiçbir doktorun hiçbir ilaçla tedavi edemeyeceği hastalığının tek reçetesi bu: Zihnine dönmeli ve seçtiğin duygunun kara düşüncen tarafından yutulmasını sağlamalısın. Başka şansın yok. Aksi takdirde, et ve kemikten ibaret kalacaksın. Mektubun, ilk satırlarında söz ettiğim suçun ne olduğunu anlamış olmalısın. Birlikte işlenecek olan suç, senden beni yaratmak... Aptalı öldürüp kuralları bileni diriltmek. Hiçbir yerde ve zamanda cezası olmayan bir suç. Korkma.

Zihnine dön ve kara düşüncem patlatacak olan duygunu seç.

Kendine ve hayatın sana sunduğuna inandığını acıya güven.

Son olarak, üç yaşındaki bir çocuğun, elinde mektubuyla postaneye nasıl gidebileceğini merak ediyorsundur. Tabii ki annenle gideceğim. Ancak öncesinde, hiç beklenmeyen bir anda konuşmaya başlamış bir çocuk olarak, çizdiğim bir resmi yirmi beş yıl sonrasına göndermek istediğimi söyleyeceğim. Annen, şaşırmamış gibi davranıp kabul edecek. Babanın çalışma masasının ikinci çekmecesindeki zarflardan birini alacak. Resmin, yirmi beş yıl içinde zarar görmesinden korktuğumu söyleyeceğim. Korkumun ve öne sürdüğüm çözümün anlamsızlığına rağmen, ısrarım sonucu, resmin önüne ve arkasına boş kâğıtlar koyup zarfa yerleştirecek. Zarfın üzerine ad ya da adres yazmayı ertelemek zorunda kalacak. Çünkü zarfı kapattığı arı başım ağrımaya başlayacak ve ağlayacağım. Annen, zarfı çalışma masasına bırakıp benimle ilgilenecek. Birkaç saat sonra, her şey unutulunca, mektubu babanın çalışma masasının ikinci çekmecesindeki zarflardan birine kovacağım. İçinde resim olanı gizleyip, ağırlık ve kalınlık farkı anlaşılmayacak kadar az olan diğer zarfı annene götüreceğim. Sıradanlaşmamın bir parçası olarak değerlendireceği garip isteğimi anımsayacak olan annen, beni ve bilmeden, mektubu postaneye götürecek. Böylece, 2005 yılında ev adresine teslim edilecek zarfın içinden resmin yerine mektup çıkacak. Resmi dün çizdim. Bir ev resmi. İçinde ben varım, dışında sen.

Görüşmek üzere Asil…

Asil'in Silahı

Kâğıtları, katlanma izlerine uygun biçimde üst üste getirip zarfın içine koydu. Sarhoşlukla arasında sadece bir yudum olduğunu biliyordu. Mesafeyi artırmak istedi. Sandalyeden kalktı. Boşalmasına bir kadeh kalmış Bailey's şişesini alıp odadan çıktı. Zarf ile tabanca masada kaldı. Koridordan geçip mutfağa girdi. Şişede kalanın eviyeye akıp, sekiz delikli süzgeçten geçmesini izledi. Elindeki ağırlık hafiflediğinde şişeyi çöpe attı. Mutfaktan çıktı. Sekiz adım sonra banyodaydı. Lavabonun üzerindeki aynaya bakmadan soyunmaya başladı. Önce kravat, sonra ceket. Sonra da gömlek ve pantolon. İç çamaşırı kullanmıyordu. Artık çıplaktı. Üzerinden sıyırdığı giysilerden oluşmuş kasisi geçip küvete doğru yüksek bir adım attı. Şeffaf kapıları kaydırıp birleştirdi. Mavi soğuk, kırmızı siyah. Maviyi seçti. Islak saçları alnına yapıştı. Gözlerini kapatıp avuçlarını duşun çakılı olduğu duvara yasladı. Şakaklarından dökülen nehirler burnunda buluşup şelale oldular. Boynu gerildi, ensesi kırıştı. Tazyikli suyu alnıyla karşıladı. Bedeninden geçen her damla beraberinde bir yudum sarhoşluğu alıp götürdü. Boş damlalar doldu. Dolu olanlar çatladı. Gözkapakları kırıştı. Sıkılan gözlerin suyu çıktı. Gözlerinden yaşlar taştı. Islak olan her şey birbirine karıştı. Gözkapaklarını tek hamlede ayırdı. Asil uyandı.

Ne mavi ne kırmızı. Yolunu kapattı, su durdu, şeffaf kapıları açtı, Asil akmaya devam etti. Ayakları sudan izler bıraktı. Kuruyana kadar ıslak izler. Aynanın önünden geçti. Bir kez olsun bakmadı. Koridora çıkıp sağa döndü. Odalara doğru. Yürüdü. Aralık kapıyı itti. Bir yatak odası. Geniş. İçinde yaşanacak kadar. Evin kalanına uğramadan ikinci bir aile kuracak kadar. Annesi ile babasının odası. Aynayla kaplı gardırobun önünde durdu. Kendisinin önünde durdu. Çırılçıplak. İzledi. Burnunu. Asla yüzüne yakışıp yakışmadığına karar veremediği burnuna baktı. Her fotoğraftan, her açıdan, her kavgadan farklı çıkan büyük burnu ve deliklerinin biraz altındaki pembe et parçaları, dudakları. İnce. Sinsi. Bazen var, bazen yok. Öpüşmekten değil, küfretmekten parçalanmış dudaklar. Ve gözleri. Sokaktakilerin izlemeyi en çok tercih ettikleri film. Kaldırım sirki. Sağ yeşil, sol mavi. Bir buçuk tırnak genişliğinde iki göz. Yüzünün yarısını yeşile, diğerini maviye boyayan iki madeni para. Çirkin yüzüne bakılması için iki neden.

Aynaya dokundu. Avucunu avucuna dayadı ve raylı kapıyı sağa itti. Gömlekler. Beyazdan griye, oradan maviye giden klasik gömlekler. Takım elbise gömlekleri. Babasının gömlekleri. Aynada izi kalmış eliyle birini çekti. Askıyla beraber. Askıyı soyup arkasındaki yatağa fırlattı. Gömleğin içine yavaşça girdi. Ve kendini içine düğmeledi. Sol eliyle sola kaydırdığı aynalı kapının ardında duran pantolonlardan sadece biriyle ilgileniyordu. Beyaz ve keten olanla. Buldu. Bu kez gardıroptan sadece giysiyi söktü. Askı sallanmaya tek başına devam etti. Bir bacağıyla yarısını, diğeriyle kalanını doldurup kendini içine fermuarladı. Üstüne de düğmeledi. İki eliyle iki kapıyı bir araya getirip aynadaki yüzünü birleştirdi. Kısa saçlarını elleriyle taradı. Bir kez ve geriye doğru. Islaklığın uysallaştırdığı saçlar yatırıldığı yerde tilki uykusuna daldılar.

Odadan çıkıp üç adım attı. Ve kilitteki anahtarını iki kez sağa çevirdiği kapıyı açtı. Dört adım sonra eğilip yerdeki kutuyu aldı. Ve yanındaki sandalyeye oturdu. Kaldırdığı kapağı kutunun altına yerleştirdi. İşinin ehli bir ayakkabıcı gibi. Her defasında Ying ve Yang geliyordu aklına. Konserve kutusundaki balıklar gibi yerleştirilmiş ayakkabılar görünce. Tek tek çıkarıp yere bıraktı. Yumuşak ve buruşuk kâğıdı kutuda bıraktı. Kutuyu da uzanabildiği masanın üzerine. Adidas. Stan Smith. Bembeyaz. Yavaşça gömdü çıplak ayaklarını. Sırayla. Bağladı ikisini de. Ama beğenmedi. Hiçbir zaman doğrusunu öğrenememiş ve bir ayakkabıyı kalıcı biçimde bağlamayı başaramamıştı. En fazla bir saat içinde çözülen düğümler. Belki bir buçuk. Hâlbuki annesi yüz kez göstermişti. Belki de bin. Dirseklerini dizlerine yükleyip gözlerini ayakkabılardan ayırdı. Sevgili annesi tam karşısındaydı.

“Anne, hâlâ öğrenemedim şu işi. Bir türlü bağlayamıyorum.”

Annesi mutlaka bir yanıt veriyordu, ancak kimse ağzını tıkamış bir koli bandı varken sesini duyuramazdı. Ve duyulmayan bir ses hiçbir işe yaramazdı. Annesinin yanında oturan ve tuvalete gidemediği için halıyı ıslatmış olan babası da konuşuyor olmalıydı, ama onu da kimse duyamıyor du. Şimdilik herkes Asili dinliyordu.

“Hâlbuki senin söylediğin gibi yapıyorum, ama olmuyor. Baba, yeni pantolonumu beğendin mi? Seninkiyle aynı. Ama bunun kumaşı daha yumuşak. Senin mendillerin gibi.”

Yirmi altı saattir bütün eklemleri plastik bir halatla bağlanmış olan, elli bir yaşlarındaki kadın ve erkek ağlamışlardı. Sırtlarını dayadıkları duvarda iz bırakacak kadar uzun bir süre. Ağlamaktan ölmelerine yetecek bir süre. Ama nabızları gerektiği gibi hıçkırmaya devam ediyordu. Özellikle de burun delikleri. Oksijen artık kokaindi. Koklaya koklaya çekiyorlardı içlerine. Çizgi çizgi, hece hece, satır satır. Her ne kadar ilk saatlerde tıkanabileceklerini düşünüp kalp krizi başlangıcı yaşamış olsalar da, burunları onları hayal kırıklığına uğratmamış, aksine, delikleri otobanlaşmıştı. Oğullarının, ilk başta ağızlarıyla birlikte gözlerini de bağlamayı düşündüğünü, hatta kulaklarını tıkayacak pamuklar aradığını, ancak araya giren bir unutkanlık sonucu hiçbirini yapamadığını bilselerdi, işlevini hâlâ kaybetmemiş dört duyuya sahip oldukları için Tanrılarına teşekkür ederlerdi. Ancak hiç kimseye hiçbir şey için müteşekkir olacak durumda değillerdi. Üvey olmadığına dair sarsılmaz bir bilgiye dayanarak sevdikleri oğulları tarafından dövülerek bağlanmışlar ve odasındaki, fiyatlarını çalışarak ödedikleri mobilyaların arasında, yerde oturuyorlardı. Evet, belki oğulları bir geri zekâlıydı. Ve onlar, zihinsel engelli denmesini tercih ediyorlardı, ama bir gün, onun tarafından tutsak alınacaklarını tahmin etmemişlerdi. Şok, algılarından taşacak hacimdeydi. Tabii ki biliyorlardı. Oğullarının âşık olduğu kadının varlığını ve hastalığını. Ancak ölümünün böylesi bir sonuç doğurabileceğini tahmin etmeleri için Asil'in beyninde birer hücre kiralamaları gerekiyordu. Ancak Asil'in bütün hücreleri kadınla doluydu. Boş yer yoktu. Sandalyesinden kalkıp kendilerine doğru yaklaşan Asil'in gözlerinde bir sonraki hareketini ele veren hiçbir ışığın olmaması gibi.

Tek hamle. Bir inilti. Yapıştığı yüzeyden çekildiği anda kıvrılan koli bandını misket büyüklüğünde bir yumağa dönüştüren Asil, annesini duymaya başladı.

"Asil! Ne olur, çöz bizi! Baban hiç iyi değil! Lütfen! Yalvarıyorum sana! Yalvarıyorum!"

Daha fazla konuşamadı. Açık ağzına giren gözyaşları kadını öksürtmeye başladı. Canı o ana kadar hiç yanmamış gibi ağlıyor, Asil izliyordu. Titreyebilen her yeri titreyen kadını. O an kemiklerinin bile titrediğini düşündü. İki adım attı. Geriye doğru. Ve sandalyesine döndü. Konuştu.

"Anne, baba..."

Annesi duymuyordu, çünkü ağlamasını dizginlemiş, ama gırtlağı dörtnala koşuyordu:

"İmdat! Yardım edin!"

Kalın duvarları olan sessiz bir ev. Gürültülüyken bile sessiz. Yardım için yalvaran bir kadına rağmen sessiz bir ev Semtin diğer evleri gibi. Duymazdan gelenlerin kibarlığa gittiği bir semt. Kapıyı kimse çalmayacaktı. Bunu üçü de biliyordu. Babasının ağlaması çok daha yavaştı. Gözyaşları kan gibi akıyordu. Yeni açılmış ve acıtmayan bir yaradan akan kan gibi. Yüzü buruşmuyor, gözkapakları gereğinden fazla açılıp kapanmıyor ve kaşları inip kalkmıyordu. Sadece ağlıyordu, o kadar. Asil sol yumruğunu göğsünün hizasına getirip annesine gösterdi. Ve emretti:

"Anne, sus*!*"

Kadın sustu.

"Bugün sizi öldüreceğim. Sizi buraya kapatırken de öldürmeye karar vermiştim. Ama o zaman her şey farklıydı. Başka bir neden vardı. Şimdi her şey değişti. İki gün önce, intihar edeceğimi bildiğim için sizi de öldürmeye karar vermiştim. Çünkü sizi çok seviyorum ve üzülmenizi istemiyordum. Sizi bensiz bırakamazdım. Cenazeden dönecek ve önce sizi, sonra da kendimi öldürecektim. Ama posta kutusunda bir mektup buldum. Benim yazdığını bir mektup."

Kadın sürekli konuşuyordu. Oğluyla aynı anda. Ama o kadar sessiz konuşuyordu ki bir hayvanın horlamasına benziyordu. Asil yeniden emretti.

"Anne, sus!"

Ve kadın sessizliğini koruduğunu sandığı halde, ikinci kez sustu.

"Bu mektubu üç yaşında yazdım. Kendime. Ben çok akıllı bir çocuktum. Kuralları bilen bir çocuk O kadar akıllıydım ki zarar görebilirdim. Diğer çocuklar bana zarar verebilirlerdi. Ben de bir şey yaptım. Bir kara düşünce yarattım ve bildiğim her şeyi içine sakladım. Bir kutu gibi. Senin mücevher kutun gibi, anne. Şimdi, onu açmanın zamanı geldi. Ama açmak için bir

duygu gerek. Mücevher kutusunu açmak, için, çok büyük bir duygu gerek. Ben çok mutsuzum, anne. O öldü. Ben çok mutsuzum. Ona âşığım. Ama daha da mutsuz olmam gerek. Sizin de ölmeniz gerek. Sizi çok seviyorum. Bu yüzden ölmelisiniz. Bu yüzden sizi ben öldürmeliyim. Ve böylece o kadar mutsuz olacağını ki yemden akıllı olacağım, Araladınız mı? Ben anladım!’’[5]

“Asil, ilaçlarını aldın mı? Almadın, değil mi? Hepsi mutfakta...”

“Benim ilaca ihtiyacım yok anne. Benim duyguya ihtiyacım var. Mutsuzluğa.”

“Asil, şu an aklın çok karışık. Lütfen, sakin ol.”

Kadının sakinleştirmek istediği kişi aslında kendisiydi. Ve bunu yavaş yavaş da olsa başarıyordu. Ne de olsa Asili son gördüğünde konuşma fırsatı olmamıştı; ancak şimdi, karşılıklı tartışabiliyorlardı. Yirmi altı saat boyunca bütün olasılıkları düşünmüş, sonra uyuyakalmış ve boyun ağrısıyla gözlerini açıp biraz daha düşünmüştü. Asil’in kendilerini unutabileceğini, açlık ve susuzluktan, ölebileceklerini, oğullarının evi yakabileceğini, her şeyi düşünmüştü. Ama şimdi gerçek ortaya çıkmıştı. Tahmin yok, olasılık yok. Sadece gerçek: Başta, intihar edeceği için anne ve babasını öldürmek isteyen bir çocuk. Sonrasında da bir mektup yüzünden kendilerini öldürmek isteyen bir çocuk. Kara düşünce. Kara düşünceyi açmak için gereken mutsuzluk. Ve mutsuzlukla gelecek bir zekâ. Kadın sakinleşiyordu. Kocasının bakışlarından, anlayabiliyordu. O da sakinleşmesini ve oğullarıyla konuşmasını istiyordu. Kurtulmalarının tek yolu sakinlikten geçiyordu. Asille konuşmaktan. Asille anlaşmaktan. Plastik halatları çözmek için saatlerce uğraşmışlar, ancak sadece etlerindeki kesiklerin daha da derinleşmesine neden olmuşlardı. Ayaklarını, parmaklarını, bacaklarını hissetmiyorlardı. Sadece gözleri, kulakları ve burunları yaşıyordu, Kadının bir de ağzı nefes almaya başlamıştı, işe yaracak olan da oydu. Asille konuşmanın ne anlama geldiğini biliyordu. Onu doğurmuş ve büyütmüştü. Uzun cümleler kurmamak. Heyecanlandırmamak. Özellikle de sinirlendirmemek. Ama belki, biraz üzmek. Hatta çok üzmek. Ne de olsa Asil hâlâ çocuktu. Babasının elbiseleri bedenine uysa da o bir çocuktu. Aldığı nefesi yollayabildiği en. derin yerden çekip verdi. Asil’in annesi konuştu.

“Bak Asil, o mektubu ben yazdım. Doktorunla birlikte yazdık.”

Yanlış başlangıç. Asil sinirlenmişti. Birden. Sol elinin tetik parmağını dimdik sallıyordu.

‘Yalan söyleme bana! Bana artık yalan söyleme! Bana yalan söylemenizden bıktım!”

Ama annesi sakindi. En azından sakin kalması gerektiğinin bilincindeydi.

“Sana yalan söylemiyorum. Bana inan. Ben senin annenim. Her ihtiyacın olduğunda yanında hep ben vardım. Sana hep ben baktım.”

Kocasını anımsadı.

“Baban baktı. Biz baktık. O mektubu ben yazdım. Doktorun da yardım etti. İlaçların seni uyuşturmaktan başka bir işe yaramadığını biliyorum. Hepsi de seni uyutmaya yarıyor. Ama ben oğlumun iyileşmesini istiyorum. Bu yüzden mektubu yazdım. İyileşmen için. Evet, belki seni kandırarak. Ama her şeyi denedik Asil. Her şeyi!”

Asil anlamıyordu. Hiçbir şey. Ama biri yalan söylüyordu. Babasının da defalarca tekrarladığı gibi sadece korkaklar yalan söylerdi. Ve annesinin korkması için yeterince nedeni vardı. Ölecekti!

“Sadece korkaklar yalan söyler! Ölmekten korktuğun için yalan söylüyorsun, anne! Mektubu sen yazmadın. Doktorum da yazmadı. Mektubu ben yazdım. Üç yaşındayken!”

Kadın, yeni bir ağlama nöbetinin yaklaştığım, hissetti. Şimdi değil, diye düşündü. Şimdi olmaz! Gözden düşmeye hazırlanan yaşlar mucizevi biçimde geri çekildi. Uzayan bir salyanın ağza dönmesi gibi.

“Asil, sana yalvarıyorum! İyi düşün. Hatırla! Sen, okuma yazmayı on bir yaşında öğrendin. Özel bir okula gidiyordun. Senin gibi çocukların olduğu bir okula. Hatırla! Mektubu üç yaşında yazmış olamazsın.”

Tabii ki o okulu anımsıyordu. Diğer çocukların “lise” dedikleri okulu. Herkesin aptal olduğu, ama sadece kendisiyle alay edilen okulu. Oradan nefret etmişti. Hâlâ da ediyordu. Ama zaten mektupta da şuna benzer bir şey

yazıyordu: Yazmayı ve okumayı bu mektup için öğrendim. Sonra unutacağım. Çünkü kara düşünce, bu bilgileri de yutacak.

“Sen öyle sanıyorsun, çünkü sonra unuttum. Aslında unutmadım. Zihnimdeki kara düşünce yuttu. Hepsini. Her şeyi. Oysa kurallar var. Kuralları tanıyordum. Onları bilen tek çocuktum. Düşünce kurallarım! Sense hiçbir şey bilmiyorsun!” Oğlunun sözünü kesmenin zamanıydı.

“Seni iyileştireceğini umuyorduk. Kendi kendine iyileşebileceğini umuyorduk. Mektubun işe yarayacağına gerçekten inanıyorduk. Senden özür diliyorum Asil. Baban da, ben de, senden özür diliyoruz! Çok pişmanız. O mektubu hiç yazmamalıydım.”

Ama Asil, ne pişmanlığına ne de mektubu annesinin yazdığına inanıyordu.

“Babam beni hiç istemedi, anne. Doğmamı istemedi. Beni karnındayken öldürmek istedi! O hiçbir şey için pişman olamaz. Çünkü beni hiç istemedi!”

Göz göze geldiler. Yirmi dokuz yıldır evli olan iki çift gözden biri “Neden?” diye sordu. Diğeri konuştu:

“Hayır, oğlum! Hayır! Ben sadece gerçeği bilmeni istedim. Sana nasıl kavuştuğumuzu bilmeni istedim. Evet, başlangıçta baban seni istemiyordu. Ama sonra o kadar çok sevdi ki sen onun hayatı oldun.”

Kadının aklında bir aydınlanma gerçekleşti. Düşüncelerin ışık dalgası olduğunu kanıtlayan türden bir aydınlanma.

“Asil, bana hemen cevap ver! Mektubu sen yazdıysan, doğmadan önce olanları nasıl bilebilirsin?”

Asil yarattı. Uzun zamandır ilk kez.

“Sizi duyuyordum. Sizi dinliyordum. Çok uzakta değildim anne. İçindeydim! Mektubu ben yazdım. Senin bir şeytan olduğunu yazdım. Sen olsan böyle yapmazdın!”

Düşünce aydınlığı kısa sürmüş, kadının zihni yeniden kararmıştı. Ama yine de iki düşünceyi alıp birbirine sürtmeye başladı. Elbet bir kıvılcım çıkacaktı.

Çıktı.

“Beni iyi dinle Asil. Çok dikkatli dinle. Sen doğdun ve farklı olduğunu gördük. Diğer çocuklardan çok farklıydın. Ama ben bunu kabul etmek istemedim. *O* kadar üzüldüm ki farklı olduğunu görmezden geldim. Bazen babam, bazen kendimi, bazen de seni suçladım. Ama yıllar geçti. Ve çok pişmanım. Sana öyle davrandığını için. Sana, aptal dediğim için. Bunlar sadece bir şeytanın sözleri olabilir. Bunlar sadece bir şeytanın davranışları olabilir. Kendimi hiç affetmiyorum. Belki de sen affedersin diye kendimden şeytan diye bahsettim. Ne kadar pişman olduğumu anlaman için. Yaptığını kötülüklerin farkına vardığını için. Senden özür dilediğim için. Ama hiçbir şey için geç değil. Çöz bizi Asil. Sana yardım edeceğiz. Sen bizim çocuğumuzsun. İyileşmen için her şeyi yapacağız!”

Asil dinliyordu. Olabildiğince dikkatli. Annesine inanabilirdi. Herkese inanabilirdi. Ama bilmesi gerekiyordu.

“Neden, anne? Neden yaptın?”

Mücevher kutusunu açmak için çok büyük bir duygu gerek, cümlesi belleğinde salınan kadın tereddütsüz yanıt verdi.

“O kadını ne kadar sevdiğini biliyorduk. Özellikle de ben. Ölürse yıkılacaktın. Bu korkunç olayı senin iyiliğin için kullanmaya karar verdim. Babanla, doktorunla konuştum. Kadının ölümü sende onarılamaz bir delik açacaktı. Belki de bir daha asla konuşmayacaktın. İyileşme ihtimalin kalmayacaktı. Bu yüzden, ancak büyük bir duygunun zihnindeki kutuyu açabileceğini yazdım. Bu büyük duygu da, âşık olduğun kadının ölümüyle başlayacak mutsuzluğun olacaktı. O kadar acı çekiyor olacaktın ki mücevher kutusu açılacaktı!”

Kadın sustu. Oğlunun gözlerinde bir eğilim aradı. Herhangi bir eğilim. Anlattıklarını anladığından emin değildi. Anlattıklarına inandığından da emin değildi. Aynı anda ağızlarını açtılar. Kadın devam etmek, Asil başlamak için. Bağlı olan diğerini dinledi. Çünkü doktorlar, konuşurken Asil’in dinlenmesinin çok önemli olduğunu belirtmişlerdi. Sözü kesilen bir Asil, konuşmasının devamını nadiren getirirdi. Oysa kurtuluş konuşmaktaydı. Konuşulduğu sürece Asil’in odasında kimse ölmeyecekti. Çünkü Asil’in iki

işi aynı anda yaptığını gören olmamıştı.

“Kurallar var anne. Kurallar. Her şeyi onlar belirler. Düşünce kuralları. Sen onları tanımıyorsun. Zihnin bir patlamayla başladığını bilmiyorsun. Düşüncenin ışık olduğunu, davranışın geçmiş olduğunu, düşüncelerin duygular yüzünden büküldüğünü bilmiyorsun. Bunları nasıl yazmış olabilirsin?”

Anımsamakta zorlandığı kurallar vardı. Çok çabuk davrandı. Anne ve babasını korkutacak kadar çabuk. Odadan çıktı. Döndüğündeyse sol elinde tabanca, diğerinde zarf vardı. Sandalyeye yığılır gibi oturdu. Tabancayı yere bırakıp zarfın içindeki kâğıtları çekti. Tabancayı gördüğü anda yeniden ağlamaya başlamış olan annesi kâğıtlarla ilgilendiğini görünce gözyaşlarını dondurdu. Asil konuştu.

“Zaman, var olan bütün unsurlar ölçüsünde değişkendir. Her düşünce bir diğerini doygunlukları ve aralarındaki uzaklık ölçüsünde çeker.”

Kâğıtları o kadar hızlı çeviriyor ve birbirlerinin ardına ko

yuyordu ki aradığını bulması olanaksız gibi görünüyordu. Ama buldu.

“Evet, işte, burası: Her zihin bir patlamayla doğar, şişer ve genişlemeye devam eder. Ancak sadece bazıları mükemmel dengeye ulaşır. Diğerleri yüksek yoğunlukları yüzünden çöker. Bu, onların sonu değildir. Bu, onların kapandığı andır. Her şeye ve herkese kendilerini kapattıkları an.”

Elindeki kâğıtlar, annesine kaldırdığı gözleri gibi titriyordu. “İşte bunlar anne! Hiçbirini bilmene imkân yok! Akıllı olan benim, sen değilsin! Kuralları bilen benim!”

Kadın sakindi. Oğlu yanılıyordu. Akıllı olan kendisiydi. “Asil, sakin ol. Benim ne iş yaptığımı söyle.” “Öğretmensin.”

“Nerede?”

“Okulda.”

“Hangi okulda? Her sabah hangi okula gidiyorum? Babanla beni görmek

için hangi okula geliyorsunuz?”

Asil bilmiyordu. Önemsemiyordu. Bütün okullar birbirine benziyordu. Sessizlikten yararlanan kadın devam etti.

“Üniversitede. Ben üniversitede çalışıyorum. Astrofizik konusunda çalışıyorum. Astrofizik bir bilim dalı. Bu bilim dalının neyle ilgilendiğini hatırlıyor musun?”

Asil bilmiyordu. Önemsemiyordu. Bütün bilim dalları birbirine benziyordu. Sessizlikten yararlanan kadın devam etti.

“Gökyüzü, yıldızlar, gezegenler, gökcisimleri. Sana anlatmıştım. Hatırla lütfen. Hepsi de kurallar içinde hareket eder. Mektuptaki kurallar, düşünceler için değil, onlar için geçerli. Mektuptaki kurallar, fizik kuralları. Mektubu ben yazdım. O kuralları, seni iyileştirmek için, iyileştiğin zaman mutsuz bir hayat sürdürmemen için yazdım. Bazen atom yerine düşünce, dedim... Bazen de evren yerine zihin dedim. Kuralları senin için uyarladım. Sana anlatmak için. Aklının nasıl çalıştığını ve nasıl çalışması gerektiğini anlatmak için. Anladın mı Asil? Eğer anlamadıysan sor. Lütfen sor. Yalvarıyorum sor! Konuş benimle!”

Tabanca namlusunun açısı, bir müzik setinin ses ayarı gibiydi. Doğrultulduğu kişinin sesi yükseliyordu. Bu da bir kural olabilirdi: Tabanca namlusu insan sesini yükseltip alçaltabilir. En azından Asil böyle düşündü. Annesi bağırmaktan kısılmış sesini çoktan çatlatmış, parçalı çığlıklar atıyordu. Kısık kısık ve kesik kesik.

“Yapma! Asil, yapma! Lütfen yapma! Bırak onu! Bırak o tabancayı!”

Çığlık arası cümleler. Kadın elinden geleni yapıyordu. Oğlu tarafından öldürülmemek için. Ama Asil konuşmuyordu. Namluyu sol şakağına yapıştırana kadar da konuşmadı.

“Mektubu sen yazmadın anne. Mektubu ben yazdım. Kendimi iyileştirmek için. Ama işe yaramıyor. Sen beni mektup yazacak kadar sevmedin.”

“Yapma Asil! Dinle beni! Bana cevap ver! O mektup sana nasıl ulaştı?

Mektubu nerede buldun?”

“Ne önemi var?”

“Bana cevap ver!”

“Posta kutusunda buldum. Anahtarlığımda anahtarı var. Posta kutusunun deliğinden zarfın ucunu gördüm. Kapağı açıp mektubu aldım.”

“Peki üç yaşında yazdığın bir mektup yirmi beş yıl sonra nasıl posta kutusuna gelir?”

“Siz konuşurken duymuştum. Bir kampanya. Yirmi beş yıl sonrasına mektuplar. PTT’nin kampanyası.”

“Zarfa bak! Zarfı al. Üzerinde damga var mı, pul var mı? Yok! İkisi de yok. Birlikte yazdığımız kartpostalları hatırla. Pul yapıştırırdık Bize gelen kartları hatırla. Mektupları. Üzerlerinde damga olurdu. Pullar. Damgalarda, nereden gönderildiği yazardı. Birlikte bakardık. Hatırladın mı? Lütfen hatırla!”

Asil anımsıyordu. Pulları, damgaları, kartpostalları. Şakağından çektiği tabancayı göğsüne ve sırtım sandalyeye yasladı. Dizlerine bakarak konuştu.

“Demek ki ben hiçbir zaman akıllı olmadım. Ve hiçbir zaman olmayacağım.”

Asil’in yeşil gözünden bir yaş doğdu. Elmacıkkemiğini geçip yanağına geldi. Oradan da çenesinin sağma. Ve tabancanın namlusuna düşüp öldü. Asil’in annesi umuda benzer bir duyguyla doldu. Yaşama umudu. Hayatta kalmak. Her şeye rağmen.

“Sakın bunu söyleme Asil. Sen iyileşeceksin. Mutlaka bir yolunu bulacağız. Bizi çöz. Her şeyi unutalım. Seni çok seviyoruz. Bizi lütfen çöz!”

Sağ avucuyla sağ dizine yüklenen Asil ayağa kalktı. Annesi ile babasına bir adım kala durana kadar yürüdü. Solundaki masadan koli bandını alıp yerine tabancayı bıraktı. Hiçbir göz ve beden hareketini gözden kaçırmayan annesi teşekkür etmeye başladı. Umut, kendi gerçeğini yaratıyordu.

“Teşekkür ederim Asil. Bize zarar vermeyeceğini biliyorduk. Sen çok iyi bir çocuksun...”

Daha fazla konuşamadı. Çünkü Asil kadının açık ağzını, iki eliyle iki ucundan tuttuğu bir karışlık bantla kapattı. Ve sol eliyle babasının ağzındaki bandı söktü. Babası hiç zaman kaybetmedi.

“Oğlum, ben hiç iyi değilim... Ambulans çağır. Lütfen! Sana emrediyorum! Asil! Çöz bizi! Bize nasıl bu kadar acı çektirebilirsin? Kendine bunu nasıl yapabilirsin? Biz bir aileyiz! İyileşmen için önce bizi çözmen gerek.”

Asil konuşmuyordu, Babası kadar acelesi yoktu. Sadece yürüyordu. Odanın içinde volta atıyordu. Ellerini arkasında kavuşturmuş, başını sallıyordu. Birden durdu. Konuşmaktan vazgeçmeyen babasına baktı. Masanın üzerindeki tabancayı alıp üzerine yürüdü. Açık ağzına namluyu soktu. Ve fısıldadı.

“Eğer sizi çözersem beni delilerin yanma kapatırsınız. Eğer sizi çözersem beni öldürürsünüz.”

Ağzındaki namluya rağmen soğukkanlı olmaya çalışan adam, oğlunun gözlerinin bebeklerine baktı. İki kurşun gördü. İki siyah kurşun. Korktu. Asil fısıldamaya devam etti.

“Her şey bir patlamayla başladı. Her şey bir patlamayla bitecek.”

Adam, korkudan ağlamaya başladı. Damağına değen namlu yüzünden kusmanın eşiğindeydi. Oyuncak bir bebek gibi başını sağa ve sola çeviren karısıysa ağzındaki bandı yiyip yutmak istiyordu. Çünkü attığı her çığlık boğazında kalıyordu. Asil, tabancayı babasının dişlerine sürterek çekti. Ve doğruldu. Anne ve babasına sırtını döndü. Damağı zedelenmiş olan adamın diline bir damla kan düştü. Adam kanı tükürmek istedi. Ama salyalanmış kan sadece dudağından sarktı. Buna rağmen konuştu.

“Ne yapacaksın Asil? Ne yapacaksın? Bizi öldürmek mi istiyorsun? Öldür o zaman! Öldür! Anneni, babanı öldür!”

Adam bağırıyordu. Hem de çok. Ama Asil duymuyordu. Çünkü konuşuyordu.

“Her uykumda kendimi öldürüyorum baba, biliyor musun? Kendimi, kendimi öldürürken görüyorum. Ne tuhaf, değil mi?”

Asil’in babası hiç beklenmeyen bir anda sustu. Çünkü o kadar bağırıyordu ki saatlerce sürebilirdi. Ama sustu ve yüzü, ağzına bir böcek girmiş gibi buruştu. Her şeyi yapmaya hazır bir insanın yüzü gibi. Dünyanın bütün risklerini almaya hazır bir insanın yüzü gibi. Ağzını açtı ve böcek çıktı. Sessizce.

“Bak oğlum, artık bunu sana söylemek zorundayım. Daha fazla saklamanın bir anlamı yok. Annen yalan söylüyor.”

Asil’in annesi kocasını öldürmek istedi. İlk kez.

“Mektubu yazan şendin. Sen. Zarfın üzerinde neden bir damga ya da pul olmadığını bilmiyorum, ama onu senden başkası yazmadı. Ve madem aklının geri gelmesi için bir duyguya ihtiyacın var, beni iyi dinle. Bundan, senin hiçbir zaman haberinin olmaması gerekiyordu. En azından, biz öyle düşündük. Çünkü sana anlatacağını şeyi öğrenirsen, kendine mutlaka zarar vereceğinden emindik. Ama artık bilmen lazım. Çünkü ihtiyacın, olan bu.”

Adam, alabildiğince bir nefes sığdırdı içine ve azat etti.

“Sen yalnız doğmadın.”

Asil’in yüzünü kimse göremiyordu. Saçları, ensesi, sırtı, bacakları ve ayakkabıları. Babasını dinleyen onlardı.

“Bir ikizin vardı. Tek yumurta ikizin. Bu ne demek, biliyor musun? İkiniz de aynıydınız, demek. Tıpatıp aynı. Neredeyse üç yaşındaydınız. Ve sen, bir sabah, o elindeki tabancayla kardeşini vurdun. Tabancayı nasıl bulduğunu hiçbir zaman ani ayamadık. Kardeşin öldü. Ağlamadın. Çünkü anlamadın. Sen elimizde kalan tek çocuğumuzdun. Ve biz bir karar verdik. Senin iyi olman için. Bu yaptığını hiçbir zaman bilmemen için bir karar verdik. Bilinçsizce de olsa kardeşini öldürdüğünü hiçbir zaman öğrenmemeliydin.

Bir seçim yaptık. Kardeşin ile senin aranda. Kardeşini değil, ancak onu öldüreni gömmeye karar verdik. Yani seni. Sana iyilik yaptığımızı düşünüyorduk. İkizinin adı Asil'di. Ama polise senin öldüğünü söyledik. İkinizden biri gidince, geriye sadece Asil kaldı. Sen, kimseyi öldürmemiş olan Asil oldun. Ve konu kapandı. Biz de unuttuk. Bir daha bu konu hakkında hiç konuşmadık. Seninle birlikte bütün acımızı gömdük. Ama şimdi anlıyorum ki, o tabancanın patlaması peşini hiç bırakmamış. Evet Asil, her şeyin bir patlamayla başladığı doğru. Sen Asil'den daima farklıydın. Konuşmuyordun. Oysa Asil diğer bebekler gibiydi. Güldü, konuştu, ağladı. Ölene kadar mutlu oldu. O patlamadan sonra sen de değişmeye başladın. Doktorlar hiçbir anlam veremedi. Birkaç ay sonra konuşmaya başladın. Ama daima eksiklerin vardı. Diğer çocuklar gibi değildin. Gerisini zaten biliyorsun. Böyle bir mektup yazacak kadar yüksek bir zekâya sahip olduğunu bizden nasıl gizleyebildiğim hâlâ anlayamıyorum. Ama bil ki, o mektubu sen yazdın. Ve eğer güçlü bir duygu gerekiyorsa iyileşmen için. O mektubu yazan çocuğa dönüşmen için. Galiba sana anlattıklarım yeterli olacaktır. Sevdiğin kadının ölümü yetmiyorsa, kardeşini öldürdüğünü bilmen yeterli olacaktır."

Oğlunun, anlattıklarından bir sonuç çıkarmasını bekleyecek kadar sabırlı değildi. Konuşmaya devam etti.

"Bizi de öldürmene gerek yok. Büyük hatalar yapmış olabiliriz. Büyük yanlışlıklar. Ama acı çekmen için bizi öldürmene gerek yok. Sen zaten öldürdün. İkizini. Asil'i. Şimdi lütfen çöz bizi. Artık her şeyi biliyorsun. Aramızda tek bir yalan kalmadı. Çöz bizi. Yeniden bir aile olalım."

Babasını sessizlik içinde dinlemiş olan Asil, ne bir adım atmış ne de dönüp, konuşan adama bakmıştı. Gökyüzünden dökülmüş bir taş yığını gibiydi. Hareketsiz, sessiz. Ancak taşlar canlandı. İki hamlede. Olduğu yerde döndü. Taşlar yuvarlanmaya başladı. Yerçekimini anımsamışlar gibi. Bir saniye önce ayaklarının bastığı yere bağdaş kurup oturdu. Babasıyla, aynı boya geldi. Eşitlik sağlandı. Konuştu:

"Doğumumda bana verdiğiniz isim neydi?"

Asil'in babası bu soruyu bekliyordu. Hazırdı. Oğlunu bekletmedi.

“Adil. Adını Adil koymuştuk.”

“Sonra geri aldınız.”

“Evet.”

“Ne de olsa siz vermiştiniz, değil mi? Peki onun gözleri de benimkiler gibi miydi?”

“Evet, oğlum. Siz aynıydınız. Aynı ve çok farklı. Hem birbirinizden, hem de diğerlerinden.”

“O kâbuslar boşuna değilmiş. Gerçekten de kendimi öldürmüşüm. Hem de bu tabancayla. Her şeyden kurtulmak için adımı değiştirmişken, kimliğimi değiştirmişken, bu tabancayı da yok etmemek büyük bir hataymış, değil mi baba?” ‘Yanılıyorsun Asil. O tabancadan da kurtulduk. Bahçeye gömdük. Ve ben onu yıllardır görmüyordum. Sen bana doğrultana kadar. Tabancayı nasıl buldun, Asil?”

“O beni buldu. Bana geri geldi. Yirmi beş yıl sonra. Tabancayı gömerken sizi izlemediğimden emin olmanız gerekirdi. Ama çocuk büyütmek çok zor, değil mi baba? Sürekli takip etmek, göz kulak olmak, hepsi çok zor.”

‘Yalan söylüyorsun Asil! Orada değildin. Olsan bile hatırlayamayacak kadar küçüktün. Bana gerçeği söyle. O tabancayı nasıl buldun?”

“Annem verdi. Seni öldürmem için.”

Asil’in babasının iç organları bir saniyeliğine çalışmayı bıraktı. Her şey durdu ve her şey Asil’in yanıtına dönüştü. Bütün dünya, bütün hayat, bütün geçmiş. Yanındaki kadına baktı. Karısına. Ağzını kaplayan banda çarpıp geri gelen çığlıklar atmaktan vazgeçmiş olan ve duyulmayan bir müziğin ritmine uygun biçimde başını sallayan kadına baktı. İç organları kaldıkları yerden çalışmaya başladı ve Asil’in babası Asil’e inanmadı. Hem de çok yüksek bir sesle inanmadı. Duyduğunu örtecek kadar yüksek bir sesle.

“Sakın bunu yapma Asil! Sakın annen hakkında böyle konuşma! Sakın yalan söyleme! Ne dediğinin farkında mısın sen?”

Daha fazla konuşamadı. Çünkü karısının kendisini öldürtmemesi için hiçbir neden bulamadığını fark etti. Belki günde dört kez birbirlerini sevdiklerini söylüyorlardı, belki yıllardır süren mutlu bir evlilikleri vardı, ama hiçbiri diğerinin ölümünü arzulamamak için bir neden değildi.

Bedenini saran halatın mumyalanmış bir cesede benzettiği kadın, odada değilmiş gibi tepkisizdi. Bunun iki nedeni olabilir, diye düşündü kocası. Ya hayatta kalma umudunu yitirdi ya da Asil doğruyu söyledi. Çelişki hesabını oğlunun konuşması böldü.

“Neye inanmak istersen, ona inan. Ama annem ölmeni istiyor. Ben bir geri zekâlıyım, baba. Bunu unutma. Kendi babamı öldürür, ama cezalandırılmam. Kendi babamı öldürür, ama hatırlamam. Benden daha uygun bir katil var mı? Üstelik, anlattıklarına göre cinayet konusunda tecrübeliyim.”

Kendi bulamadığı nedenleri Asil’den duyabilirdi. Şansını denedi.

“Neden annen benim ölmemi istesin? Neden?”

Asil gülümseyerek konuştu.

“Çünkü bu ev sana ait. Ve annemin hiçbir şeyi yok. Çünkü sen, çocuğunu öldüren tabancanın sahibisin. Oysa annem çocuğunu doğurana kadar içinde taşımış olan kadın. Önce karnında, sonra kollarında, yaşadığı sürece de aklında taşıdığı çocuk senin tabancanla vuruldu. Bunu unutmaman için, kadın olman lazım. Bunu unutmaman için çocuğunu sevmiş olman lazım. Ama senin anlamana imkân yok. Çünkü ben bir geri zekâlıysam sen de bir geri kalplisin! Bu bir hastalık, baba. Bu yüzden ölen insanlar var. Sen de onlardan biri olacaksın.”

Asil’in babasının içi o kadar karışmıştı ki oğlundaki değişimi fark edemiyordu. Asil büyümüştü. Birkaç dakika içinde. Babasının aksine. Çünkü o, kişisel ayaklanmasında kaybolmuş bir eylemciye benziyordu. Üzerinde “Ben iyi bir insanım!” yazan bir pankart taşıyor, ancak sloganını kimse okumuyordu. Bu yüzden küçülmüştü. Birkaç dakika içinde. Yeni haline uygun bir ses çıktı ağzından. İnce, cam gibi. Çatlamış bir bardak gibi konuştu. Çöpe atılması mutlak bir bardak gibi.

“Oğlum, Asil. Ben sizi seviyorum. Hep sevdim. Kardeşine olanlar kimsenin hatası değildi. Büyük bir şanssızlıktı. Olmaması gerekiyordu, ama oldu. Annenle aramızda hiçbir sorun yok. Sana her ne dediyse, sen yanlış anlamışsın. Ne benim ölmemi istiyor ne de herhangi birimize bir zarar gelmesini. Artık çöz bizi.”

Asil babasına acımıyordu. Annesine acımadığı gibi. Çünkü üçüncü düşüncelerinin duyguları tarafından bükülmesini istemiyordu.

“Belki de haklısın. Ben yanlış anlamışımdır. Belki de annem ölmeni istemiyordun Ama âşık olduğum kadının sevgilin olduğunu bilseydi, isteyebilirdi. Değil mi baba? Belki o zaman farklı düşünürdü.”

O ana kadar bir ceset olan kadın dirildi. Dirilişi ani ve gürültülü oldu. Yeni doğmuş bütün insanlar gibi ağlamaya başladı. Asil yardım etti. Sesi duyuldu. Elindeki bandı buruştururken kalktığı yere oturan Asil, annesine sordu.

“O zaman farklı düşünürdün, değil mi anne?”

Kadının yanıtı kocasının gürlemesinin yanında yağmur kadar sessiz kaldı.

“İnanma! İnanma! Sakın! Böyle bir şey yok! Hiç olmadı! Yalan söylüyor! Bize acı çektirmek için söylüyor! Asil, yalan söylediğini itiraf et! Annene söyle! Yalan söyledim, de!”

Gürleme sırası Asil’deydi.

“Güneşin söndüğünü sekiz dakika sonra anlarsın. O sekiz dakika boyunca hayatın sonsuza dek süreceğini sanırsın. Doğa yalan söyler sana. Annem de sevildiğini sandı. Yıllarca. Ama artık güneşin söndüğünü öğrenmeli, değil mi baba?”

Asil’in ağzı kapandığı anda annesininki açıldı.

“Bunu yaptın mı? Bunu gerçekten yaptın mı? Nasıl yaparsın? Neden?”

Her ne kadar başını tamamen çeviremese de, bağırırken ağzından saçılan tükürükler kocasının yüzüne yetişti. Adam ölene kadar inkâr edeceği ve bu çok uzun bir süre olduğu için yanıt vermekte acele etmiyordu. Karısının

tutulduğu sinir nöbetinin sona ermesini bekledi.

“Hayır sevgilim! Ben hiçbir şey yapmadım. O kadını ancak senin kadar tanıyorum. Yemin ediyorum ki böyle! Asil ne dediğini bilmiyor! Ona nasıl inanırsın? Elinde bir tabanca var, görmüyor musun halini? Çocuğumuz çok hasta! Ne dediğini bilmiyor! Lütfen sakin ol. Kurtulacağız! Hepsi geçecek.”

Asil kurtuluşa inanmıyordu.

“Hiçbir şey geçmeyecek baba. Kimse kurtulmayacak. Çünkü Tanrı’nın Tanrısı yok. Biz ona inanıyoruz, ama o hiçbir şeye inanmıyor. Belki de tek gerçek tanrısız, Tanrı’nın kendisi, tanrısızlık Tanrı’ya mahsus! Bu yüzden, kurallarda asalet ve adalet arama! Çünkü Tanrı, ne asil ne de adil olmak zorunda! Benim gibi!”

Eğer bir ayna dur s aydı karşısında, saçlarının ağardığı ana tanıklık eden ilk insan, Asil’in babası olurdu. Ama kimse fark etmedi beyazlaşan telleri. Çünkü herkes Asil’i dinliyordu.

“İkizimi ben öldürmedim. Onu sen öldürdün baba. Biliyorum. Çünkü oradaydım. Hatta orada olduğum için suçu bana attın. Oysa sadece bir kazaydı. Ama sen kendini hiç affetmedin. Çocuğunu öldürdüğün ve suçu bana attığın için delirmeye başladın. Hayatın, bu sırrın üzerine kapanan devasa bir kapı oldu. Sadece sen ve ben bildik. Ama bu bilgi, ikimizi de delirtti. Benim konuşmuyor olmamdan yararlandın. Ama dengeni kaybedecek kadar pişman oldun. Sen aslında iyi bir insansın. Ancak fazla zayıfsın. Hiçbir sorunu doğru araçla çözemediğin için de kızgınsın. Tabancayı da, bütün bunları da, çok daha derine gömmeliydin.”

Asil’in annesi bir dile ve ses tellerine sahip olduğunu unutmuştu. Konuşamıyordu. Nasıl konuşulduğunu anımsamıyordu. Sadece oğluna bakıyordu. Buz kesmiş gözleriyle Asili izliyordu.

Asil’in babası, bir hayata ve düşüncelere sahip olduğunu unutmuştu. Düşünemiyor du. Nasıl düşünüldüğünü anımsamıyordu. Sadece oğluna bakıyordu. Kül olmuş gözleriyle Asili, izliyordu.

Oda, Asil’in içinde yaşadığı günlerdeki sessizliğe kavuştu. Sarıldılar ve

öpüşecekken ayrılmak zorunda kaldılar, çünkü Asil’in annesi nasıl konuşulduğunu anımsadı.

“Beni öldürmeni istiyorum Asil. Sana yalvarıyorum. Bitsin artık. Çünkü bu odadan çıksam da artık yaşamak istemeyeceğim. Beni çözdüğün anda kendimi öldüreceğim. Dayanacak gücüm kalmadı. Hiçbir şeye inanmıyorum. Hiçbirinize. Özellikle de kendime. Beni aldatmış bir kocam var. Üstelik bir çocuğumu öldürüp diğerini çıldırtmış bir adam. Beni öldürmek isteyen bir çocuğum var. Üstelik o korkunç mektubu yazdığıma inanmayan bir çocuk. Ya beni öldür Asil ya da çöz ve bu işi kendim yapayım. Çünkü siz, sahip olduğum her şeysiniz. Ve yıllar sonra, birer hiç olduğunuzu anlıyorum. Senin ikizin hiç olmadı Asil. Bu tabancayı bu eve sen getirdin. Babanın hiçbir zaman silahı olmadı. Onun tek silahı dilidir. Konuşarak öldürür. Konuşarak yaşatır. Konuşarak âşık eder. O kadına yaptığı gibi. Hayatta kalmak için sana söylediği yalanları düşününce ondan iğreniyorum. Senin şu zavallı halinden yararlanmak istiyor. Artık yaşamak istemiyorum.”

Oda tekrar sessizliğine kavuşacaktı ki Asil’in babası nasıl düşünüldüğünü anımsadı.

“Hayır oğlum! Annen sadece yaptıklarım kabul etmek istemiyor. Senin adını değiştirmek istediği günü hatırlamak istemiyor. Kardeşinin doğduğunu bile bilmek istemiyor. Çünkü korkuyor. Geçmişte verdiği kararlardan korkuyor. Ama bir konuda haklı. Artık bizi serbest bir aks an da hiçbir şey değişmeyecek. Çünkü oğlum, biz mahvolduk. Biz artık bir aile değiliz.”

Asıl gülümsüyordu. Gülümseyerek ayağa kalktı. Gülümseyerek mutfağa gitti. Saatler önce serçeparmağını kesmek için kullanmayı düşündüğü bıçağı gülümseyerek bıçaklıktan çekip odaya döndü. Önce annesini kuşatmış olanı, sonra da babasını saran halatı gülümseyerek kesti. Tabancayı gülümseyerek aralarına, yere koydu. Gülümseyerek odadan çıktı. Ve gülümseyen dudaklarının yakınlarındaki kulakları, sessiz evin kaim duvarlarını yıkan patlamayı duydu.

Asil’in Yıllığı

Evden çıkmadan önce belki de dönüp bakmalıydım. Büyüdüğüm odaya dönüp kimin hayatta kaldığını öğrenmeliydim. Ama yapmadım. Annemin vestiyerdeki çantasından ve antredeki telefon sehpasındaki babamın cüzdanından para almayı tercih ettim. Bugün hangisi hayatta? Belki de ikisi birden. Bilmiyorum. İlgilenmiyorum. Hangisinin hikâyesi doğru? Onu da bilmiyorum. Ama o günden geriye kalan sadece kurallar oldu. Temel kurallar. Onları hiç unutmadım. Hatta o günden sonra öğrendiğim hiçbir şeyi unutmadım. Yaşadığımın, psikiyatrinin hangi çıkmaz sokaklarında adresi var, bilmiyorum, ama ben o gün iyileştim. İntihar etmek için girdiğim odadan dirilerek çıktım. Ve eve dönmedim. Zihnim bir enerji santralı gibi işlemeye başladı. Kuralları geliştirdim. Kurallar ekledim. Onları bir zamanlar tanımış ya da tanımamış olmamın hiçbir önemi kalmadı. Çünkü ikinci patlamayla birlikte öncesindeki olayların sonuçları yok oldu. Sadece kurallar kaldı. Ve hiçbir patlamanın kural bilgisini yok edemeyeceğini anladım.

Evin kapısını açık bıraktığımı anımsıyorum. Gerek yoktu kapatmaya. Çünkü o evin ihtiyacı olan elektrik ya da su değil, duvarlarının arasında bir delikti. Dışarıya açılan bir delik. Benden sonra o kapıdan kimler girdi, kimler çıktı, bilmiyorum. Ama beni evden uzaklaştıran her adımda çorak zihnimin düşüncelerle sulandığını anımsıyorum. Bir yıl. Bugün, tam bir yıl oldu. Evden çıkıp kendime geleli.

Önce bir pansiyon buldum. Küçük bir pansiyon. Küçük bir oda. Yemek yedim. Herkes gibi. Düşündüm. Kimsenin yapamayacağı gibi. İzledim. Yüksek zihnimden dökülen düşünceler şelalesini. Hayal ettiğim her şeyi yapabileceğimi anladım. Ancak bilgiye ihtiyacım vardı, Daha çok bilgiye. Ve daha çok.

Bir kütüphane buldum. Geniş masaları ve dar koridorları olan. Kimsenin açmadığı kapakları kaldırdım. Kimsenin çevirmediği sayfaların köşelerim katladım. Kuralların işleyişine dair en küçük bir bilgiye ulaşmak için günlerce kitapları kazdım. Birbirleriyle ilgisiz olduklarına yazarlarının bile yemin edeceği kitapları üst üste koyup çiğnedim. Alfabetik sıralamalar içinde kaybolduğum bir gün ona rastladım ve hakkında okuduğum ilk cümlede,

onun kim olduğunu anladım. Doğumumdan yüzyıllar önce kuralları tanımış olan biri:

Pierre Simon Laplace ya da Lapiace Markisi. 1749 yılında Normandiya'nın Beaumonten Auge köyünde doğmuş bir dâhi. Astronom ve fizikçi. Ama diğerleri gibi burnu göğsünde gezenlerden değil. Gerçek bir insani deha. Dünyanın Düzeni adındaki başyapıtın yaratıcısı. Napolyon Bonaparte kendisine, "Evrenin düzenini açıklayan bir kitap yazmış olmanıza rağmen içinde tek bir Tanrı kelimesi bile geçmiyor!" dediğinde, "Çünkü böyle bir varsayıma ihtiyacım, yok!" yanıtını vermiş olan bir kurallar hâkimi. Laplace'in düşünce düzeneği benim için yaratılmış bir yoldu. Matematiği, düzenin işleyişini keşfetmek yolunda bir araç olarak kullanmayı seçmişti. Düşüncesinin temeli şuydu:

Evrenin şimdiki hali, geçmişinin sonucu ve geleceğinin nedenidir. Herhangi bir zamanda, doğayı oluşturan bütün güçleri ve hareketlerini bilip, bunları inceleyebilecek kadar geniş olan bir zihin ortaya çıkarsa, evrenin en hacimli nesnelerinden, atomlara kadar, her şeyin hareketini açıklayan bir denklem kurulabilir. Bunun sonucunda, söz konusu zihin için, hiçbir şey gizli kalmayacak ve geçmiş de, gelecek de, şimdiki zaman kadar gözlerinin önünde belirecektir.

Laplace'ın söz ettiği zihne, ondan sonraki yaratıcılar, şeytan adını verdiler. Ve Laplace bu üstün zihni, olasılıklar teorisiyle birleştirdi. Kara deliklerin varlığını ilk sezenlerden ve kuantum fiziğinin düşünsel kurucularından biri oldu. Tek amacı, her şeyi açıklayan denkleme ulaşmaktı. İnsan davranışlarından gezegenlerin yörüngelerine kadar, her şeyi gözler önüne serebilen bir denklem. Bütün kuralların toplamı. Bütün olasılıkların toplamı. Var olan her şeyin toplamı. Ancak böyle bir denkleme sadece Laplace'ın hayali şeytanı ulaşabilirdi. O lanetli varlık, ben olabilir miydim?

Bu soruya hâlâ bir yanıt veremedim. Ancak Laplacela tanıştığını gün ayak parmaklarımın ucundaki yönü bulmuştum. Kütüphaneden çıktığımda, zihnimdeki sözlükte, tesadüf kelimesinin karşısında cehalet yazıyordu. Tesadüf olarak adlandırılan her olay, nedeni bilinmeyen herhangi bir gelişmeydi. Yürüdüm. Saatlerce. Saatlerce yürümek. İki göz kırpması arasında bir sokağın başlangıcından, nereye düştüğü belli olmayan bir caddeye adımlar atmak. Bir kavşakta uyuyakalıp, bir duvarın sonunda

uyanmak. Aynı sokaktan dördüncü kez geçtiğini, dilencilerin bakışlarından anlamak. Soğuk bir güneşin terlettiği tek kişi olmak. Sadece evsizlerin kullandığı üstgeçitlerin basamaklarına basmak. Saatlerce. Kırmızı ışıkta bekleyen adamların arasında gideceği yeri bilmeyen ve bunu önemsemeyen tek kişi olmak. Hiç bitmeyecekmiş gibi geçen otobüslerin yok olmasını beklemek. Dar kaldırımlarda omuzlarından birini geriye atmak. Saatlerce, nedensizce, şehri delen iş makineleri gibi yürümek. Ben de kanlı bir biftek yemek için durana kadar yürüdüm. Ve ne istediğimi düşündüm.

Tanıklık ettiğim dünya, şiddet kullanılarak yönetiliyordu. Ancak kimse bunu itiraf etmiyordu. Hatta şiddet kelimesi bile gömülmüştü. Onun yerine başka bir kelime kullanılıyordu: Para. Çok daha nazik. Çok daha yasal. Çok daha ahlaki. Çağdaş uygarlıkta şiddetin anlamı paraydı. İhtiyacım olan güç, her banknotun içinde yeterince vardı. Kuralları kullanarak paraya ulaşmanın yolu, kurallar bilgimi satmaktan geçiyordu. Kuralların varlığını bilmeyenlere. Sayıları, şiddetin doruğuna çıkmama yetecek kadardı. Ben, insanların yarattığı sorunlara çözümler yaratacaktım. Yüzlerinin içine bakıp geleceklerini anlatacaktım. Bir kural danışmanlığı. Mesleğimin adı bu olacaktı. Ancak kimseyi tanımıyordum. Hiç kimseyi.

Son paramı bir gazeteye üç gün boyunca ilan vermek için harcadım. Ülkenin en büyük gazetesine, ö kadar basit cümleler kurmuştum ki, ilanı telefonla yazdırdığını kişi, yüksek sesle, üç kez okuyup doğru duyduğundan emin olmak istedi.

“Neden böylesiniz? Ve neye dönüşeceksiniz?”

Pansiyonun sahibini, ailemden para beklediğimi söyleyerek görüş açımdan uzaklaştırdım. Pansiyonda kaldığını on iki günün ücretini, böyle bir anın geleceğini bildiğim için her dört günde bir, bankaya gidip geldikten sonra ödemiştim. Tabii ki bankaya girmiyordum. Sadece yürüyüş. Çünkü ben, ailesinin gönderdiği parayla yüksek lisansını bitirmeye çalışan, bu arada da kiralık ev arayan bir zavallıydım. Pansiyonun sahibi, ilkokulun kapısından bile girmemişti. Öğretimin üst düzeylerinde seksek oynayan bir genci destekleyebileceğini hesaplamak zor değildi. İlkokul kelimesini sadece adres tarif ederken kullanan yaşlı adamı bulmam için dokuz pansiyon ve yedi otel gezmem gerekmişti. Bana verdiği süre üç gündü. Ne tesadüf.

“Sana üç gün mühlet. Para yoksa sokak var, anladın mı?”

İlandaki numara, pansiyonun iki kol genişliğindeki resepsiyon bankosunun üzerinde duran telefona aitti. Göbeğinden kesilmiş bir telefon kulübesini andıran banko, telefonun çalışıyla üç gün içinde defalarca sarsıldı. Çünkü tek ayağı, diğer üçünden daha kısaydı. Arayanların çoğu meraklarını gidermek isteyen ve bir gazete ilanını bu nedenden dolayı arayacak kadar zamanı olanlardı. İlgimi çeken şey, onlarda yoktu: Para.

Üçüncü gün arayanların arasında bir kadın, “Görüşebilir miyiz?” diye sordu. Sesinin kumaşı, dilinin perdesi ve kelimelerinin dengesi “Evet” demem için yetti. Önceki sorusuysa ne sattığıma dairdi. “Olasılıklar bilgisi” diyerek yanıtladım.

Yaşlı adamın, kolundaki saati, bir geri sayım makinesi olarak kullanmaya başladığı dakikalarda kadınla buluştuk. Ben beş dakika erken, o beş dakika geç geldi. Kimin daha çok parası olduğuna ilişkin basit bir gösterge. Park ederken arabasını görebileceğim bir meydanın kaldırımına atılmış bistro masalarından birinde oturuyordum. Yer seçimini uygun bulmuştu. Çünkü tanımadığı bir adamla buluşurken, gerektiğinde yardım isteyebileceği gündelik bir kalabalık tarafından kuşatılmayı tercih etmişti. Toyota Corolla. Evet, bir Jaguar ya da Land Rover değildi. Ama yine de Toyota’yı sattığı takdirde aldığı parayı paylaşsak bile yaşlı pansiyon sahibi beni ortağı yapabilirdi. Ancak şimdilik dikkat edilmesi gereken başka şeyler vardı: Yürüyüşü, saçları, üzerindeki giysiler, ayakkabıları, makyajı, aksesuarları, bakışlarını çevirdiği yönler. Çünkü her ne kadar hiç kimse göründüğü gibi olmasa da, herkes göründüğü gibi olmaya çalışıyordu. Rahat gibi görünüyorsan rahat olmaya çalışıyorsundur. Görüntün, hayalindir. Nadiren gerçekleşir, ama en azından çabanın hangi yöne aktığı bellidir. Kızıl saçlar. Gözlük. Yuvarlak yüzünü dengeleyecek köşelere sahip bir çerçeve. Açık mavi gömlek. Kolları kıvrılmış. Siyah bir pantolon. Siyah, kısa topuklu, küt burunlu ayakkabılar. En az kırk yaşında. Ve ona baktığımı biliyordu, çünkü o da bana bakıyordu. Her ne kadar tanımasa da. Ancak bir kural danışmanı olacaksam, kendini tanıtmadan ayağa kalkmalı ve kalabalığın arasından onu seçtiğimi bilmeliydi.

Evet, işte böyle başladı. İlk müşterim. Ayağa kalktım. Bana doğru geldi. Elimi uzattım. Tokalaştık. Adımı söyledim. Telefondan sonra ikinci kez.

Adını duydum. İkinci kez. Ve oturduk. Aynı anda. On beş gün önce neler yaptığımı bilseydi bu kadar içten gülümseyemezdi. Ancak kimse on beş gün önce ne yaptığımı önemsemiyordu. Ben bile. Belki sadece annem ile babam ya da hangisi hayattaysa. Sadece onlar unutamıyordu olanları.

İki Türk kahvesi. İçki içmiyordum artık, ilk soru:

“Nasıl çalışıyorsunuz Asil Bey? Uyguladığınız yöntem nedir ve olasılıklar bilgisinden ne kastediyorsunuz?”

İlk yanıt:

“Öncelikle şunu bilmenizi isterim: Bütün bunların ne parapsikolojiyle ne de herhangi bir şarlatanlıkla ilgisi var. İlgilendiğim ve uzmanı olduğum tek konu, öngörü. Ben bir öngörücüyüm. Ve zihnimdeki öngörü düzeneği bilgiyle çalışıyor. Herhangi biri ya da olay hakkında öngörümü merak edenler bana danışıyorlar. Sahip oldukları bilgiyi benimle paylaşıp, olayı ya da kişiyi incelemem için bir süre veriyorlar. Araştırmamı yapıyorum. İhtiyacım olan bütün bilgileri toplayıp söz konusu kişi ya da olayın zaman içindeki seyir rotasını müşterime sunuyorum. Bir örnek: İş arkadaşınızın davranışları sizi rahatsız ediyor. Ve bir yıl sonraki mevkiini bilmek istiyorsunuz. Çünkü bugün, bu bilgiye göre davranacak, gerekirse önleminizi alacaksınız. Bu noktada devreye ben giriyorum. Yanılma payının yüzde iki olduğu bir zaman çizelgesinde, iş arkadaşınızın mesleki yolunu size çiziyorum. Ancak bu yolda eksik olan tek güç, sizin müdahaleniz. Özgür iradeniz. Dolayısıyla elde etmek istediğiniz sonuca göre, hangi tutumu benimsemeniz gerektiğini size öğretiyorum. Buna, kader değiştirmek, deniyor. İki rapor: Biri, müdahaleniz olmadan olay ya da kişinin geçeceği noktalan içeriyor. Diğeriyse, müdahaleniz doğrultusunda olay ya da kişinin geçeceği noktalardaki değişimi içeriyor. Sattığını hizmet bu. Hâlâ ilgileniyor musunuz?”

Tabii ki ilgileniyordu. Çünkü bakışlarını gözlerimden ayıramıyordu. Mavi olana daha çok bakıyor, bir insan olup olmadığımdan emin olmak istiyordu. İletişim kurulan kişi sağır değilse sesin etkisi büyüktür. Kullandığını ton, mektuptaki daktilo harflerinin taşıdığıyla aynıydı. Ansiklopedik bir ses tonu. Anlattıklarımdan o kadar etkilendi ki kahvesini içemedi. Ağzına sadece su dolu bardağı götürebildi. Bana yüzlerce soru sormak istiyordu. Birinciden başladı.

“Medyum değilsiniz, değil mi?”

Gülümsedim.

“Hayır hanımefendi. Ben bir denklemciyim. Denklemler kurarım. O kadar.”

İkinci soru geldi.

“Herhangi bir konu ya da kişiyi incelemenizi isteyebilir miyim?”

“Şans oyunları dışında kalan her şey olabilir. Çünkü onlar, tesadüfün olmadığı bir evrende tesadüf açlığıyla yaratılmış düzeneklerdir. Kuralları, hayatın işleyişinden farklıdır.”

Üçüncü soru da aramızdaki masaya döküldü.

“Söyledikleriniz, inanılamayacak kadar iddialı. Bana sunabileceğiniz herhangi bir kanıt var mı?”

Paraya ihtiyacım vardı. Kanıtlar sunarak zaman kaybetmeye değil. Ama ona istediğini verebilirdim. Ve öyle de yaptım.

“Şu an için size verebileceğim tek kanıt, kanıt vermesem de benimle çalışacağınızı biliyor olmam.”

Çatılan kaşlarının gürültüsünü duydum ya da duyduğumu sandım. Bir saniyeliğine sinirlendi. İkinci saniyede etkilendi. İkimiz de merakın çekim gücünü biliyorduk.

“Tamam. Kabul ediyorum. Haklısınız. Şimdi, gidiyorum. Bir saat sonra burada tekrar buluşalım. İncelemenizi en çok istediğim konuyu düşüneceğim. Sizin için uygun mu?”

İlk müşterim. Her şey uygundu benim için. Ancak konuşulması gereken bir konu daha vardı: Para. Böyle bir hizmetin değeri ne olabilirdi? Ücretinin üst sınırı olmayan bir hizmet. Ancak ilk müşterimde farklı davranacaktım. Çünkü öngörü, bağımlılık yaratan bir bilgiydi. Bir tür uyuşturucu. İlk dozun bedavaya yakın bir ücreti olması gerektiğine karar verdim. Dünya üzerindeki

bütün sokaklardan geçmiş ve geçecek olan uyuşturucu satıcılarının deneyimlerine güvenerek. İlgilenmemi isteyeceği konunun zihinsel düzeyini öğrendikten sonra şaşıracağı bir miktar telaffuz edecektim. “Anlaştık. Bir saat sonra görüşmek üzere...”

Pansiyona dönmeyecektim. Hemen değil. Geceyi sokakta geçirebilirdim. Ne kâğıda ne kaleme ne de bir bilgisayara ihtiyacım vardı. Üzerimdeki gömlek ve pantolon bir gün önce yıkanmış olduğu için temizdi. Sadece Stan Smithler beyazlıklarını bir ton kaybetmişti.

Bir saat boyunca masadan kalkmadım. Kalkmadığını için de hesabı istemedim. Yan masadaki adamın okumadığı gazetesini ödünç alıp kendimi arkasına gizledim. Kırk dakika boyunca aynı sayfaya, görmeden baktım. On beş dakika boyunca da kadının hangi konuyla karşıma geleceğini düşündüm. Olasılıklar dünya kadardı. Ama dünya, en iyi olasılıktı. Milyarlarca olasılığın en iyisi. Oluşum zamanıyla, üzerindeki gazların birbiriyle etkileşim biçimi ve süresiyle, en iyi olasılık.

Buluşmaya beş dakika önce geldi. Bu da, şimdilik görünmeyen paranın mutlaka hesabıma yatırılacağının kanıtıydı. Tokalaştık ve aynı sandalyeye oturdu. Ciddi bir yüz taşımasına rağmen heyecanlıydı. Göremesem de hissedebiliyordum. Hayatının en önemli kararını vermiş gibi davranıyordu. Kendisi için en değerli olan sırrı öğrenmek istiyordu. Bir saat süresince de bunun hangi sır olduğunu düşünmüştü. Kendisi için en değerli bilgi neydi? Konuştu ve öğrendim.

“‘Bir yatırını yapmayı düşünüyorum. Bir lokanta. Ancak bir ortağım, var. Bir erkek. Bir zamanlar sevgilim olmuş biri. Ancak simdi dostuz. Ama ona güvenmekte tereddüt ediyorum... Çünkü beni hâlâ sevdiğini düşünüyorum. Ve bu ortaklığa da sadece beni etkilemek için girdiğini düşünüyorum. Beni satın almanın kolay bir yolu! Ama belki de yanılıyorumdur. Belki de beni gerçekten bir dostu olarak görmeyi öğrenmiştir. Ama bu konuda risk alamam. Çünkü eğer yeniden sevgilisi olmamı istediği için bu işe para yatırıyorsa ben ‘Hayır!’ deyince derhal çekip gider ve mahvolurum. Hukuki işlemlerin başlamasına iki hafta var. Bilmek istediğim şu: Lokantayı tek başıma ve daha fazla zorlanarak mı açmalı mıyım, yoksa ortaklığa girip riskleri onunla paylaşmalı mıyım?”

Ne kadar basit bir soru gibi duruyor, değil mi? Ne kadar sıradan ve yüzeysek Ancak hayat asla basit değildi. Çünkü bazı durumlarda insan davranışını yönlendiren etkenlerin sayısı evrendeki yıldızlar kadar olabiliyordu. İlk müşterim ve ilk zihinsel alıştırmam.

“Altı aylık bir çifte rapor yeterli olacaktın Sorunuzun yanıtını sadece siz vereceksiniz. Ancak kararı vermenizi koyulaştıracak bilgileri size sunabilirim. İki olasılık için de, gerçekleşmeleri durumunda gelişecek olayların listelerini vereceğim. Altı ay içinde gelişecek olayların dökümü.

Ve bunu yapabilmem için bütün sorularımı yanıtlayacaksınız. Sorularımın, ulaşmak istediğiniz bilgiyle ilgisini sorgulamayacaksınız. Ortağınızla ilgili yanıtlarınız benim için eksik kalacaktır. Dolayısıyla bir araştırma yapmam gerekecek. Sizden tek ricam, bana karşı dürüst olmanız. Çünkü yanıtlarınızdaki ayrıntı eksikliği ya da yanlışlık bütün olayların değişmesiyle sonuçlanır. Dolayısıyla da yanlış bir karar vermenizle. Bu düzeyde bir çifte raporun ücreti iki yüz elli liradır.”

On binlerce liralık bir yatırımın sonucunu öğrenmek için sadece iki yüz elli lira.

“Araştırma gerektiği için yarısını şimdi ödemeniz gerekiyor. Diğer yarıyı da raporları aldığınızda. Anlaştık mı?”

Anlaşmamak için hiçbir neden yoktu. Çünkü cüzdanında iki yüz elli liranın üç katı duruyordu. Bunu, daha sonra öğrendim.

“Anlaştık. Raporları ne zaman alabilirim?”

“On gün sonra. Böylece karar vermeniz için beş gün süreniz kalın”

Ve sorgu başladı. Zihnimdeki grafikleri tamamlamamı sağlayacak bütün soruları sordum. Zorlandı. Bazılarına yanıt vermeden önce, hiç tanımadığı bir adama hayatını neden anlattığımı düşündü. .Ama yine de, eski sevgilisiyle ilk kez nerede ve ne zaman seviştiklerini söyledi. Seviştikten sonra ne düşündüğünü söylediği gibi. Sorgu üç buçuk saat sürdü. Kadın hakkında o kadar fazla bilgiye sahip oldum ki zihninin nasıl çalıştığını çıplak gözle görebiliyordum. Bir sonraki sigarasını kaç dakika sonra yakacağını, neden

siyah bir pantolon seçtiğini, tuvalet kâğıdım nasıl kullandığını ve bana âşık olacağını biliyordum. Eski sevgilisiyle ilgili sorularımı, tahmin ettiğim gibi, önemli eksiklerle yanıtlayabildi. Sorgumun sonunda ayağa kalktık ve kendisini arayacağımı söyledim. Ücretimin yarısını alıp hesabı ödedim. Ayrıldık.

İlk gördüğüm taksiye binip eski sevgilisinin bürosuna gittim. Araştırma, koral danışmanlığının en zor aşamasıydı. Çünkü her ne kadar kurallar benim için birer broşür olsalar da, bilgi daima gizliydi. Paylaşmak istemediği takdirde bir insandan bilgi almak olanaksızdı. Ne işkence ne de para. Hiçbir şey işe yaramazdı. İki saat büronun önünde bekledikten sonra eski sevgilinin binadan çıktığını gördüm., Tanıma uyan tek kişiydi. Takip ettim. Plaka doğruydu. Taksiye bindim ve takip devam etti. Olasılıklar teorisinde gözlemci de deneyin bir parçasıdır. Ancak ben, asgari müdahaleye inanıyordum. Dünya bir laboratuvarsa ben, sabit bir etkendim. Sabit bir değişken. Sabit bir katsayı. O kadar sabittim ki yoktum.

Takibin birinci gününde edindiğim bilgiler hâlâ istediğim yoğunlukta değildi. Trafikteki tepkileri, yürüyüşü, sokak çocuklarına verdiği yanıtlar, gösterişli bir kadına bakma biçimi ve benzer bilgiler. Belki bozulan bir asansörde saatlerce kapalı kalsaydık tanışabilir ve onu sorguya çekebilirdim, ama böyle bir olasılık ne yazık ki yoktu. Çünkü girdiği binaların kapılarından geçemiyordum. İş merkezleri. Spor kulüpleri. Raporlarımı yazarken hayal gücümü asla kullanamayacağını için, gözlemcinin gözlem konusuyla tanışmasına göz yumdum.

Tanışmamız çabuk oldu. İş çıkışı gidilen bir barın erkekler tuvaletinde. Kendisini takip eden kadını fark edip etmediğini sordum. Tabii ki etmemişti ve tabii ki bara döndüğümüzde kadın gitmişti, çünkü öyle biri yoktu. Ancak cümlelerin devamını getirmek zor olmadı. O gece içmek zorunda kaldım. Kadehlerce. Ama sarhoş olmadım, çünkü çalışıyordum. İhtiyacım olan bilgileri, ben sormadan anlatmaya başladı. Konuşmayı seviyordu. Bütün genç işadamları gibi. Sonuçta onu tanıdım.

Sokaklarda geçirdiğim iki geceden sonra pansiyona dönüp yaşlı adama saldırıya uğradığımı söyledim. Çalman paramdan kalanını vermek istesem de kabul etmedi. Odama kapanıp raporlarımı yazmaya başladım. Kâğıt ve kalemle.

Özetle, adam kadına âşık değildi. Hiçbir zaman âşık olmamıştı. Ve âşık olduğu için para harcayacak bir kişiliğe de sahip değildi. Raporlarım okunduğunda verilecek olan karar, ortaklık teklifinin kabulüydü. Altı ay içinde lokantanın, yatırım masraflarını çıkardıktan sonra on üç bin lira kâr elde edeceğini hesapladım. Ayrıca genç işadamı, müşterimin en yakın arkadaşına âşık olacak ve onunla evlenmek isteyecekti. Müşterimin lokantayı tek başına açma olasılığıysa kesinlikle iflasla sonuçlanacaktı. İflas, borçlar ve psikiyatrik ilaçlar.

On gün sonra kadınla buluştuk ve raporları verdim. On gün boyunca verdiği parayla dayanmaya çalıştığını için zayıflamış olduğumu fark etti. Hasta olup olmadığımı sordu. Beni yemeğe davet edebileceğini söyledim. Ücretimin diğer yarısını almayı reddettim. O gece bir otel odasında seviştik. Çünkü ağabeyi, geçici olarak evinde kalıyordu. Ve uykusu çok hafifti.

Lokanta öngörülerime uygun biçimde işledi ve ilk müşterim bana, ikinci müşterimi buldu. Bu kez ücretim beş bin liraydı. İnternete dahil oldum. Bir web sitesi. Yağmur gibi müşteri. Bir ev kiraladım. İki katlı. İkinci katma kimsenin çıkamadığı bir ev. Araştırmacı olarak işe aldığını farklı profillerden insanlarla bir bilgi ağı kurdum. Yaşlılar, üniversite öğrencileri, evsizler. Bana getirdikleri bütün bilgiyi ikinci katta duran kasamda biriktirdim. Kasanın genişliğine ve kompakt disklerin inceliğine rağmen üç kasa daha satın almak zorunda kaldım. Artık hizmetimden yararlanmak isteyen bir kişi, sırasının gelmesini beklemek zorundaydı. Ve o sıra, ancak bir buçuk ay sonra geliyordu. Üç banka hesabımda toplam altı yüz altmış bin lira vardı. Evden çıkışımın üzerinden sadece dokuz ay geçmişti.

Borsayla ilgilenmiyordum. Çünkü dünya üzerindeki gelişmeleri, bir şehirdeki kadar kolay takip etmek mümkün değildi. Ayrıca dikkat çekmeye başlamıştım. Oysa olayların gelişimine müdahale etmemenin tek şart olduğu bir oyunda dikkat çekmek, istediğim son şeydi. Ben de, sıradan insanları müşteri olarak seçmeye devam ettim. Sıradan ve ücretimi karşılayabilen herkese, kendilerini bekleyen olasılıklar bilgisini sattım. İlk müşterimle ilişkimi sona erdirdim. Ve bütün bu süre içinde sadece, ailemin evinden çıkarken ayaklarımı saran Starı Smith'lerimi giydim.

Evden ayrılmamın dokuzuncu ayında bir hata yaptım. Dokuz aydır ensemde duran düşünceyi alıp gözlerimin önüne getirdim. Bu düşünce, kendi

hayatımın olasılıklarını hesaplamaktı. Dokuzuncu ayın sonunda, ensemdeki baskıya dayanamayıp konuya odaklandım. Laplace Markisi'nin lanetli varlığı için de kurallar geçerli miydi? Bunu hiçbir zaman öğrenemedim. Ne kadar çözmeye çalışırsam, denklemin içine o kadar gömüldüm. Çektiğim acı bütün zihnimi kapladı ve ısrarlı müşterilerime hizmet vermem olanaksız hale geldi. Önce, yeteneğimi kaybettiğimi sandım. Kuralları tanıma yeteneğimi. Ancak gerçekte, kendimi tanıyamadığını için acı çekiyor ve acı çektiğim için de kuralları göremiyordum. İçki içmeye başladım. Yedinci kadehten sonra zihnimin dörtte üçünü karanlığa yatıran içkinin bağımlısı oldum. Kendimi tanımaya çalıştıkça gerçekten uzaklaşıp kendi evimde kayboldum.

Beni bulduklarında, açlıktan ve içkiden ölüyordum. Kapıyı kıranlar, ilk müşterimin çağırması üzerine gelmiş olan polislerdi. Eve girdiler ve onları sedyeliler takip etti. Bindirildiğim ambulans beni, muayenelerin arasından geçirip, doktor raporlarının önünde bekletti. Sonra da bu kliniğin kapısına kadar getirip bıraktı.

İki ay boyunca evden çıkmamış ve alkolle beslenmiştim. Eve ne olduğunu bilmiyorum. Evdeki kasalara. Kasaların içindekilere. Bilgi ağımın maaşlı örümceklerine. Laplace Markisi'nin sözünü hatırlıyorum: Bilmediklerimiz, bilemeyeceğimiz kadar çok... Tanrı'nın hâlâ tanrıtanımaz bir anarşist olduğunu düşünüyorum. Ve insanın da çamurdan üretilmiş bir maymun olduğunu. İkisi bir araya gelince mutlu bir son beklemek zor.

Artık intihar etmek aklıma gelmiyor. Her yarım saatte bir, ölmeyi düşünmüyorum. Yaşlanmak, böyle bir şey olmalı. Uğruna ailemi yok ettiğim ve bir zamanlar âşık olduğum kadınınsa adını bile hatırlamıyorum. Çamurdan bir maymun olmak, böyle bir şey olmalı.

İçkiyi terk ettim. Herhangi bir bağımlılığını kalmadı. Ne para ne alkol. Oysa kapitalizmin Türkçesi madde bağımlılığıdır. Ve her madde parayla satılır. Ama ben bıraktım. Kapitalizmi de, alkolizmi de.

Bir tatil köy ündeyim. Aylık ücreti ödendiği sürece bütün yataklarında yatılabilen bu binada. Bir aydır buradayım. Bu garip ve ıssız klinikte. Kimsenin bana inanmadığı bu yerde, pansiyonun yaşlı sahibine benzeyen doktorların, ilk müşterime benzeyen hemşirelerin ve ilk müşterimin eski sevgilisine benzeyen hastabakıcıların arasındayım.

Peki, kliniğin ücretini kim ödüyor? Ve Stan Smith’lerim nerede?

Asil'in Stan Smith'leri

Stanley Roger Smith. 1971 ve 1972 yıllarında, dünya tenis klasmanında bir numara. On bir yıl boyunca ilk onun içinde kalmış, nadir sporculardan. Bir çift Adidas. Katalog adı Stan Smith Comfort olan bir model. Dillerinde, Stan Smithin yeşil yüzünü taşıyan beyaz ayakkabılar. Kırk dört numara. İkisi de.

Asil, Adidasin Stan Smith tasarımını ilk gördüğünde altı yaşındaydı. Ayakkabılarda bağcık yok, Asille aralarındaysa bir vitrin camı ve annesinin konuşması vardı:

“Geç kalıyoruz Asil! Haydi, yürü.”

Spor markalar satan mağazanın önünden her geçtiklerinde, Asil'in taşlaşması yüzünden zorunlu molalar veriliyor ve ince kolları, çekilen ellerle geriliyordu. Vitrindeki onlarca ayakkabı içinde sadece birinin Asil'in ilgisini çekmesinin nedeni, Stan Smith'in yeşil yüzünü kendisininkine benzetmesiydi. Asil, Adidas'ın yüzünü çaldığına inanıyor ve ünlü tenisçiyi tanımıyordu. Yüzünün çalınmasına izin vermekle suçladığı için ailesine konuyla ilgili hiçbir düşüncesini açıklamıyordu. Onlar geçici bir şımarıklık gösterisi izlemek zorunda kaldıklarım düşünüyor ve Stan Smith'in, altı yaşındaki Asil'e uygun olan, otuz bir numarası bulunmadığı için mağazanın karşı kaldırımından yürümeye dikkat ediyorlardı.

Asil'in Ben sorunu üç yaşından sonra kurumaya ve kemikleşmeye başlayan bir çamur olduğu için yüzü, bedeni, aklı ve beş duyusu hakkında düşünmekten vazgeçemiyor du. Asil'in zihnindeki zaman ile gerçek zaman arasındaki fark şöyleydi:

Asil'in zihni olağanüstü bir hızla ileri ve aynı anda olağanüstü bir hızla geri gidiyordu. Dolayısıyla Asil, iki ucunda iki ok taşıyan bir zaman doğrusunun izinde oturuyor bazen sağına, bazen de soluna bakıyordu. Gerçek Zaman ilerledi ve Asil, zihnindeki doğrunun üzerinde ayağa kalkıp bir ip cambazı gibi yürümeye başladı. Hangi yöne yürüyeceğini belirleyen unsurlarsa, uyarıcılardı: Bilgiler, renkler, sesler ve her şey. Hangi yönün çağrısı daha güçlüyse oraya yürüyordu. Zihninin içinde zaman yolculukları

yapıyor ve düşüncelerinin arasındaki saat, gün ya da yıl farkı yüzünden başı ağrıyor, zihinsel bir jet lag yaşıyordu.

Baş ağrıları ve kaybolmuşluk duygusundan nefret etti. Yaşıtlarının ilkokula başladığı bir dönemde, zihnindeki iki oklu zaman doğrusunun üzerinden inmeye kara verdi. Çünkü iki yönden aynı anda kendisini çağıran uyarıcıların baş ağrısının ve mutsuzluğunun nedeni olduğuna inandı. Ancak uyarıcılara, hayat ve dünya deniyordu. Uyarıcılar her şey ve herkesti. Böylece Asil, her şey ve herkesten nefret etti, Otuz üç kilogram olan bir beden için fazla ağır bir duygu. Ama Asil ne hissediyorsa, oydu. Otuz üç kilogramlık bir hayat ve dünya nefreti. Canı yanan bir çocuğun midesinin her şeyden ve herkesten bulanması.

Uyarıcıların yoğunluğu Asil'e, zihnindeki doğrunun, merkezine -ki o nokta, sinir sisteminin merkeziydi- bir hücre inşa ettirdi. Çünkü her ne kadar, çıkarına işlemini daha öğrenmemiş olsa da, kendisinden uyarıcıları eksilttiğinde, geriye Ben kalacağından emindi. Ben hücreye girdi ve kapı kilitlendi. .Ancak bu kez de uyarıcıların anıları onu yalnız bırakmadı. Hücreye kilitlenenlerin arasında hayat ve dünya anıları da vardı. Onları unutmak için tek yol, Beni de unutmaktan geçiyordu. Böylece ne zihnindeki sürekli genişleyen iki yönlü zaman doğrusu ne de neden olduğu baş ağrıları kalacaktı. Asil'in, Stan Smith satan, mağazanın önünden geçerken donmadığını fark eden annesinin garip hayatlarında bir şeylerin iyi gittiğine inandığı aylardı. Belki oğlu ayakkabı saplantısından kurtulmuş, ancak yedi yaşına hapsolmuştu. Asil öğrenemiyor, anlayamıyor, gelişemiyor ve büyümüyordu. Tabii ki ağırlığı artıyor ve boyu uzuyordu, ancak ne kelime haznesi genişliyor ne de sayı sayabiliyordu.

Asil, hayatı ve dünyayı reddetmeyi öğrenmişti. Zihninin iki yönlü hareketi yüzünden insanlık mirasını reddetmeye kararlıydı. Miras bırakan değil, miras yaratan olmak istiyordu. Sadece dünya ve hayat bilgilerinden ayrıştırılmış bir Ben, yaratılmış ilk insanın Ben'iyle eşit olabilirdi. Ancak Asil'in hayali daha da uzağa gidiyordu. Doğumundan, itibaren hiçbir uyarıcıyla karşılaşmamış olmayı, sahip olduğu sinir sisteminin, işlenmemiş bir maden gibi kalmasını istiyordu. Hiçbir biçimde hissedemediği huzurun, erişmesi çok güç bir halde gizli olduğuna inanıyor ve yanılıyordu. Çünkü böylesi bir halin gerçekleşmesine olanak yoktu. Annesinin hamileliğinin sekizinci haftasında

zevk ve acıyı tanımaya başlayan, dünya ve hayatla ilişkiye giren bir varlığın, çıplak Ben'e ulaşması bir rüyaydı. Sadece rüyada gerçek olabilecek bir hayal. İnsan, öncelikle içinden çıktığı insanla, sonrasında da hayat ve dünyayla zorunlu ilişkiye girdiği için, Ben, varlığı ancak sezilebilecek, ama asla kanıtlanamayacak bir düşünceydi. Belki bir insanı oksijenden ve besinlerden uzak tutmak olanaksızdı, ancak doğumlundan itibaren sadece besin ve oksijenin bulunduğu bir bulutun üzerinde yaşasa, sonucun ne olacağı da belli değildi. Asil'in cahil arayışı bu yöndeydi. Bilgisizliği mutlak, ancak sezgileri olağanüstüydü. Kendini, her şey ve herkesten yalıtan insanın keşfedeceği bir Ben olduğuna inanıyordu. Böylesi bir inanca sahip olan dünya üzerindeki tek insandı.

Derisini bir zırha dönüştürdüğü takdirde beslenmesi sona erip öleceğini bildiği için sinir sistemi merkezini hücre olarak kabul edip duvarlarına bir zırh ördü. İnsanların deli olduğunu düşünmesi için bütün nedenler ortadaydı. Bir zihin felci geçiriyormuş gibi davranışlar sergiliyor ve her anlamda duruyordu. Ancak bedeninin çektiği ve çekeceği acının da farkındaydı. Dünya, zihinsel felçlilere göre bir yer değildi. Dünya, Ben arayışına saygı duymuyor, hatta böylesi bir arayış içinde olanları cezalandırmak için çaba sarf ediyordu. Dünya düzeneği, Ben'ini arayanlara acı vermek üzere kurulmuştu. Bütün bunları anlaması için Asilim dokuz yaşına gelmesi ve dizindeki ya da dirseğindeki yaraların kapanmasına, tanıklık etmesi yeterli oldu.

İçindekini anımsamadığı, ancak varlığını bildiği hücresini, kendini iyileştirmek için tasarlanmış insan zihninin bir tedavi biçimi olarak değerlendirdi. Kabuk bağlayan yaralar gibi, deliliğinin de zihni tarafından hapsedildiğine inandı. İnancının nedeni, geçirdiği zihinsel felç yüzünden geçmişteki Ben arayışını unutmuş olmasıydı. Yaşıtlarından farklı oluşunu, hücresinde bir deli bulunmasına bağladı. Ancak söz konusu hücrenin her insanda var olduğunu ve asla dışarı çıkmaması gereken bir canavarı içinde tuttuğuna da emin oldu. Tanıklık ettiği bütün kötülükler, hücresinden çıkmış delinin, içinde bulunduğu bedene hâkim olmasının sonucuydu. Yaralayan, öldüren, kandıran bütün insanların, hücrelerindeki canavar tarafından işgal edildiğine inandı. Kendi hücresini taşımaya karar verdi. Çünkü öğrenmesini ve dünyayla ilişki kurmasını engelleyen hücresinin konumuydu. Sinir sisteminin merkezi. Hücresini alıp bedeninde istediği bir noktaya yerleştirmeyi denedi. Başardı. Sol elinin serçeparmağına, hiç kimse ve hiçbir şeyin olmadığı yere, et ile tırnak arasına hücresini yerleştirdi. Hücredekinin Ben olduğunu unuttuğu için böyle bir sürgünü gerekli görmüştü.

Zihni yeniden beş duyusuna açılmış olan Asil'in bedeni ve aklı, birer suç ortağı gibi çalışmaya başladı. Öğrendi ve gelişti. Zihnindeki çift yönlü doğrunun üzerinde ve merkezinde artık kimse yoktu. Asil ve zaman aynı yönde ilerliyordu. Bir zamanlar, “Ben'den başka neyin önemi var? Hiçbir şeyin. O halde, ellerim, avuçlarım, omuzlarım ve dizlerim, beni dinleyin. İstediğiniz kadar kan döküp, istediğiniz kadar parçalanabilirsiniz!” diyen

Asil, artık bedeninden ve aklından başka hiçbir şeye sahip olmadığını düşünüyordu.

Asil, kendini daima iyileştirmeye çalışan, ancak çok hasta olan bir çocuktu. İnsanlardan korktuğu için de kimse ona yardım edemedi. Ne ailesi ne de doktorlar. Nörolojik ilaçlar ve başına yapıştırılmış elektrotlarla geçirilen yirmi dört saatlik gözlem testleri. Sayısız doktor tarafından telaffuz edilen epilepsi kelimesi ve sonrasında gelen “Ne yazık ki araştırılmaya devam edilen bir konu. Epilepsi çeşitleri, tıp için hâlâ aydınlatılmamış bir oda” cümleleri.

Öğrenmeye, bıraktığı yerden devam eden Asil, hücre yıllarının bir kalıntısı olarak saymaya sıfırdan başladı. Sıfır, hücresini sinir sistemi merkezinden taşıdığı andı. Her şey oradan başlamıştı. Sıfırdan.

Ailesi, Asil’deki değişimi benzersiz bir mutlulukla karşılamış ve oğullarının dönüşünü günlerce kutlamışlardı. Birkaç ay geri zekâlı, birkaç ay dâhi olan bir çocuğa annelik ve babalık yapmak, gemi halatı kadar sağlam sinirler gerektiriyordu. En önemlisi de, Asil’in dönüşlerini uyanış olarak niteleyen doktorların, “Uyandığı anlarda heyecanınızı gizleyin ve sıradan bir günmüş gibi davranın” uyarılarına uygun yaşamaktı. Üç ay boyunca sessiz kalmış bir çocuğun ağzından, hiç beklenmeyen bir anda, “Televizyonu açar mısın anne?” cümlesini duymak, genç kadının gözlerinden yaşlar getirse de, “Önce yemeğini bitirmen gerek” yanıtını vermesi gerekiyordu. Sonuç olarak Asil, anne ve babasını doğalarından hızlı yaşlandırdı.

Yıllar geçti ve Asil’in hayatı ikiye bölündü. Öğrendiği, zamanlar ve düşündüğü zamanlar. İkisinden de sırayla geçiyordu. Öğrendiği, zamanlarda sadece ezberliyor, düşündüğü zamanlarda öğren emiyordu. Düşünme anları bittiğinde uyanıyor, öğrenmesi sona erdiğinde uyuyordu. Düşündüğü zamanlarda, yani aklı ile bedeni arasına hücre girdiğinde, hayattan ve dünyadan kopuyordu. Hücresinin kendisine zarar veremeyecek bir yerde olduğunu biliyor, ancak varlığını bilmekten ürperiyor du. Parmağını kesmeyi düşünüyor, hücresinden kurtulmanın yollarını arıyordu. Ne zaman ki hücresinin sinir sistemine ulaşamayacağına emin oluyor, Asil yeniden uyanıp öğrenmeye devam ediyordu.

Ancak yıllarca süren bu gelgitler bir aşkla sona erdi. Yirmi yedi yaşındaki

Asil, babasının iş arkadaşıyla tanıştı. Hukuk fakültesinde profesör olan babası, aynı üniversitede doktora tezini hazırlamaya çalışan araştırına görevlisi kadın ile oğlunu tanıştırırken neler olacağını bilemezdi. Çünkü birbirlerini sadece on iki dakika görmüşlerdi. Ama Asil, kadının kendisine farklı davrandığından emindi. O güne kadar kimsenin yapmadığı kadar kendisiyle ilgilenmişti. Önce telefon konuşmaları, sonra buluşmalar. Kadınla aralarındaki ilişki yoğunlaştı, ancak hiçbir zaman sevgili olamadılar. Çünkü buna zamanları yetmedi. Kadına kanser teşhisi konduğunda Asıl yirmi sekiz yaşındaydı. Ve tanıştıkları günden beri uyumamıştı. Çünkü zihni, hücre bilgisini perdeleyecek bir duyguyla doluydu: Aşkla, Her ne kadar karşılığı, sadece dostluk da olsa. Acımayla terbiye edilmiş bir dostluk.

Kadının ölümcül hastalığını öğrendiğinde, Asil'in, zihni o kadar acıdı ki bir mıknatıs doğurdu. Acıyla dolu bir mıknatıs. Zihnindeki bilgiler, düşünceler ve serçeparmağındaki hücre, mıknatısa doğru olağanüstü bir hızla koşmaya başladı. Birbirine yapışmış ve acısını kaplamış bilgi ve düşüncelere doğru hızla gelen hücre, çarpmanın şiddetiyle parçalandı.

Böylece Ben, özgürlüğüme kavuştum.

Özgürlüğüme kavuştuğum an, Asil'in yokluğumda biriktirdiği bütün bilgi ve düşünceleri yutup, iki yönlü zihin doğrusunun merkezine yerleştim. Dünya ve hayatla ilişkisi kesilmiş, yirmi iki yıldır her şey ve herkesten, uzakta olan Ben, sağanak bir Asil geçmişinin altında yıkandım. Asil'in yaşadığı her anı öğrendim. Ancak uzaydan dünyaya yirmi sekiz yaşında gelmiş bir insan kadar öğrendiklerimden uzak durdum. Etkilenmedim ve seçimlerim değişmedi. Sadece öğrendim.

İlk kararımı verdim: Bir çift Stan Smith satın almak. Ben, Asil'in ortaya çıkmasından korktuğu ve her insanın içinde olduğunu varsaydığı delilik değildim. Ben, hiçbir şey ve hiç kimse tarafından dokunulmamış insandım. Kararlarım saftı: Pürüzsüz. Zihne beş duyu yoluyla giren hiçbir şeyin kirletemediği kararlar. Ve Ben, kuralları tanıma yeteneğine sahiptim. Temel kuralları. Düşünce kurallarını. Asil'in zihnini yönetmeye başladığını an, Asil kuralları tanıdı. Aşık olduğu kadının öleceğini biliyordum. Asil'in ikinci kez, ancak daha güçlü bir mıknatıs yaratacağını da biliyordum. İlkinden daha şiddetli bir çekim yaratacak olan mıknatıs, kök saldığını zihin doğrusu merkezinden Beni sökebilirdi. Asil'in zihnini bir kaosa sürüklemekten başka

çarem yoktu. Düzeni, kaosun içinde kuracaktım.

Ona bir mektup yazdırdım. Sonrasındaysa ailesini rehin aldırdım. Ne kendini ne de onları öldürecekti. Mektubu bulacak, ilk kez görüyormuş gibi okuyacak ve âşık olduğu kadının ölüm acısı, zihninin içinde kaybolup gidecekti. İstediğim her şey gerçekleşti. Yönetilmesi zor bir zihne sahip olan Asil'in denetimini kaybettiğim anlar oldu. Ancak amacıma ulaştım. Birden fazla çekim merkezi yaratmak için, zihnin içinde birden fazla acı merkezi kurmak, sadece Benim verebileceğim bir karardı. Çünkü Ben, her insanın içinde var olan diğer Benler gibi, bütün kuralları tanıyordum.

Bugüne kadar ortaya çıkabilmiş ve bir bedeni işgal edebilmiş tek Ben'im. Belki bir gün, diğer Benler de hücrelerinden çıkacak ve ilk insan saflığını bedenlere yaşatacaklar. Ancak o gün gelene kadar, insan, dünya ve hayat tarafından kirlenip, Ben'inden, dönülemeyecek uzaklıkta varlığını sürdürecek. İnsan, uzayda var olan yalnız bir varlık olduğunu anımsamadığı sürece sosyalleşmenin bedelini adsız acılarla ödemeye devam edecek. Duyguların, düşüncelerin en büyük düşmanı olduğunu öğrenmedikçe, duyguların, sadece birer kelimeden ibaret olduğunu anlamadıkça, onların esiri olarak kalacak.

Çünkü duygular, insanın yalnızlığını reddedişiyle başlayan kurgunun sözlüğünde yer alırlar. Bu sözlükte her duygunun bir adı ve tanımı vardır. Önce adlar ve tanımlar ezberlenir, sonra da insan hissettiğini sanır. Oysa insan, bir düşüncedir. Ne bedene ne de bilinen üç boyuta sığabilecek yapıdadır. Düşüncenin ışık olduğunu anlayan insan, sadece ışığın boyun eğdiği kurallarla var olması gerektiğini bilir. Işığın duygulan yoktur. Bilinen dünyevi kurallar, önemsiz ve sonradan kurgulanmıştır. Kendini bedenden ibaret sananlar tarafından uydurulmuş bir yaşam biçimidir. Benim ortaya çıkmam, Asil'in hayatını sonsuza dek değiştirmiş ve onu, yaşayan tek gerçek insan haline getirmiştir. Diğer insanlar sahte ve karanlıktır. Çünkü kendilerini mahkûm ettikleri amaçlar, doğalarına aykırıdır. Bu yüzden tatminsizlikleri, varlıkları kadar büyük olur. 0ysa denklemleri basittir. Gücün ya da sevginin tatmin getireceğine inanmış, ancak ikisine de kavuştuklarında daha fazlasını istemişlerdir. Ve tatminsizlikleri, daha doğrusu, basit denklemlerinin eşitsizliği karşısında bocalayarak delirmişlerdir. Günümüz dünyası asla tatmin olmayan insanların ürünüdür. Tatminin gelmesiyse, düşünceden ibaret olduklarını anladıkları ve buna uygun davrandıkları güne kadar olanaksızdır.

İnsan, Beniyle karşılaşana kadar acılar içinde, solucanlar gibi kıvranacak ve tatminsizlik içinde boğularak ölecektir.

İnsanın amacı ve varlık nedeni, yaratarak yok olmaktır.

Yaratarak yok olmak, düşüncenin kendi ısısıyla erimesidir. Yaratarak yok olmak, ışığın, yoğunluğunun artması sonucunda patlayarak evrene yayılmasıdır. Bu süreç, “yokavar” adını taşır.

Yokavar boyunca insan, sahip olduğu bütün bilgi, düşünce ve yeteneği yaratmak için harcamalıdır. Her yapıt, yaratıcısını değeri kadar eksiltecektir. Sahip olduğu bütün bilgi, düşünce ve yetenekleri yapıtlara dönüştürmüş bir yaratıcı, Ben’den ibaret kalacaktır. Ben’se, hiçlik içindeki insandır, insanın ait olduğu yer hiçliktir. Hayatın ve dünyanın ulaşamadığı yer olan hiçlik, insanın son evidir. Hiçlik içindeki insan, yani Ben, varlıktır. Asla varlık bilinci değil. Sadece varlık. Ne eksik, ne fazla. Dolayısıyla Ben, sadece varlığını sürdürendir. Var olduğunu bilmeden. Var olduğunu düşünmeden. İkinci bir düşünceye sahip olmadan. Çünkü varlık, ilk ve tek düşüncedir.

Ancak Asil, bir istisnadır. Yokavarım başlatmamış olmasına rağmen bağımsız bir Benle doğmuştur. Çözemediği Bencinden korkup onu gizlemiş ve çevresindeki harekete uyum sağlamaya çalışmıştır, Ancak geri geldiğim ve Asil’in hâkimiyetini ele geçirdiğim için yokavarım tamamlama çabasına kılavuzluk edeceğim. Diğer insanların sahip olmadığı bir şans. Ona Benim nasıl varlıktan ibaret kalabileceğimi öğreteceğim. Zihnindeki Ben’den başka her şeyi yokavar için harcatacağını. Sonunda. Asil, Ben olacak. Ben, Asil olacağım.

Diğer insanların Benleri, ancak hiçliğin merkezine adım attıklarında ortaya çıkacak. Bu yüzden yokavarlarını yönetmek için kendilerinden başka kimse olmayacak. Ya keşfedecekler, kat etmeleri gereken yolu ya da bütün bunlardan habersiz ölecekler. Tatminsizliğin bedelini ödeye ödeye, geri alamayacakları son nefeslerini verecekler.

Yokavar adındaki, insanı Ben’den ibaret kalana kadar sadeleştirme süreci, bugüne kadar hiç kimse tarafından gerçekleştirilmemiştir. Hiçbir insan, hiçliğin merkezine erişememiş ve varlıktan ibaret kalmamıştır. Bu yüzden temel kurallar, varlığın bilinci düzeyine kadar geçerlidir. Ondan sonrası, yani

varlığın bilincini kaybedip varlıktan ibaret kaldığı andan sonrası, insan zihninin hayal edemeyeceği kadar basittir. İnsan zihninin olamayacağı kadar boş, duyuların ve sezgilerin fark edemeyeceği, kadar belirtisiz. Sadece var olmak. Hiçbir şeyin olmadığı bir yerde ve zamanda var olmak. Tatminin, acının, duyguların, sahte amaçların, hiçbir şeyin. Hiçliğin merkezinde bir varlık. Hepsi bu. Bilinen insanın, vardığı anda yok olduğu bir düzey Son düzey.

Varılabilecek son nokta, bir noktaya dönüşmektin Nokta mükemmeldir. İnsanın varlıktan ibaret kalması gibi. Kusursuz bir hal. İnsanın varlık nedeni, hiçliğin merkezinde var olarak mükemmel bir durağanlığa erişmek ve sonsuza kadar o halde kalmaktır. Buna, yaratarak yok olmak denir.

Asil’in Yokavarı

Kalın duvarlı, sessiz evin kapısı kapanırken Asil içeride, geçmişse dışarıdaydı. Kliniğin bahçesinde bindikleri takside hiç konuşmamış olan annesi paltosunu çıkarırken sordu:

“Aç mısın?”

Aç değildi.

“Hayır anne.”

Üzüntüden kemikleri kısalmış olan kadın, çocuk adımlarıyla salona geçerken Asil’e baktı.

“Her şey bıraktığın yerde. İstersen, biraz dinlen.”

Asil’in yanıtını duymak, için beklemedi. Salona girip kendini kanepeye bıraktı. Klinikten dönerken aldığı paketi çantasından çıkarıp, sigaraya başladı. Elli ikinci yaşına girmesine üç ay kalmıştı. Yanındaki sehpada duran, hiç kullanılmamış, ancak düğün armağanı olarak verilmiş ağır, kristal çakmağı alıp ateşledi. Üç titreyen parmakla tuttuğu, sigarayı yakıp, tütünün dumanını içine çekti. Öksürdü. Ölene kadar sigara içeceğini biliyordu. Artık o bir nikotin bağımlısıydı. Bunu daha ilk nefeste anlamıştı. Dumanı bir kez daha çekti. Bu kez öksürmedi. Q gün, Asil’in sigarayı bir akışının dördüncü ayıydı.

Yirmi dokuz yaşındaki Asil, koridoru geçip odasına girdi. Yatağı, eşyaları, masası ve sandalyesi, bıraktığı yerde kendisini beklemişlerdi. Kapıyı kapatıp yatağa uzandı. Yan dönüp dizlerini karnına çekti. Avuçlarını birbirine yaslayıp yanağının altına koydu. Yirmi dokuz yaşında görünmüyordu. Daha çok, bir çocuğu andırıyordu. Sokakta yaramazlık yaparken annesine yakalanmış ve eve getirilip odasına kilitlenmiş bir çocuğu. Ağlamak isteyip istemediğini düşündü. Eğer bunu düşünebiliyorsa ağlayacak kadar üzüntü hissetmiyor demekti. Onun başka işleri vardı: Yaratmak gibi. Dizlerini karnından çekti. Bacakları uzadı. Ellerini yanağından çekip kollarını gerdi.

Asil yeniden yirmi dokuz yaşında oldu.

Yataktan kalkıp ahşap sandalyeye oturdu. Masanın birinci çekmecesinde ne olduğunu biliyordu. Çekti ve defteri aldı. Bir zamanlar sayfalarına resimler yaptığı bir defterdi. Kalın bir defter. Resimlere bakmadı. Sadece boş bir sayfa aradı. Bulunca, öncekileri tek hamlede yırtıp, masanın altındaki çöp kutusuna attı. Artık Asil'in tek gereksinimi bir kalemdi. Bitmeyen türden bir kalem. Onu da buldu. Aynı çekmecenin dibinde. Ve başladı. Yazmaya. Bir başlık gerekiyordu. Yaratmak insan için doğal olduğundan zorlanmadı: *Tanrı'nın Maymunu*.

Devam etti. Yazmaya.

"İsa, Meryem'in ikizidir. Doğduğunda karnındadır. Sonra rahmine düşmüş ve Meryem, İsa'yı doğurmuştur. Bu yüzden Meryem, bakire diye bilinir. Kendi ikizini doğuran bir kadın. Hepsi bu, büyütmemek lazım. Milyonda bir ihtimal, ama sadece gazete haberi kadar değerli."

Başını defterden uzaklaştırıp masanın ardındaki pencereye ve pencerenin ardındaki hayata baktı. Düşündü. Kalem yeniden hareket etmeye başladı.

"Önemli olan, Tanrı'nın bir enstrüman yaratmış olmasıdır. İnsan denen bir enstrüman. Ancak yarattığı müzik enstrümanını çalamayan bir usta gibi, Tanrı da insandan doğru sesi çıkaramamıştır. Bu yüzden Tanrı hariç bütün güçler insanı çalmış ve özellikle de şeytan en güzel melodilerini onunla bestelemiştir. Ne bakire anneler ne de Sami ırktan gelen peygamberler mucizedir. Mucize, Tanrı'nın elini koparıp dünyaya fırlatması ve sonra da ondan geri dönmesini beklemesidir. Ancak elin, önce bir el olduğunu anlaması sonra da Tanrı'ya ait olduğunu fark etmesi gerekir. Mucize, elin ait olduğu bedene dönüşüdür."

Asil, yaradılış hakkındaki düşüncelerini ve onlardan yarattıklarını yazarak günü ve geceyi geçirdi. Yatağına uzandığında, içki içtiği günlerdeki durgunluğa sahipti. Yaratmaktan sarhoş, yarattığı kadar eksilmekten mutlu. Uyudu. Ne rüyasında kendini vururken gördü ne de uyandığında yorgundu.

O gün, odaya annesi bir kez girdi. Eve geldiğinden beri yemek yememiş olan çocuğuna hazırladığı tepsiyi getirmek için. Asil teşekkür etti. Tabağında

duran tavuk kalçasını parçalarken, insan kalçasının da aynı lezzette olup olamayacağını düşündü. Isırıp yiyene kadar evet mutlaka dedi. Gülerek. Tepsiyi mutfağa götürüp tezgâha bıraktı. Annesiyle karşılaşmadı. Babasıyla da karşılaşmayacaktı, çünkü boşanmışlardı. Oğullarının bağlarını kestiği anda kendini tabancayla vurmak isteyen adama engel olduğu için bazen pişmanlık hisseden kadın, bundan sonraki hayatını yalnız yaşayacaktı. Oğlunun, evdeki bitkilerden farksız olduğunu biliyordu. Beslemesi gereken bir evcil hayvan. Asil'in evde kapladığı yer o kadardı.

Defterini aralayıp yeniden yazmaya başlayan Asil, yaradılış teorilerinin sonuna geldiğini "Sonunda Tanrı sıkıntıdan patlamıştır. Buna da big bang denir" cümlelerini kurarken anladı. Zihninde o kadar çok düşünce ve bilgi, genlerinde o kadar çok yetenek vardı ki hangisini harcayıp bitireceğine karar veremiyordu. Yazarken, en gösterişli cümleyi bulmak ve kelimelerden bilmeceler yaratmak için terlemişti. Binlerinin okuyup okumamasıyla ilgilenmiyordu. Bir anlığına da olsa, kendine hayranlık duyabileceği biçimde yazmak istemişti. Yaşarken sadece bir kez yakalayabileceği cümleler dizisinin kuyruğundan tutup çektiğine emin olmak istemişti. Sadece bir kez kurabileceği, okundukları değil yazıldıkları an, bir başyapıtın parçaları olarak tarihe geçecek cümleler yaratmak istemişti. Evren Tanrı'ya taparken, O'nun kimsenin önünde diz çökmemesini anlatmış ve kutsallığın Tanrı'ya inanmak değil, varlığının bilincine varmak olduğunu savunmuştu. Tutuculuğun her biçimine saldırmış ve hayal edebildiği en büyük işkencelerle, yazılarında cezalandırmıştı. Klonlamanın, anne ve babasıyla evlenmek isteyenlerin bir oyunu olduğunu küfrederek açıklamıştı. Klonlamayı, insanlığın en kanlı hastalığı olan, sahte amaçlar taşımayı nesiller boyu sürdürecek ve unutulmasını engelleyecek bir yöntem olarak görüyordu. Klonlanmış organ nakliyle tedavi edilen bedenlerin, zihinsel bozukluklarıyla yeniden doğacaklarına inanıyordu. Klonlama, hatalar içine gömülmüş insanlığın, kendini, hatalarıyla birlikte sonsuza dek var etme çabasıydı. Oysa nesillerin arası, derin kesiklerle açılmalı, her birinin hüküm sürdüğü çağdan sonra dev baltalar genetik halatları kesmeliydi. Genetik ve kültürel mirasın, insana acıdan başka bir şey vermesine olanak yoktu. Her insanın boşluğa doğma hakkı olmalıydı. Vatansız, toplumsuz, ailesiz ve kişiliksiz olmak her insanın hakkıydı. Hiçbir insan, genetik ve kültürel mirasın baskısı altında yaşamaya mahkûm edilemezdi. Hiçbir insan, Tanrı'nın iyi olduğuna inanmak zorunda değildi. Kullanılması gereken yöntemler, kışkırtmak ve çelişkiye düşürmekti.

Otoritenin tırnaklarını çıkarıp çirkin yüzünü göstermesi için kışkırtmak gerekiyordu. “Ne Tanrı ne devlet ne aile ne de ben!” sloganını siyah bayraklara yazmanın zamanı gelmişti ve Asil bunu yapıyordu. Tanrısız Tanrı’nın çamurdan bir maymunu vardı ve bunu herkesin bilmesi gerekiyordu. Daha fazlasını umut etmemek için!

Tanrı’nın Maymunu adındaki kitabı bitirdiğinde, eve dönüşünün üzerinden yirmi bir gün geçmişti. Az uyumuş, az yemiş ve annesiyle konuşmamıştı. Dane’nin cehennemin kapısındakiler için yazdığı “Ey buraya giren, bütün umutlarını ardında bırak!” cümlesinin, hastanelerdeki doğumhane tabelalarının üzerine kazınması gerektiğini üç yüz on altı sayfada anlatmıştı.

Odasından çıktığı bir anda annesiyle karşılaştı ve sesini duydu.

“Asil, bir iş bulup çalışmalısın. Paraya ihtiyacımız var.”

“Tamam” dedi.

Annesinin bilgisayarında kitabını yeniden yazması için on sekiz günün geçmesi gerekti. Ve evden çıktı. İlk kez. Otuz dokuz gün sonra. Bir kitapçıya girdi. Kitap raflarının önünde voltalar attı. İlgisini çekenleri ayırıp künyelerine baktı. Yayınevlerinin adreslerini aldı. Yedi yayınevi adresiyle eve döndü. Kitabını, evdeki yazıcıyla yedi kez kopyaladı. Yedek mürekkep bataryalarının hepsini harcadı. Yedi kitabı yedi yayınevine götürüp karşısına çıkan ilk görevlilere teslim etti. Ne noter onayı ne de herhangi bir yasal önlem. Umurunda değildi. Çünkü *Tanrı’nın Maymunu* çalınamayacak kadar Asil’e aitti.

Aradan, üç “Paraya ihtiyacımız var” cümlesi geçti. Otuz yedi gün. Ve telefon çaldı. Arayan kişi, Asille konuşmak istiyordu. Asil ahizeyi aldığındaysa, telefonda görüşmenin yeterli olmayacağını söylüyordu. Asil, buluşma teklifini kabul etti.

Bir gün sonra yayınevine girdi. Kitabın telif haklarının devrini içeren ve kapağı Asil’in çizeceğini öngören sözleşmeye imza attı. Karşılığında, bir süre “Paraya ihtiyacımız var” cümlesini duymayacağı miktarda para aldı. Klinik masrafları, ailesine o kadar ağır gelmişti ki en az dört kitap daha yazması ve bu kitapların yüz binlerce kişi tarafından okunması gerekiyordu.

Eve dönerken resim kalemleri ve kâğıtları satın aldı. Cebindeki parayı annesine verdi ve odasına girdi. Sandalyesine oturup çizmeye başladı. Önce Tanrı'yı simgeleyen yaşlı bir adam çizdi. Ayakta, elleri belinde ve başını sağa düşürmüş. Şaşkınlık ve hayal kırıklığı içinde bakan, yaşlı bir adam. Sonra da karşısına, ayakta duran ve elleri belinde olan, yaşlı adamın taklidini yaparak ona bakan maymunu çizdi. Resme ikinci kez bakmadı. Annesinin tarayıcısından geçirip elektronik postayla yayınevine gönderdi.

Bilgisayar klavyesinde *Tanrı'nın Maymunu*'nu yazarken bir stenograf hızına eriştiği için diğer kitabına annesinin IMACinde başladı.

Zihninde yaradılışa dair tek bir düşünce kalmamıştı. Hepsi, *Tanrı'nın Maymunu*'ndaydı. Sıra, insanlığın hareket yönüne gelmişti: İlerleme. Edebiyata dair bilgisi son derece sınırlı olan Asil, bu kez roman yazmaya karar verdi. *Tanrı'nın Maymunu*'nda olduğu gibi, kitabında sadece düşünceler ve teoriler değil, düzenli bir kurgu da yer alacaktı. Hatta bedensel ayrıntılarıyla tarif edeceği bir kahraman bile yaratacaktı. Asil'in bütün bunları yaratırken zorlanması olanaksızdı, çünkü hayatı boyunca bir roman kahramanı gibi düşünmüş ve bir roman kahramanı gibi yaşamıştı. Üstelik sadece yirmi dokuz yaşındaydı.

Önce romanının adını düşündü ve peşine düştüğü kelimeyi buldu: Azat. Yazmaya başladı. İnsanlığın gelişimi hakkındaki düşüncelerini sıralamaya başladı. Teknolojik gelişim, ilgilendiği ana konuydu. Çünkü teknoloji, insan davranışım, ahlakını, sosyoekonomik ilişkileri, geri dönüşü imkânsız kılacak biçimde değiştiriyordu. Söz konusu değişim, insanlığın amacından sapmasına ve doğadışı, adsız bir türün yeşermesine neden oluyordu. İnsanlığın bin bir çabayla iki bin yılda yarattığı asgari ahlak, elli yılda televizyon tarafından çiğnenmiş ve on yılda da internet tarafından yutulmuştu. Dokuz yaşındaki kızların babalarıyla seviştiği uzun metrajlı filmleri, yanlışlıkla bir kez görenler, gözlerini ekrandan bir daha ayıramıyordu. İletişimin internetle yaygınlaşması, bireyin suçla karşılaşmasını tesadüf olmaktan çıkarmıştı. Toplum gözünde suç olan, bireyin dünyasında vazgeçilmez hale gelmişti. Toplum ile birey arasında genişleyen ahlak farkı, ikisinin de hastalanmasının temel nedeniydi. Toplum ile bireyin arasına teknoloji girmişti.

Hayali, ancak ikna edici sayılar vererek başladı, romanını yazmaya. İstatistikler. Teknolojik gelişmelerin ölüm ve kalım sayılarım verdi. Otomobille başladı. Varsayım, teknolojik gelişmenin, insanın akıl ve beden sağlığına hizmet etmesiydi. Buna göre, otomobilin icadından bu yana kaç insanın, otomobil sayesinde hayatının kurtarıldığını, yani tedaviye en hızlı biçimde ulaştırıldığını ve kaç insanın, otomobil yüzünden kalıcı biçimde yaralandığını ya da öldüğünü açıkladı. Üstelik bu hesaba, otomobil egzozundan çıkan karbon monoksit yüzünden kanser olanları eklemediğini belirtti. Aradaki fark, sayıları okuyanı, arabasını en yakın uçurumdan aşağı atacağı kadardı. Akla gelebilecek bütün teknoloji ürünleri için benzer istatistikler verdi. Romanın kahramanıysa, bütün bu gerçeklerin ışığında, içine doğduğu toplumu, metal teknolojisini değil, zihin teknolojisini desteklemeleri için ikna etmeye çalıştı. Uydular yerine telepati, sesten hızlı giden uçaklar yerine telekinezi yöntemlerinin araştırılması için propaganda yapan bir roman kahramanı yarattı. Azat, insanın, nerede duracağı belirsiz teknolojik gelişim saplantısının sona ermesi ve tek gelişimin, zihinsel olması gerektiğini anlatan bir roman oldu. Azat, insanın metalik teknolojiden vazgeçmesini, dolayısıyla kendini azat etmesini anlatan bir roman olarak yazıldı. Çünkü teknolojik gelişimin sonucu bilgi köleliğiydi. Sadece zihinsel gelişimin sonucunda düşünce çeşitliliği vardı ve herhangi bir esaret yoktu.

Çünkü kaynak, insan zihniydi. Ne petrol ne de nükleer enerji. Zihinsel gelişiminse, özgüven dışında yan etkisi yoktu. Azat, Asil'in düşüncelerinden oluşuyordu, sezgilerinden değil. Bu yüzden, teknoloji sayesinde yaygınlaşan küresel iletişimin, insanın insandan nefret etmesine neden olacağı sezgisini yazmadı. Belki insan, sosyal bir hayvandı. Ama sanıldığı kadar da sosyal değildi. Bu yüzden uluslararası ilişkiler, özel yetiştirilmiş insanlar tarafından yönetiliyordu. Çünkü insan, kesinlikle entersosyal bir hayvan değildi. İnsan topluluklarının birbirine bu denli yaklaşmasının en şiddetli sonucu, uluslararası suç örgütleriydi. Bulgaristan'dan kaçırılan çocuklar, Lüksemburg'da büyüyor, Mozambik'ten çalınan gözler Kanada'da görüyor, Sibirya'da açan çiçekler Türkiye'de soluyordu. Bu yüzden insanın sosyalliğinin bir sınırı vardı. O sınır aşıldığında, iletişim kuran taraflardan biri mutlaka zarar görüyordu. Ancak bunlar, Asil'in sezgileriydi. Sezildi, ama düşünülemedi. Dolayısıyla yazılamadı. Resmedilemeyen rüyalar gibi.

IMACin önünden yirmi altı gün sonra kalktığında Azat bitmişti. İki yüz kırk altı sayfalık bir roman. Karşılıklı sözleşme imzaladıkları yayınevine gitti. Randevusuz. Karşısına çıkanlar *Tanrı'nın Maymunu* için tebrik ettiler. Yayımcısı, Asil'i gülerek karşıladı.

"Hoş geldin. Nasılsın?"

"Fena değil."

"Lütfen otur. Bir şey içer misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Kitabın gelecek hafta çıkıyor."

Asil'in yayımcıya uzanan elinde bir kompakt disk vardı.

"Bu nedir?"

"Roman."

"Roman mı? Ama diğerini daha bir ay önce getirdin. Bunu daha önce mi yazmıştın?"

“Hayır, ben yazmaya iki ay önce başladım. Daha önce hiçbir şey yazmadım. Bunu daha önce de söylemiştim. Bu, sizinle anlaştıktan sonra yazdığını roman.”

“Bak Asil, daha çok gençsin. İnsanlar ürettikleriyle ilgili yanılsamalara düşebilirler. *Tanrı’nın Maymunu* müthiş bir kitap. Ama istersen biraz dinlendirip öyle getir romanını. Üzerinde biraz daha çalış. Belki daha...”

Asil, yayımcının söylediklerini duymuyordu. Bu yüzden yanıt vermek için cümlesini bitirmesini beklemedi.

“Romanı okumayacaksınız başka bir yayınevine gidebilirim.”

Yayımcı, Asil’e nasıl davranması gerektiğini ancak o an anlayabildi.

“Tamam Asil, sakin ol. Romanı okuyacağım. Sana haber veririm. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

Asil ayağa kalktı. Yayımcı da ardından. Tokalaştılar. Aralarında masa kaldı. Üzeri kitaplarla dolu bir masa. O an Asil, elindeki elden çok o kitapları hissetti. Her birinin yaratım süreçlerini düşündü. Daha çok olmalı, dedi. Milyonlarca kitap olmalı. Daha çok yazılmalı. Geberene kadar!

Eve döndü. Ve odasına girdi. Sandalyesine oturup yayınevi tarafından kabul edilip edilmeyeceğini bilmediği Azat’ın kapağını hazırlamaya başladı. Otoparkta duran bir araba çizerek başladı. Tekerlekleri sökülmüş ve dört metal yükseltinin üzerinde duran bir araba. Sonra da park ettiği alanın sakatlara ait olduğunu işaret eden tabelayı çizdi, Resim bittiğinde Asil uyumak istedi. Sanki çektiği nefese uyku ilacı atılmış gibi. Yatağa zor yetişti. Yaratmak için harcadıkları, Asili yorgun düşürmüştü. Alın, sırt ve ense terine bulanmış yatakta on altı saat uyudu.

“Asil, uyan.”

Beton bir kanalizasyon borusu kadar ağır olan uykusu, yastığının içindeki kaz tüyü kadar hafifledi ve Asil gözkapaklarını dünyaya açtı. Annesi eğilmiş,

oğluna gülümseyerek bakıyordu. Fısıldayarak konuştu.

“Seni aradılar. Yayınevinden. Öğleden sonra dörtte bekliyorlar.”

Asil, yavaşça doğruldu ve ayakta duran annesinin beline sarıldı. Kadın, ellerini oğlunun başına sardı. Yüzünü annesinin karnına yaslamış olan Asil ağladı. Ama annesi görmezden ve duymazdan gelip fısıldamaya devam etti.

“Seninle gurur duyuyorum Asil.”

Ama Asil annesini duymuyordu. Sadece ağlıyordu. Ağlamaktan başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Rüyasında mektubu, babasını, kendini, tabancayı ve unuttuğu her şeyi görmüştü. Özellikle de içki şişelerini. Boş ve dolu olanları. Şimdiyse annesine sarılıyordu. Ve bu kez annesini sarıp içmek istiyordu. Çünkü Asil, yirmi dokuz yıllık hayatında, kendini, ilk kez iyi hissediyordu.

Yavaşça ayrıldılar. Önce eller, sonra kollar sarktı. Asil ayağa kalkıp konuştu.

“Anne, açım.”

Kadın gülümsedi.

“Ben de, Asil.”

Kimin neye aç olduğunun anlaşılamadığı bir sahne, kadının odadan çıkması ve Asil’in buluşmaya gitmek üzere hazırlanmaya başlamasıyla sona erdi. Salondaki masada birlikte yemek yediler ve Asil evden çıktı.

“İnanılmaz! Ciddiyim. Çok iyi!”

Asil’in teşekkür etmek gibi bir niyeti yoktu. Ama yayımcı iltifat etmeye devam ediyordu.

“Bir gecede bitirdim. Gerçekten etkileyici. Ama küçük bir sorunumuz var, Asil. Seni kimse tanımıyor. Ve öncelikle, ilk kitabının yeterince duyulması lazım. En az altı ay. Sonra da bunu basarız. İkisi birden, bir ay içinde, fazla gelir.”

Asil düşündü. Bakışlarını yayımcının masasındaki kitaplardan çekip, yayımcının gözlerine soktu. Yayımcı, Asil'in gözlerinden, ilk tanıştıkları anda rahatsız olmuştu. Âşık olduğu kadın dışında, o güne kadar Asille tanışmış bütün insanlar gibi, Asil'e bakmak zordu. Çünkü insanlar ister istemez, bir gözüne diğerinden daha çok bakıyorlardı. Hangi göze baktıklarınıysa, Asil'e göre, renk tercihleri belirliyordu. Asil, gözlerinden birine bakılarak kendisiyle konuşulmasına alışkındı. Dolayısıyla önemsemedi ve düşündüğünü söyledi...

“Başka bir isimle yayımlayın/'

Böyle bir teklif beklemeyen yayımcı koltuğuna yaslanıp gözlerini Asil'den kaçırdı. Kitaplara bakma sırası ondaydı. Ama Asil, tereddüt eden insanları izlemekten zevk almıyordu.

“Başka bir isim ve başka bir kitap. Kabul ediyor musunuz?”

Yayımcı, alacağı riski hesapladı. Bu kez Asil'in iki gözüne birden bakmaya kararlıydı. Zorlansa da başardı.

“Tamam! Nasıl istersen. Kabul ediyorum.”

Asil, masaya koyduğu kompakt diskin üzerine yazılmış kelimelere, parmağının ucuyla dokundu. O an, gösterilen kelimeleri gören yayımcı, Asil'e nasıl davranması gerektiğini asla öğrenemeyeceğini anladı.

“Nasıl? Nereden bildin?”

Asil sorulmamış bir sorunun yanıtını vermeyi tercih etti.

“İçinde Azat'ın kapağı var.”

Bakışlarını Asil'den ayırmadan, ahizeyi çekip aldığı telefondaki numaralara basan yayımcı konuştu.

“Bir sözleşme getir. Asil Bey için.”

Ahizeyi söktüğü yere taktı. Merak ettiği konuda Asil'in kendisini bilgilendirmeyeceğinden emindi. Sözleşme, sekreter tarafından aralarındaki

masanın üzerine konana kadar konuşmadılar. Sekiz dakika. Yayımcıya çok uzun geldi. Fazla uzun. Çünkü Asille konuşacak hiçbir konu bulamadığını fark etti. Çünkü Asil, hiçbir konuda konuşmayacağını söyleyen bir yüze sahipti, Asil'in, annesine ait banka hesap numarasını üzerine yazdığı sözleşmeyi imzaladılar ve tokalaştılar. Sessizce.

Asil kapıyı ardından kapattı ve yayımcı, kompakt diskin üzerindeki kelimeleri tekrar okudu: Adil Ölmez. Gözleri kısıldı ve önündeki sözleşmeyi kendine çekti. Çevirmesine gerek yoktu. Aradığı, ilk sayfada duruyordu. Eser sahibi başlığının altında yazanı okudu: Asil Yaşayan. Yayımcı, bunu uzun zamandır yapmıyordu, ama kendi kendine konuştu:

"Asil yaşayan adil ölmez."

"Efendim?"

Odaya girmiş sekretere kuyu gözlerle baktı.

"Yok bir şey" dedi. "Şu hesaba havale çıkarın. Geçen seferki gibi."

Hava kararmıştı. Göz göre göre, ama kimseye görünmeden. Hem aniden, hem de yıllar içinde yaşlanan bir insan gibi. Çevre yolunda ilerleyen taksinin arka koltuğunda başını cama yaslamış olan Asil, birbirine yapışan beyaz şeritleri izliyordu. Şeritler, sürünen bir yılanın bedeni gibi dans ediyordu. Bazen Asil'e yaklaşıp bazen taksiden uzaklaşıyorlardı. Ama bitmiyorlardı. Asil, şeritlerin, zaman olduğuna karar verdi. Şeritlerin ardındaysa taşlar, kamyon artığı çöpler, ağaçlar ve binalar vardı. Her saniye biçimleri değişiyor ve geride kalıyorlardı. Dönüp bakılsa bile zaman içinde kaybolup gidiyorlardı. O akşam, Asil evine dönerken, camdan gördüğü her şeyin, doğumundan o ana kadar söylediği, nefret ettiği, yediği, düşündüğü her şey olduğuna inandı. Hepsinin yanından geçip gittiğini ve hiçbirine dokunamadığını gördü. Şerit adındaki zaman, dansına devam ederken, hayatından geçen kimseye ve hiçbir şeye değemediğini anladı. Çünkü arada cam vardı ve taksi asla durmayacaktı. İstediği kadar camı avuçlayabilir, şoföre durması için bağırabilirdi. Ancak hayatla arasındaki cam daima duracak ve çevre yolunda park etmek daima yasak olacaktı. Saniyenin yarısı kadar bir süre içinde gördüğü her şey, tanığı olduğu, ancak sahibi olamadığı bütün hayatıydı. Babası, bir zamanlar âşık olduğu kadın, dinlediği müzikler,

her şey Hepsinin de yanından saatte doksan kilometre hızla geçmiş ve geriye sadece şerit kalmıştı. Hayat, yatılı bir misafirlik değil, günübirlik gidilen bir piknikti.

Taksinin, gideceği yere kadar durmayacağını bilen Asil, başlayan yağmurun ninnisiyle gözkapaklarını indirdi. Alnını camdan alıp, ensesini koltuğa yasladı. Bu, Asil’in umursamamayı öğrendiği andı. Şerit değil, ama Asil durdu. Çünkü uyudu. İnsanın, hiçbir zaman hayatının sahibi olamadan öleceği için çektiği acıyı unutmasının tek yolu buydu.

Hayat, elle tutulabiliyor, gözle görülebiliyor, kulakla duyulabiliyor, burunla koklanabiliyor, dile tat verebiliyordu. Ancak bütün bunlar, sadece saniyenin yarısı kadar sürüyordu. Oysa insan, ortalama altmış beş yıl yaşıyordu.

“Geldik.”

Asil gözlerini açıp nerede olduğunu anımsadı. Taksimetrede yazan miktarı cebinden çıkarıp şoföre verdi. Taksiden inip evin kapısına yanaştı. Cebinden çıkardığı anahtarı kilide gömdü. Kalın duvarlı evin kapısını anahtarıyla son kez açtığında içeri, ailesini ve kendini öldürmek için girmişti. Hâlbuki birkaç on yıl daha sabretse herkes ölecekti. Stephan Hawking’in Zamanın Kısa Tarihi’ni okuyan annesinin yanına gidip ikinci kitabının da yayınevi tarafından kabul edildiğini söyledi. Annesi Asil’i tebrik etti. Oğlunun değişimine hiçbir biçimde anlam veremiyordu. Ancak şimdilik, her şey iyi gidiyordu. Asil’in davranışları sıradan insanlarınkine çok yaklaşmıştı. Sıradan olmayan tek davranışı, iki ay içinde iki kitap yazmasıydı. Sıradan olmayan, son bir yıl içinde ortadan kaybolup, isimsiz bir telefon sayesinde Asil’i kente uzak bir hastanede bulmasıydı. Sıradan olmayan, Asil’in, üzerinden çıkan banka kartları sayesinde yaptığı araştırmada, bir yıl içinde, altı yüz bin liradan fazla para biriktirip harcamış olmasıydı. Böylesi bir miktarı oğlunun nasıl kazandığını ve nasıl harcadığını hiçbir zaman öğrenemeyecekti; çünkü Asil de anımsamıyordu, ama şimdilik her şey iyiydi. Kalın duvarlı, sessiz evin içinde, güvende ve birbirlerine yakınlardı.

Asil, odasına girip sandalyesine oturdu. Annesinin IMAC’ini masasına taşımıştı. Karşısında duruyordu. Sadece on saniye için, ne yapacağını bilemedi. On saniye içinde, yazmak ile sarhoş olmak arasında turlar

düzenledi. Zihinsel gezisi yazı köyünde bitti. Monitöre renk gelmesini bekledi ve üçüncü kitabına başladı. Zaman içinde, o on saniyelik tereddütler uzayacak ve yokavarın, zihinsel etkilerini yaşamaya başlayacaktı, ancak şimdilik sadece iki kitap kadar eksiltmişti kendini. İki kitap dolusu yetenek, bilgi ve düşünce buharlaşmıştı zihninden. Ancak geriye koca bir Asil kalmıştı.

Yazdığı, bir hırsızın hayatıydı. Para, yanı sıra da zevk için kargo şirketlerinin depolarını soyan bir hırsız. İçinden ne çıkacağını bilmediği kolileri parçalamadan önce, yılbaşı armağanını bekleyen çocuklar gibi heyecan duyan bir hırsız. Ne çaldığını bilmemenin, çalmaktan daha zevkli olduğunu düşünen bir hırsız. Asil'in anlattığına göre, insanların birbirlerine kargoyla gönderdikleri, gerçekten de üzerine roman yazılabilecek kadar çeşitliydi. İç çamaşırları, tencereler, uyuşturucular, fotoğraf albümleri, kitaplar, paralar ve kargoyla gönderilmesi yasaklanmış her şey. Yanıcı, delici ve değerli. Hırsızın çaldıklarının arasından bir vibratör ve bir tabanca bile çıkmıştı. Üstelik aynı kutudan. Herkesin hayatı, kargo depoları soyan bir hırsızınkinden daha ilginçti!

Ancak ince bir paketin içinden çıkanlar, hırsızın hayatını herkesinkinden daha ilginç hale getirdi. Çünkü paketin içinde hırsızın kimlik bilgilerini ve fotoğrafım taşıyan bir nüfus cüzdanı, ehliyet ve yine adına düzenlenmiş silah ruhsatı ile banka hesap defterleri, son olarak da çeşitli kuruluş ve kulüplere ait üyelik kartları vardı. Gönderici Emniyet Genel Müdürlüğü, alıcıysa kendisiydi. Açarken dikkat etmediği etikette kendi adı yazıyordu. Üstelik adresi yoktu. Depoyu soymasa, hırsıza hiçbir zaman ulaşamayacak, bir paket. Eli, arka cebindeki cüzdanına gitti. Kimliğini çıkarıp baktı. İki elinde de kendine ait iki kimlik vardı. Sadece vatandaşlık numaraları farklıydı.

O kadar şaşırdı ve o kadar ne yapacağını bilemedi ki bir gece boyunca dondu. Çözülmesi için güneşin üzerine doğması gerekti. Ne yapacağına karar vermişti. Elindeki belgelerle teslim olacaktı. Çünkü yakalandığına emindi. En yakın karakola gidip kendini tanıttı. Arandığını söyledi. Hırsızlıktan. Ancak hiçbir dosyada adı yoktu. Deli olduğunu düşünen polis, önce yüzüne sonra da sırtına güldü. O gece başka bir depoya girdi ve parçaladığı ilk kolide, kapağında adı yazılı bir kitap buldu. O kadar heyecanlandı ki derhal çıkıp, ev dediği barakasına döndü. Kitabın ilk cümlesi şuydu:

“Sen ilk peygambersin ve bu da, gönderdiğim ilk kitap.” Hırsız, o gece kitabı okuyup bitirdi. O tarihe kadar, bilinen hiçbir dinin Tanrı’yla ilgisi olmadığı ve hiçbir kutsal kitabın tanrısal olmadığı anlatılıyordu. Ancak şimdi, gerçekten Tanrı’ya gereksinim olduğu ve bu yüzden de ilk kitabın sunulduğu açıklanıyordu. Kitap, dini değildi, çünkü emirler, mucizeler ve ahlaki projeler sunmuyordu. Kitap, sadece tanrısal bilgiler içeriyordu. Dileyenin yararlanabileceği tanrısal bilgiler. Kitapta, dinin, sadece insanlara ait bir kavram olduğu ve Tanrı’ya inanmanın hiçbir dinden geçmediği yazıyordu. Çünkü Tanrı, insanlara nasıl yaşamaları gerektiğini söyleyecek kadar insanları ve kendini aşağılamak niyetinde değildi. Çünkü insan mükemmel yaratılmıştı. Ve din adında bir kullanım kılavuzuna ihtiyacı yoktu. Tanrısal bilgiler, fizik kurallarını andırıyordu. İnsanların çözemediği neden ve sonuç ilişkileri açıklanıyordu. Çünkü insanın kendi başına keşfedemediği tek bilgi, bir bedenle, yani maddeyle yaşamaya ilişkin olandı. İnsanın iyilik savaşını bedeninin üzerinden yürütmesi gereksizdi. Çünkü kötülük, maddenin bir gereğiydi ve bundan kaçmak olanaksızdı. Kötü olan insan değil, maddeydi. İnsanın, suçluluk duygusundan kurtulup bu gerçeği sindirmesi ve maddeyi gerektiği gibi kullanmayı öğrenmesi gerekiyordu. Maddeye dair her kararın mutlaka iki sonucu vardı: İyi ve kötü. Bir insan diğerine âşık olduğunda, başka insanlara âşık olması olanaksızdı. Madde, nitelik ve nicelik sınırlarına sahipti. Dolayısıyla herkese yetecek kadar yoktu. Dinlerin varlığını savunduğu cennete eşdeğer hal, tek bir insanın mutluluk değerinin artması için tek bir insanın mutluluk değerinin azalması gerektiği andı. Kitapta buna, mutlak denge, deniyordu. Mutlak dengenin gerçekleşmesi için gerekense, maddenin ya da bedenin yerini zihnin almasıydı. Bedenin kullanıldığı alanların zihne devredilmesi gerekiyordu. Bedenin ya da maddenin kullanıldığı alanların asgariye düşürülmesi gerekiyordu. Beden yerine zihinle nefret etmek, cinayetleri, beden yerine zihinle sevmekse yalanları azaltacaktı. Beden yerine zihinle çalışmak işsizliği, beden yerine zihinle var olmak tatminsizliği yok edecekti. Tabii ki dünya üzerinde bedene ayrılmış alanlar da vardı. Hatta bunlar bedenin üzerindeki işaretlerle belirtilmişti. Beş duyu ve cinsellik. Hepsi bu. Dünya üzerinde bedene ayrılmış yer bu kadardı. Daha fazlası, denetimsiz bir kötülüğün kaynağı haline gelecekti. İnsanın başına gelen de buydu. Gözleri kapalıyken gördüklerini önemsemektense ayna tarafından büyülenmişti. Oysa iki ayna üst üste kapandığında, ışıksızlıktan yok olan görüntünün yerini hiçbir biçimde yok olmayan zihnin alması gerekiyordu. Sonuç olarak, insan, maddeye hak ettiğinden fazla değeri

verdiği sürece mutsuz olacaktı.

Tanrısal bilgilere göre hayat, insanın neyi bilmiyorsa onu öğrenmeye geldiği bir süreçti. Ve zihinsel gelişimi tamamlamak için her şeyin öğrenilmesi gerekiyordu. Dayanılmaz olduğu iddia edilen acıdan farklı cinsiyete sahip olmaya, zihinsel sakatlıktan nedensiz kötülüğe kadar her şeyin, insan tarafından öğrenilmesi gerekiyordu. Ölümse, yaşarken sindirilmiş bilgilerin zihin tarafından depolanması için verilen bir süreydi. Herkesin bir kasası var ve o dolana kadar doğup ölmek gerekiyordu.

Asil, tanrısal kitabın öyküsünü hırsızın asla öğrenemeyeceği bilgilerle şöyle sürdürüyordu:

Zihin sayısı kadar tanrısal bilgiler kitabı vardır. Hırsıza ulaştırılmış olanın üzerinde sadece onun adı yazar. Her insanın hayatı ve sahip olması gereken tanrısal bilgiler farklıdır. İnsanlık, bir hayvan sürüsü olmadığına göre, tek bir dinin, milyarlar tarafından paylaşılması ve kutsal kitapların toptan gelmesi düşünülemez. Çünkü Pigmeler ile Çinliler arasındaki ortak nokta, ağızlarındaki diş sayısı kadardır. Bu yüzden her insan, kendini bekleyen bilgilere hayatı boyunca mutlaka bir kez ulaşın İlk kitap ve ilk peygamberden, yeryüzündeki zihin sayısı kadar vardın Bilgileri tanıyıp uygulamak, insan iradesine bağlıdır. Tanrısal bilgilerin insana ulaşımı, her yolla gerçekleşebilir. Çoğu, en akla gelmeyecek yollardır. Böyle olması normaldi, çünkü Tanrı, insan aklına gelmeyen her şeydir. Kişisel ve tanrısal olan bilgileri, bilinçli ya da bilinçsizce öğrenenler yeni insanlara dönüşürler, ancak diğerlerini bekleyen son, biraz farklıdır.

Hırsızın kitabı şu cümlelerle bitiyordu:

“Peygamberlik etmen gereken kişi kendinsin. Bu kitaptaki bilgiler, paylaşmak için değildir. Sana ait sırlardır. Ve hepsi de altınla yazılmıştın”

Var olan en önemli insan olarak, Tanrı’nın yeryüzündeki temsilcisi haline geleceğini ve tarihe geçeceğini düşünürken, böyle bir son cümleyle karşılaşan hırsız, kitabın bütün sayfalarındaki bütün harfleri bir falçatayla kazıdı. Yüz yirmi gram altın tozunun sahibi oldu. Beyaz sayfaları boşalmış kitabı, kırık camlı pencereden dışarı atıp kendini yere bıraktı. Ellerini başının altında birleştirip bacaklarını uzattı. Yüz yirmi gram altın. Ölmeye giden bir fil kadar

huzurluydu. Gözlerini, kapattı. Uyumasına dört nefes kala, gözkapakları yaylanıp açıldı. Bir mancınık gibi doğrulup, “Hayır!” diye bağırdı. Ayağa kalkmaya çalışırken, “‘Allah’ım, ben ne yaptım?” diyordu. Pişmanlıkla dolmuş barakadan çıkıp, tepeleme çöp yığılı pencerenin önüne geldi. Aramaya başladı. Her saniye, sesi daha da yükseliyordu:

“Allah’ım ben ne yaptım?”

Yarısı toprağa gömülmüş, kapaksız buzdolabının önünde dizlerinin üstüne çöktü. Bulmuştu. Kitap, buzdolabının içindeydi. Yeni doğmuş bir bebeği kucağına almak için uzanır gibi ellerini buzdolabına soktu. Alnı terli ve gözleri mutlu. Kitabı göğsüne bastırdı. İki eliyle. Dudakları inceldi. Gülümsedi. Ayaklarını sürterek barakasına dönüp, kendini, kalktığı yere bıraktı. Kitabın kapağındaki adına hayranlıkla baktı. Bütün kapağı kaplayan adına. Adını öptü ve kol mesafesinde duran falçatayı alıp kazımaya başladı. Adı, en az yüz gram altın tozuyla yazılmıştı. Küçük bir kâğıdı faraş gibi kullanarak, birikmiş altın tozunu diğer kelimeleri döktüğü kutuya taşıdı. Son toz zerresi de kutuya kapatıldıktan sonra yere uzanıp kitabı yastık yaptı. Geriye, altını satıp alacağı parayla neler yapacağını hayal etmek ve uyumak kalmıştı. Uyandığında, ne Tanrı ne de bilgileri vardı. Sadece altın tozu ve boş bir defter.

Asil, romanı on dokuz günde yazdı. Önce Altın Bilgiler adını vermeyi düşündü, ancak vazgeçti. Çünkü öldüğü için okumayı yarıda bırakacak olanlar dışında, herkesin ayrı bir sona ulaşacağını biliyordu. Kapakta beyaz bir etiket, içinde de boş bir satır çizgisi olmasına karar verdi. Böylece kitabı okuyan her kişi, üzerine kendi adım yazabilirdi. Üzerine bir adın yazılmasını bekleyen etiket dışında herhangi bir illüstrasyon yer almayacaktı. Çerçeveden geriye kalan boşluk için uygun gördüğü renkse, yaldızlı, mat sarıydı. Altın rengi. Adı dışında her yeri altından olan bir kitap.

Bilgisayarın önünden kalkıp odadan çıkmak üzere iki adım attı. Daha fazla ilerleyemedi. Önce dengesini kaybedecek kadar başı döndü, sonra da bedeni yıkıldı. Annesi üniversiteden dönene kadar yerde yattı.

“Asil! Asil! Uyan! Oğlum!”

Önce kulaklarını sonra gözlerini açtı. Bayıldığını bilmesine rağmen annesine söylemedi. Yalanı gülünçtü.

“Merak etme anne. İyiyim. Yerde yatmak istedim. O kadar. Yatıp uyumak. Sen nasılsın?”

Bir yandan konuşuyor, bir yandan da ayağa kalkmaya çalışıyordu. Annesine tutunarak doğruldu. Kadın, oğlunun iyi görünmediğini biliyor, ancak söylemiyordu. Söylemek için iyi görünmesini beklemenin doğru olduğunu bilecek kadar Asil’e bakmıştı. Ancak bilemezdi. Asil’in nörolojik krizlerden birini değil, yokavar etkilerini yaşadığını bilemezdi.

Zihnin yoğun ve beş duyuya kapalı biçimde çalıştığı uzun saatlerin sonunda, gerçeğe ani dönüş, bir vurguna neden oluyordu. Bir anda hayatın, kapalı kalmış zihni basmasıyla orta kulak çanağındaki kristaller dağılıyor ve denge kaybı ortaya çıkıyordu. Bunu engellemenin yolu, zihni asla tamamen uyarıcılara kapatmamaktan geçiyordu. Kapatılsa bile, duyular birer birer açılmalıydı. Çünkü yokavar vurgununun iki kalıcı sonucu olabilirdi. Biri zihinsel felç: Ne beş duyu tarafından toplananları anlayacak bir zihin ne de zihnin hâkim olduğu beş duyu kalıyordu. Diğeri zihinsel hapis: Beş duyuyla ilişki tamamen kesiliyor ve zihinden asla çıkılamıyordu. Ancak Asil, bunların hiçbirini umursamıyordu. Çünkü zaten hayatının tamamına yakınını zihinsel bir sakat olarak geçirmişti. Daha kötüsü ancak ölüm olabilirdi. Ama Asil, onu da denemişti. İntiharda gelecek olmadığını anladığı gün ölümü siktir etmişti.

“Seninle görüşmek isteyenler var. Röportaj yapmak isteyenler. Onlarla konuşmalısın. Kitabın tanıtımı için çok yararlı olur.”

Asil, yayıncının yüzüne bakıyor, ama aralarındaki havayı görüyordu. *Tanrı’nın Maymunu*, beklendiği gibi, edebiyatla ilgilenenlerin dikkatini derhal çekmişti. Çünkü Asil’in yazı Türkçesi tam olarak Türkçe değildi. Sadece kendisinde bulunan bir sözlükten yararlanıyormuş gibi, farklı yazıyordu. Gitmek yerine yansımak, yansımak yerine aynalanmak, önyargılı

yerine önyargıç, okuma yazması olmayan yerine karaca, kanıtlamak yerine kanırtlamak gibi kelimeler kullanıyordu. Olmayan kelimeler. Oysa kelimeler, düşünce saymaya yarardı. Kimin, kaça kadar sayabildiğiyse, yazıldıkça ortaya çıkardı. Aslında Asil, Türkçe kelimelerden ne anlıyorsa, onu yazıyordu. Gitmekten anladığı yansımaktı. Ayrıca Asil, düşüncelerine denk düşen kelimelerin, Türkçe'de olmadığını öğrendiğinde o kadar sinirleniyordu ki uygunlarını yaratıyordu. Okuma yazması olmayan insanı ifade eden tek bir kelimenin olmaması gibi. Var olanın da ümmi gibi başka bir çağa ve dile ait olması gibi...

Asil'in yöntemini çözmek, kitabın içeriğinin ilginçliği sayesinde, sıkıcı bir uğraş olmaktan çıktığı için, *Tanrı'nın Maymunu*, aptalca bir farklılık arayışı olarak değil, yeni bir tarz olarak algılanmıştı. Tabii, böyle bir algılama, Asil'in zerre kadar umurunda değildi. O sadece yazıyordu. O kadar. Büyütülecek bir şey yoktu.

"İstersen, yarına bir röportaj ayarlayalım."

Asil, aralarındaki havanın arasından yayımcıyı gördü.

"Gerek yok. Konuşmaya gerek yok. Röportaja gerek yok.

Hepsi kitapta. Daha fazlası yok."

Herhangi bir şımarıklık değildi, Asili konuşturan. Daha fazlasının olmadığını söylerken ciddiydi. Çünkü gerçekten de yoktu. Çünkü *Tanrı'nın Maymunu* hakkında hiçbir şey anımsamıyordu. Kitaba, tam olarak hangi şartlarda ve hangi gün başladığını bile anımsamıyordu. Ne zaman bitirdiğini ve son cümlesinin ne olduğunu da unutmuştu. Masanın üzerinde duran kitabın kapağındaki illüstrasyonu çizdiğini biliyor, ancak çizim anını anımsamıyordu. Ama yayımcı her şeyi anımsıyordu.

"Asil, burada sana yapılmış bir yatırım var. Bana yardım et. Adil Ölmez'in kitabı iki hafta sonra çıkıyor. Ya biri olacaksın ya da diğeri. Bir gün konuşmak zorunda kalacaksın. Şimdiden seçsen, iyi olur."

Asil düşündü.

“Tamam. Ancak sadece yazıyla. Konuşarak değil. Röportajlar yazılı olarak yapılacak.”

Yayımcı tartışmayı uzatmanın yaşlanmaktan başka işe yaramayacağını anlamıştı.

“Tamam” dedi ve sordu:

“Bu ne?”

Elindeki kompakt diski yayımcıya uzatan Asil, soruyu yanıtladı.

“Roman. Kapağının nasıl olacağına dair çizimler de içinde. Özellikle renkler çok önemli. Romanın bir adı yok. Onun yerine boş bir etiket var. Okuyanın kendi adını yazacağı bir boşluk. Benim adımsa kitabın künyesinde yazmalı. Kapakta ya da sırtta değil. Bunu neden istediğimi, kitabı okuyunca anlarsın.”

Yayımcının aralık kalmış ağzına, büronun geniş penceresinden geçen gün ışığı giriyordu. Düşünmedi. Sadece sordu. Konuşuyormuş gibi görünmek için.

“Hangi ismini kullanacaksın?”

“Asil.”

“Tamam. Peki, bu ne hakkında?”

Asil yorgundu. Masaya yasladığı dirseğine yüklenip başını yayımcıya doğru uzattı.

“Oku ve yayımlamaya karar verirsen bana para yolla.”

Kaim duvarlı, sessiz evin kapısını açıp içeri girdiğinde, anımsadığı ve konuşan bir sesin sustuğunu duydu. Duyduğu yarım, kalmış kelimeyi zihninde tamamladı: Sevindim. Dört adımda, sesin geldiği salondaydı. Karşısındaki kanepede oturan babası ve yanındaki de annesiydi. Asil’in babası ayağa kalkıp konuştu.

“Hoş geldin oğlum. Tebrik ederim. Kitabını okudum.”

Asil, konuşan babasının bedeninde halat izi arıyordu. Bulamayınca rahatladı.

“Asıl sen hoş geldin.”

Babasının beklemediği bir hamle yapıp sarılmak için kollarını açtı. Oysa yaşından önce yaşlanmış adam bir tokalaşmaya bile razıydı. Ama sarıldılar. Ellerini sırtlarından çektiklerinde birbirlerinin gözlerine baktılar. Asil babasının gözlerinin, son bıraktığından daha derin olduğunu fark etti. Ağaçların yaş halkaları gibi, yıllar ve acılar içinde derinleşen gözler. Sığ bir gölün zaman içinde okyanusa dönüşmesi gibi. Katman katman gözler. Sorumlusu olduğu bir derinlik.

“Gel, otur.”

“Baba...”

“Dur, önce beni dinle.”

Kanepenin çaprazındaki koltuğa oturan Asil, annesinin varlığını unutmuş, babasını izliyordu. Ondan başka kimsesi yokmuş gibi. Ondan başka kimse onu sevmemiş gibi. Onu babası doğurmuş gibi.

“Öncelikle yeniden bir arada olduğumuz için çok mutluyum. Ve senin sağlığına kavuşmuş olman da beni çok sevindirdi. Annenle boşandığımızı biliyorsun. Ama şimdi, yeniden bir araya gelmeyi düşünüyoruz. Ne dersin?”

Asil’in diyecek bir sözü yoktu. Sinirleri bir bebeğinki kadar zayıftı. Bir saniye boyunca ağlayabilir, bir saniye boyunca gülebilirdi. Bütün bebekler gibi manikdepresifti. Ne diyeceğini bilemiyordu. Mahvettiği, ailesinin, birleşme düşüncesi, Asil’e o kadar uzaktı ki nereye gömdüğünü bile anımsamıyordu.

“Evet” diyebildi. Küçük bir evet. Konuşmaya, baba kelimesiyle başlamış, evet kelimesiyle devam eden bir bebek gibi.

“Bak oğlum, birbirimizi üzdüğümüz anlar oldu. Ama hepsi geride kaldı. Bizim, birbirimizden başka, kimsemiz yok. Üçümüz de affedersek suçlu

kalmaz.”

Asil’in zihni bir transatlantik motoru gibi çalışıyordu. Ama batmakta olan bir transatlantiğin, motoru gibi. Ve suya gömülmüş o motor ne kadar ses çıkarırsa, Asil de o kadar yanıt verebildi.

“Evet baba.”

Annesinin, elini tutan eliyle sudan çıkan Asil, uzun zamandır ilk kez güldü. Uzun uzun. Attığı her kahkahanın ağzında bıraktığı tadı çıkara çıkara.

O akşam birlikte yemek yedilen Asil’in kitabı hakkında konuştular, Asil’in babasını öperek uğurladılar. Eski kocasının ardından kapıyı kapatan kadın, oğluna sordu:

“O gün odanda, yerde neden yatıyordun? Lütfen bana doğruyu söyle. Kriz mi geçiriyordun?”

Asil o kadar iyi yalan söyledi ki annesi kuşku kelimesinin anlamını unuttu.

“Kesinlikle hayır! O kadar yorulmuştum ki yatağa gidecek halim bile yoktu. Bütün büyük yazarların başına gelir. Bu gece de balkonda uyumayı düşünüyorum!”

Kadın güldü, Asil güldü. Bellerinden ellerini çektiler ve odalarına dağıldılar. Odasının kapısını kapatan Asil’in dirseği ışık düğmesine çarptı ve avizenin ampulü söndü. Asil ışığı tekrar yaktı, ama parmağını düğmeden çekmedi. Annesinden kalan yüzündeki gülümseme, yavaş yavaş silindi, çünkü düğmeyi, gözünü her kırptığında ışığı söndürmek ve açmak için indirip kaldırmaya başladı. Gözlerini kırpmasıyla, eşzamanlı. Işığı, gözlerini kapattığı an söndürüyor ve gözlerini açtığında yakıyordu. Zihnindeki nehirler taşıyor ve dünyanın da gözlerine uyumlu olması gerektiği düşüncesi, her yerini işgal ediyordu. Gözlerini kırparken kapattığı her anı görmek için yanında sürekli bir kamera taşıması gerektiğini düşünüyordu. Ama ya dün, ya dünden önce? Doğumundan beri gözlerini kırpıyordu, Kim bilir, kapalı gözleri neleri kaçırmıştı? Kim bilin neleri görmemişti? Belki de bu yüzden delirmişti. Her şeyi görmediği için. Gözlerini kırptığı için...

Asil duramadı. Parmağını düğmeden çekemedi. Yorgunluk ve uykusuzluktan düşene kadar, saatlerce, ışığı açıp kapadı. Düğmenin inip kalkarken ses çıkarmaması hem şans, hem de şanssızlıktı. Bir şanstı, çünkü annesi, gürültüye gelip oğlunun hali karşısında üzüntüden donmamıştı. Bir şanssızlıktı, çünkü annesi, gürültüye gelip oğlunu acil servise götürememişti.

Ortadan ikiye ayrılmış perdelerin arasından giren sabah ışığı, Asil'in gözkapaklarını delip geçene kadar bir saatin eskimesi gerekti. Gözlerini gerektiği kadar açıp, sürünerek yatağına giden Asil, uyumak için gözlerini gerektiği kadar kapattı. Yokavar, Asili lime lime ediyor, ama o bunu bilmiyordu.

“Alo.”

“Asil, sen misin?”

“Kimsiniz?”

“Seni görmem lazım.”

“Kimsiniz?”

“İlk müşterin.”

“Ben bir şey satmıyorum.”

“Kural danışmanımdın. Hatırlıyor musun?”

Asil’in gözkapakları, çekilebildikleri kadar yuvalarına çekildi.

“Beni nerede görmen lazım ve ne zaman?”

“İlk buluştuğumuz yerde. İki saat sonra.”

“İki saat sonra.”

Ahizeyi telefona yerleştirip karşısındaki aynayla yüz yüze geldi. Kimin kime sorduğu belli değildi, ama biri yaptı:

“Bu kadım nereden tanıyorum?”

Kimin yanıt verdiği belli değildi, ama biri yaptı.

“Kural danışmanlığımın ilk müşterisi.”

Zihninde bir slayt gösterisi başlamıştı. Kadınla ilk karşılaştıkları meydan. Kadının Toyota’sı. Kadının parası. Kadının eski sevgilisi. Kadının lokantası. Kadının kendisi. Hepsini gördü. Hepsini anımsadı. Ama kadının neden görüşmek istediğini anlayamadı. Bu kadar zaman sonra. Öğrenmenin tek

yolu, yüzleşmekti.

İki saat geçmiş ve yüz yüze oturuyorlardı. Kadın, önündeki bardağı dolduran irish cream ve kahveyi plastik bir çubukla karıştırıyor ve herhangi bir nedenden ötürü rahatsız olduğunu belirten bakışlar besliyordu. Asil, kendine beslenen bakışları büyütüp geri yolladı.

“Beni neden görmek istedin?”

Plastik çubuğu kapalı dudaklarının arasına sokup çıkaran kadın, hayatı boyunca bu soruyu beklemiş gibi yanıtladı. Ani ve heyecanlı.

“Bak Asil, sana bir şey söylemek istiyorum. Sana bir itirafta bulunmak istiyorum. Bu, hiç de kolay değil. Ama söylemeliyim... Öncelikle, kitabın için tebrik ediyorum. Görüyorum ki iyileşmişsin. Sana yeniden ihtiyacım var.”

Asil, bu soruyu nasıl yanıtlayacağına evden çıkarken karar vermişti.

“Artık kural danışmanlığı yok.”

“Ben, kural danışmanlığından bahsetmiyorum... Asil, sen, hiçbir zaman kural danışmanlığı yapmadın. Sen...”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen kural danışmanlığı yapmadın. Bu, ilk tanışmamızda kendine yakıştırdığın bir meslekti. Biz bunu sadece bir oyun olarak sürdürdük. Kurallar, olasılıklar raporu, bunların hiçbiri yok, olmadı. Sen daima bunları sayıklıyordun, ama hiçbiri gerçek değildi.”

Asil, kadının neden söz ettiğini kesinlikle anlamıyor ve delirmiş olduğunu düşünüyordu.

“Sen delisin! Sen, benim ilk müşterimdin. Eski sevgilinle lokanta açtın.”

“Q benim ağabeyimdi. Ve seninle tanıştığımızda zaten bir lokantası vardı.”

“Ben gazeteye ilan verdim. Sen aradın!”

“O ilanı ben vermiştim. Beni sen aradın,”

Asil, kadının belleğinin kesinlikle iflas ettiğine karar verdi ve sözlerinin önemsiz olduğunu düşünerek, görüşme nedenini öğrenmek istedi.

“Her neyse, beni neden görmek istedin?”

Kadın bu ani teslim karşısında o kadar şaşırdı ki, elindeki plastik çubuk, ağzı ile bardak arasında, havada donup kaldı.

“Ne demek, her neyse? Sen ne yaptığının farkında mıydın?”

Asil önemsememekte ısrar ediyordu.

“Evet. Beni neden görmek istedin?”

Kadın, Asil’in belleğinin iflas ettiğine karar verdi ve sözlerinin önemsiz olduğunu düşünerek görüşme nedenini söyledi.

“O zaman, senden ne istediğimi biliyorsun.”

Asil oynamaktan vazgeçti.

“Hayır, bilmiyorum.”

Kadın da oynamaktan vazgeçti. Plastik çubuğu masaya bıraktı. Yüksekten. Bir damla irish cream ve bir damla kahve masaya çarpıp parçalandı.

“Son müşteriyi hatırlıyor musun? Otelleri olan kadını? Kadın mutlaka seni görmek istiyor. Bu kez çok para verecek. Sana da vereceğim. Hem geçen seferlerden birikmiş paran var. Onları da alacaksın.”

“Ne dediğini anlamıyorum. Ben kural danışmanlığı yaptım.”

“Hayır Asil, sen medyumluk yaptın. Benim bulduğum müşterilere baktın. Senin adına hesaplar açtırdık. Çok para kazandık. Sonra sen içmeye başladın. Her şeyi mahvettin.”

Asil, nabzını dinledi. Sakin olmalıydı. Nabzı hızlanırsa kriz geçirebilirdi.

Sakin olmaya çalıştı. Zihnindeki slayt gösterisini yeniden başlatmak istedi, ama olmadı. Kelimeler, ağzından ölüme atladı.

“Ben kural danışmanıydım.”

“Hayır Asil. Sen bir medyumdun. Benim gibi. Verdiğim ilanla beni buldun. Önce seni müşteri sandım. Ama sonra yeteneğini gördüm ve birlikte çalışmaya başladık. Sen başkalarının rüyalarını görerek medyumluk yapıyordun. Ruhlarla, dünya dışı varlıklarla iletişime geçiyordun. Ama kural danışmanlığı yaptığını söylüyordun. Yazılar yazıyordun. Bana veriyordun. Rapor, diyordun onlara. Olasılık raporları.”

Asil kalkmak istedi. Gitmek, koşmak, kaçmak, yok olmak, buharlaşmak, havaya karışmak, rüzgârla savrulmak istedi. Ama yapmadı. Sağlıklı bir zihne sahip olmadığını anımsayıp durdu. Kadının anlattıklarının belleğinde kesinlikle yeri yoktu. Ancak hayatının aylarını, yıllarını unutması da ilk kez olmuyordu. Bir an için, hepsinin doğru olduğunu kabul etti ve üzüldü. Kuralları tanıyan bir varlık olarak soytarılık yapmış olduğuna üzüldü. Ama zihni, o kadar karmaşık bir düzene sahipti ki tek bir cümle yankılandı iki kulağının arasında: Verilmiş olan her karar, o anın şartları içinde en doğru olandır.

“Sana ihtiyacım var. Kadın çok zengin. Hepimiz kurtulacağız. Tek istediği, seninle bir seans. O kadar. Tek istediği bu. Bana borcun var, Asil. Unutma. Seni hastaneye ben götürdüm. Sana ben baktım. Ailene ben haber verdim.”

Kadın konuşuyor; ancak Asil, aralarındaki havayı duyuyordu. Medyumluk yapmış olduğu bilgisine alışmaya ve yaşamı boyunca daha kaç sahte geçmişle karşılaşacağını hesaplamaya çalışıyordu. Ayrıca zihnindeki küçük bir bölge de, kural danışmanlığına ilişkin fotoğrafları kanıt olarak sunuyor ve “Hayır!” diye bağırıyordu. “Asil, kural danışmanıydı. Kuralların tek tanığıydı. İnsanların hayatlarına girip çıktı. Geride olasılık raporları bıraktı. Asil ne falcıydı ne de medyum ne de bir sahtekâr! Kendi olasılıklarını hesaplamaya çalışırken hastalandı.”

“Kabul ettiğin anda kadına telefon edip haber vereceğim. Bizi bekliyor. Ama önce son görüşmenizde olanları sana anlatmam lazım. Asil! Beni dinliyor musun?”

Asil, zihninin içinden geçen bir minare merdiveninde sıkışmış, hangi yöne gittiğini anımsamaya çalışıyordu. Yukarı mı, aşağı mı? Bir kadın sesi duyuyordu. Üçgen basamaklı merdivende yarı büklüm duruyor ve sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu... Aşağıdan! Her şeyi gizleyen bir sütun ile kavisli bir duvarın arasına sıkıştığı minare merdiveninde, aldığı her nefesin bir öncekinden az olduğunu fark etti. Ses aşağıdan geliyorsa çıkış da orada olmalıydı. İlk adımını attı. Sonra ikinci. Dar ve hızlı adımlar. İniyordu. Olabildiğince hızlı. İndikçe dönüyor, döndükçe midesi bulanıyordu. Katsız bir merdiven. Kaç basamakta nereye varıldığı belli olmayan bir merdiven. Sağ ayağının topuğu kaydı ve Asil bir göktaşı gibi yuvarlandı. Omuriliği hariç zihnindeki bütün kemikler kırıldı ve kendini minarenin dışında, kadının ayaklarının dibinde buldu. Gözlerini açtığında ezan okunuyordu.

Meydan, semtin ve kentin en büyük camisinden gelen ezan sesiyle dolup taştı. Kadın aralarındaki masaya rağmen sesini Asil'e duyuramayacağını anlayıp sustu. Zihni kan revan içinde olan Asil, yerde sürünürken bir düşünceye rastlamaya çalıştı. Mantıklı bir düşünce aradı. Sağlıklı bir düşünce. Ancak ne kadar sağlıklı olduğuna Asil karar vereceği için düşüncenin deliliğe olan uzaklığı, bir sır olarak kalacaktı. Asil, aradığı düşünceyi buldu:

Sen, zihin kemikleri kırılmış bir insansın. Kemikleri bağımsız bir zihinsin. Daralabilir, genişleyebilirsin. Bedenin, başının sığdığı her delikten geçebilir. Sen, derisi dövülmüş, ancak kemikleri parçalanmış bir varlıksın. Medyumluk da, katillik de yaparsın. Tek ihtiyacın para. Nakit. Sağlıklı bir insan gibi düşün! Paranın peşinden git ve fırsatı değerlendir. Herkesin yapacağı gibi. Geçmişin önemi yok.

Ezan sona ermiş ve Asil, kadının açılan ağzını, kendi ağzından çıkanlarla kapatmıştı.

“Evet, seni, dinliyorum. Ama bana her şeyi hatırlatman lazım. Çünkü galiba o zamanlar çok içiyordum. Hiçbir şey hatırlamıyorum. “

Kadın en kötüsüne hazırlanmıştı. Asili ikna etmek için onunla sevişmeye, gerekirse de ailesini öldürmekle tehdit etmeye hazırdı. Ancak karşısındaki Asil'di. Bir saniye sonra ne yapacağı belli olmayan adam. Aklından geçenleri rehin alan adam. Düşünce yiyen adam... Asil'in ani kabulü kadını

rahatlatmıştı. Hem de çok. Çünkü bu kez, müşteriden emindi. Büyük bir iş olacaktı. Asil'e güveniyordu. Çünkü görmüştü. Aylar boyunca, onun ruhlar ve dünya dışı varlıklar tarafından işgal edilmiş zihninin konuşmasına tanıklık etmişti. İlk seferinde, Asil'in de kendisi gibi bir dolandırıcı olduğunu düşünmüş, ancak seans sonlarında hiçbir şey anımsamayan adamın, olan ile olmayan arasında bir köprü görevi gördüğüne inanmıştı. Ama bu inanç, para hırsından güçlü değildi. Hatta hiçbir şey paradan güçlü değildi. Bu yüzden, Asil'i kentin bütün zengin hayalperestlerine kiralamış ve onlara unutamayacakları gösteriler sunmuştu. Otellerin, konferans salonlarındaki toplu buluşmalardan, bağ evlerinin verandalarındaki özel toplantılara kadar. Kadın, Asil adındaki maymuncukla, içinde para olduğunu bildiği her insanın hayatına girmiş ve daima ihtiyacından fazlasını çalmıştı. Asil'se içki içmiş, sadece kadın istediğinde sevişmiş ve karşılaştığı insanlar hakkında olasılık raporları yazmıştı. .Ama seanslar, uçsuz bucaksız epileptik krizler eşliğinde, Asil'in sesten sese, ruhtan ruha ve renkten renge girdiği gösteriler olmuştu. Asil hastaydı. Ancak hastalığını paraya çevirmek olanaklıydı. Dilendirilmek için kolun kesilmesi gereken biri değildi. Asil, kadına, kolu ve gerçekle ilişiği kesik gelmişti.

"Bak Asil..."

Zihninin zemininde bulduğu düşünce, Asil'e söz kestirdi.

"Önce para!"

"Tamam, merak etme. O konuda anlaşırız."

"Hayır, hemen şimdi."

Maymuncuğun gözü açılmıştı.

"Müşteriden alıp sana yüzdeni vereceğim."

"Yüzde değil. Yarı yarıya."

"Her şeyi ben ayarladım. Sana sadece yüzde otuz veririm. Daha fazlasını isteme. Ağabeyimin payını da unutma. Üstelik paranı seansın sonunda alacaksın."

“Tamam.”

Ancak maymuncuk, gözü açılmış olsa da maymuncuktu. Yani küçük bir maymun. Kabuğu soyulmuş bir muzu, soyulmamış bir kasa muza tercih eden küçük Asil. Müşteriden alınacak miktarı bilmeden, payını kabul eden küçük Asil.

“Bak Asil, bu kadının kocası iki yıl önce öldü. İntihar etti. Amerika’da. Bir tarikata üyeydi. Ölünce, başka bir galakside bulunan bir gezegene gideceklerine inanıyorlardı. Birlikte intihar ettiler. Önceki seansta sen, o gezegene gidip kadının kocasını buldun ve onları konuşturdun. Şimdi kadın, başka biriyle evlenmek istiyor. Ama ölü kocasının korkusundan bunu yapamıyor. Onun ne düşündüğünü bilmek zorunda. Özellikle de evliliği desteklemesine ihtiyacı var. Ne demek istediğimi, anlıyor musun? Kocası, kadının evlenmesine izin vermeli. Daha fazla para almamız için bu şart. Hiçbir tereddüdü kalmamalı. Senden başka kimseye güvenmiyor. Başka medyumları kabul etmiyor. Kitabını görene kadar, Afrika’da yaşadığını söylüyordum. Sonra seni yayınevinden buldum. Şimdi, beni iyi dinle. Kadına bir süredir Afrika’da yaşadığını söyleyeceksin. Kocası gibi konuşup evlenebileceğini söyleyeceksin ve parayı alıp gideceğiz. Bu kadar basit. Tamam mı? Anlaştık mı?”

“Adı ne?”

“Şefika.”

“Gezegenin adını soruyorum.”

“Kobo.”

“Orayı biliyorum. Bende oradan geldim.”

“Saçmalama!”

“Doğru söylüyorum. Kobo’da bir tarikata üyeydim. Bin iki yüz kişi, birlikte intihar edip dünyaya geldik.”

Delirmeye başlayan bir Asil işine yaramayacağı için korkmaya başlayan kadının yüzünün içine güldü.

“Merak etme istediğini yapacağını ve parayı alacağız. Biz, Kobolular asla yalan söylemeyiz. Gerekirse, gerçeği değiştiririz. Söylediklerimize uysun diye!”

Kadın da gülüyordu,. Sakinleşmişti. Hatta bir an için, Asil’in gerçekten, iyileştiğine inandı. Onu çekici bulup bulmadığını düşündü. Ancak geçmişe ait korkunç halleri gözünün önünü öyle doldurdu ki karşısında oturan Asil’i bir kez daha görmek istemediğini fark etti. Son bir iş ve elveda. Asil’in krizleri kadının rüyalarına unutulmaz sahneler eklemişti. Bir defasında sol elinin serçe parmağının yarısını kesmiş ve acil servisteki doktorlara, ancak tırnağı, sökerlerse, dikmelerine izin vereceğini söylemişti, Kestiği parmağının eti ile tırnağı arasında yaşayan bir Asil daha olduğuna inandığı zamanlardı. Zor zamanlar, Bir gözlük gibi gözlerinin önüne gelen hastane sahnelerinin, gülümsemesini yok ettiği kadın, Asil’in masanın üzerindeki sol eline baktı. Ancak aradığı izi bulamadı. Olayın sonrasında estetik cerrahiden geçip geçmediğini düşündü... Anımsayamadı. Silah zoruyla yerleştiği lokantada yasadışı tencereler kaynatan ve medyum müşterisi bulan ağabeyinin, Asil hakkında söyledikleri, meydana kadar gelip kulaklarına girdi: “Bir sıkımlık gırtlağı var. Ama bu işin sonrası da var. Çünkü bu herifte bir bok var! Geberse bile dönermiş gibi bakıyor!” Ağabeyi haklıydı. Asil garipti. Bu yüzden, müşterinin ödeme yapmasını beklemeden, Asil’in payını cebinden verip ondan kurtulacaktı. Nasıl olsa Asil saymaya sıfırdan başlıyor ve paradan anlamıyordu. Müşteriden yüz bin Amerikan doları alacaktı. Çünkü birini Kobo’ya gönderip geri getirmek çok masraflı bir işti, ama Asil’e sadece on bin verecekti. O kadar parası vardı. Ancak evde. Yatağın altındaki küçük kasada. Kalkmaları gerekiyordu. Ama önce sahte bir telefon konuşması.

Çantasından çıkardığı telefonla kendi evini aradı ve Asil’in yüzüne bakarak konuşmaya başladı.

“Merhaba. Ben Gonca. Nasılsınız?... Bahsettiğim miktarı eve gönderebilir misiniz?... Evde ağabeyim var. O durumu biliyor... Teşekkür ederim. Akşam, görüşmek üzere.”

Telefonu çantasına koyup gülümsedi.

“Asil, bana bir kahve ısmarla. Paran yarım saat içinde hazır. Eve getirecekler.”

Asil, kadının adını ilk kez duyuyordu. Her ne kadar gerçek adını anımsamasa da, kadının kendine Gonca dediğine ilk kez tanık oluyordu.

“Demek, şimdi de Gonca oldun.”

“Evet. İki yıldır, müşteriler için, adım Gonca. Akşam dikkatli ol, unutma.”

Komşu masanın hizmetindeki garsonun sırtına parmağının ucuyla değen Asil, mönüyü kolunun altına sıkıştırmış genç kadının irkilerek, olduğu yor de dönmesiyle konuştu.

“İki Türk kahvesi. Biri şekerli, diğeri...”

Cümleyi Gonca tamamladı.

“Sade.”

Dünyanın bütün garsonları masalarından uzaklaşınca Asil, arkasına yaslanıp Gonca’ya sordu.

“Stan Smithlerim nerede?”

Sokağa attığı ilk adımda, gelirken gördüğü taksi durağının hangi yönde olduğunu anımsamaya çalıştı. Hava serin ve rüzgâr gelgitleri. Yüzüne vuran birkaç rüzgâr dalgası boyunca hareketsiz kaldıktan sonra, mavi gözünün yönüne dönüp yürümeye başladı. Ellerini arkasında birleştirip ağır adımlar attı. Ayak bileklerine görünmez ağırlıklar bağlanmış gibi. Sokakta kimse yoktu. Akşam yemeği saati. Sessiz bir semtti. Park etmiş arabaların markalarının çoğu aynı sınıfa aitti: Orta. Gözlerini apartmanların ikinci katlarına çevirdi. Apartmanların ikinci katları aydınlandı. Yarı çekilmiş perdeler ve artlarındaki hayatlar. Asil, hiçbir zaman o hayatlardan birini yaşamayacaktı. Bunu biliyor ve bundan garip bir zevk alıyordu. Onlar gibi değildi. Çünkü gözlerinin aydınlığında yemek masasının etrafına toplanmış aile fertlerinden hiçbiri cinayet işlememişti. Oysa Asil, Gonca'yı elleriyle boğmuştu. Çünkü önce Stan Smithlerin ne olduğunu anlayamamış, spor ayakkabı modeli olduğunu öğrendiğindeyse, nerede olduklarını bilmediğini söylemişti. Hatta ısrar eden Asille alay etmiş ve gülmüştü.

Gonca yalan söylemişti. Yıllar önce yüzünü çalan Adidas, Gonca'ya yalan söylettirmişti. Meydandaki masadan kalktıkları an, Asil, kadını öldürmeye karar vermişti. Toyota'yla eve gelmişler ve içeri girmişlerdi. Kadın, ağabeyinin çıktığını söylemiş, parayı koyduğunu düşündüğü yatak odasına gitmek üzere Asil'in yanından ayrılmıştı. Bu arada Asil, kadını öldürmekten vazgeçmiş ve ona bir şans daha vermeye kendini ikna etmişti. Elindeki zarfla salona dönen kadın, Asil'in sorusu üzerine meydandaki korkunun benzerini hissetmişti.

"Gonca, sana son kez soruyorum. Stan Smithlerim nerede?"

Konunun yarım saat önce kapandığını ve ayakkabılarını aradığını söyleyen Asil'in şaka yaptığını sanan kadın, bu kez durumun ciddiyeti tarafından tokatlanmıştı. Asil'in ani hamlelerine defalarca tanıklık etmiş olduğu için evin kapısıyla arasındaki uzaklığı hesaplamış ve ilk geniş adımını atmıştı. Ancak hesabı yanlış yapmış ve Asil'e yakalanmıştı. Kadın kaçmaya çalışarak, Asil'in zihninde, ayakkabıların yerini bildiğine, ancak gizlediğine dair yemin etmişti. Gonca'nın en büyük hatası, bir çift Stan Smith'in delirtici gücünü küçümsemiş olmasıydı.

Boynunu saran parmaklar giderek sertleşen kadın bağırıyor ve kendini savurmaya çalışıyordu.

“Bilmiyorum Asil! Yemin ederim, bilmiyorum! İstersen ara! Evi ara! Bende değiller!”

Ama nefes almadan yaşamaya yunuslar bile dayanamazken Gonca ne kadar hayatta kalabilirdi?

Elindeki zarf düşmüş ve içindeki banknotlara, ayaklar, izler bırakıyordu. Bir cinayetin ayak izleri. Kadının çırpınması sona erdiğinde, ellerini boynundan çeken Asil, Gonca’nın hızla yıkılmasını izledi. Ve bir kural belirdi zihninde:

Zihinsel ağırlığı ne olursa olsun her düşen beyin, aynı hızda hızlanır.

Kuralın benzeri, Asil’in annesinin mesleki kitaplarından birinde, Galileo imzasıyla yer alıyordu: Ağırlığı ne olursa olsun her düşen cisim, aynı hızda hızlanır. Kurşun, tüyden hızlı düşer, ancak düşme hızlarının hızlanma birimi aynıdır. Kurşun, tüyden hızlı düşer, çünkü tüyün maruz kaldığı hava direnci yüksektir, ancak farklı ağırlıktaki iki kurşun aynı hızla düşer.

Ancak Asil, bir zamanlar, annesinin kitaplarını okuduğunu anımsamıyordu. Kendisini taşıyacak canlı bir beden kalmadığında, Gonca’nın başı ve içindeki beyin yerçekimine boyun eğmiş ve Asil’e, işlediği cinayeti o an unutturmuştu. Çünkü Asil’in zihni yeni bir kuralla dolmuştu.

Üzerine bastığı banknotları fark etti ve hepsini toplayıp zarfa koydu. Zarfla birlikte evden çıkarken Gonca’nın üzerinden geçmesi gerekiyordu. Yerdeki cesede bir mobilyaymış gibi baktı. Gonca’yı öldürmüş olan Asil, geçmişteki milyonlarca Asil gibi artık yoktu. Çünkü Asil, zamanın, bir fotoğraf serisine benzeyen anlar zincirinden ibaret olduğunu düşünüyordu. Anlar, panolara yapıştırılmış fotoğraflar gibi sabit kalıyor, ancak Asil, birinden diğerine geçerek ilerliyordu. İçinde Asil olmayan fotoğrafların değeri yoktu.

Tek adımda, Gonca’nın üzerinden geçti ve evden çıkan Asil’in fotoğrafı görünmeyen bir makine tarafından çekildi. Ancak Asil’in bütün fotoğrafları gibi bu da fluydu.

Gonca'ya göre zaman, çok daha farklıydı. Gelecek, planlı bir gösteriydi. Şimdiki zaman, geleceğin provasıydı. Bu yüzden büyük müşteriden ve Asil'den ağabeyine söz etmemiş ve bütün parayı kendine saklamayı düşünmüştü. Ancak bazen savaşın çıkmasını beklemeyen sabırsızlar, tatbikatta bile ölebiliyordu. Mermilerin kurusıkı olması bir şey değiştirmiyordu. Ölümcül olan, namlu ile insan arasındaki uzaklıktı. Gonca, Asil'e fazla yaklaşmış ve bir çift ayakkabı yüzünden boğularak öldürülmüştü. Ama Asil'in ne zaman neye değer vereceğini tahmin etmek olanaksızdı. Diğer insanlar gibi ilkeleri yoktu. Diğer insanlar gibi kişiliği yoktu. Diğer insanlar gibi tahmin edilebilir hayata sahip değildi. Hangi siyasi partiye oy vereceğinden, hangi yatırım yöntemine yöneleceğine kadar, her şeyini tahmin etmenin olanağı yoktu. Çünkü hiçbir sosyolojik profile uymuyordu. Ne sabıkalı ne meslek sahibi ne de insan. Askerliğini yaptığı Kütahya'da, diğer zihinsel sorunu olanlarla aynı koğuşta yatarken bile asker profiline uymuyordu. Çünkü rüyasında, ölene kadar orduda kaldığını görüyordu. Ölene kadar düşünmemek için. Çünkü düşünmekten öleceğini biliyordu. Ancak buna kimse engel olamayacaktı. Ordu bile. Çünkü terhis edildi.

Taksiye bindi ve evinin adresini söyledi. Yarım saat sonra odasındaydı. Zarfın içinden çektiği banknotları saymaya çalışıyordu.

“Sıfır, bir, iki...”

Dokuz bin dokuz yüz Amerikan doları. Halbuki Gonca saydığında zarfta on bin vardı. Kobo'dan haber bekleyen kadının Gonca'dan haber gelmeyince heyecanlanmaya başladığı saatlerde Asil, parayla ne yapacağını düşünüyordu. Aradığı düşünceyi buldu ya da düşünce gelip Asil'e çarptı. Yokavarın emrinde müzik yaratacaktı. Bunun için insanlarla konuşması gerekiyordu. İşbirliği gerektiren bir yaratıcılık. Onlara, zihnindeki müziği anlatmalı ve uygulamalarını sağlamalıydı. Gereksinim duyduğu, müzisyenler değil, enstrüman çalabilenlerdi. Kimsenin yaratıcılığına gereksinimi yoktu. Kimsenin düşüncesine gereksinimi yoktu. Asil, herkesin yerine düşünen adamdı. Müzik yaratırken de öyle olacaktı. Ancak Asil, müzikten ne anlıyordu?

Konuşamadığı yıllarda, duyduğu sesleri başka seslerle birleştirip aralarındaki oktav benzerliğini bulmaya alışmıştı. Kalın duvarlı, sessiz evin sokak kapısının gıcırtısı, annesinin şifonyerinin üst çekmecesinin çekilirken

çıkardığı sürtünme gürültüsüyle aynı perdedendi. Penceresinden gördüğü ağaç dalları, bahar rüzgârıyla ayrı, kış rüzgârıyla ayrı perdeden ses çıkarıyorlardı. Asil, yakın çevresinin bütün seslerine hâkimdi. Ancak zaman geçip, garip hastalığı ilerlediğinde Asil, nesne ve doğa seslerini kelimelere benzetmeye başladı. Asil'in dönüşü olmayan hastalığının en tehlikeli gelişim aşamalarından biriydi. Çünkü artık sesler, gerçeğin bittiği ve Asil'in başladığı bir dünyanın parçalarıydı. "Defol!" diyen bir mutfak dolabı kapağı, "Aptal!" diyen bir valiz, "Sessiz!" diyen bir bahçe fıskiyesi. Kelimelerin fonetik yapılarını, nesnelerin sürtünmeyle çıkardıkları seslerde bulan Asil, her şeyin kendisiyle konuşmaya başladığına inanmıştı, çünkü gürültüler ile kelimeler arasındaki fonetik benzerliğin tesadüf eseri olduğunu anlayamamıştı. Belki de değildi ve her birinin üretim aşamasında, nereye sürtünecek ya da çarpacaksa hangi kelimeyi söyleyeceği belirleniyordu. En azından Asil, deli olmadığına inanmak için böyle düşünüyordu. Eşyaların sadece kendisiyle konuştuklarına inanmaktansa, herkesle konuştuklarına, ancak sadece kendisinin duyduğuna inanmak daha sakinleştiriciydi. Doğaysa nesnelere göre çok daha gevezeydi. Yağmurun her damlası ayrı, bir ağacın her dalı ayrı kelimeleri tekrarlıyordu. Asil, doğayı dinlemekten nefret ediyor, çünkü dikkatini her verişinde, onu geri alamayacak kadar kelimeye gömülmüş oluyordu.

Asil'in müziğinin amacı, konuşan nesneler ve doğanın sesini başkalarına duyurmak olacaktı. İnsanların, üzerine oturdukları kanepenin ne söylediğini bilmeleri gerekiyordu. Hepsini öğreneceklerdi. Çünkü Asil'in müziğinin enstrümanları bunlardı. Hassas bir ses kaydedicisine, konuşan, cansız ve canlıların kelimelerinin listesine ve o kelimelerle kuracağı cümlelere gereksinimi vardı.

O gece, sesleri düşündü. Anımsadıklarını bir kâğıda yazdı. Neyin ne dediğini anımsadıkça listesini uzattı. Yarattığı, bir ses sözlüğüydü. Çatal, bıçak ve kaşıkların konduğu çekmecenin hızla çekilince "Çark!" kelimesini telaffuz ettiğini yazdığı anda, karanlık penceresinde bir kadın belirdi. Sağ elinin parmak dizleriyle cama vurdu. Asil, elindeki kalemi ve kâğıdı bırakıp kadına doğru yürüdü. Pencereyi açtı.

"Özür dilerim. Beni tamdınız mı? Ben Şefika."

Asıl bu adı daha önce duyduğunu düşündü.

“Şefika?”

“Kocamın öldüğünü biliyorsunuz. Şimdi Kobo’da. Onunla mutlaka konuşmam lazım.”

Asil’in bedeninde akmakta olan bütün sıvılar durdu. Kadınla aralarındaki pencere büyüdü ve bir kapıya dönüştü. Kadının arkasındaki bahçenin yerini geniş bir salon aldı. Gecenin karanlığını salondaki avizenin ışığı yuttu. Asil, Gonca’nın sesini duydu.

“Tabii ki tanıyor. Öyle değil mi, Asil? Daha önce de birlikte bir seans gerçekleştirmiştiniz.”

Asil’in bedeninde akmakta olan, bütün sıvıların akıntı yönü değişti. Başım sağa çevirdi. Görmeyi beklediği odasının duvarıydı, ama orada değildi. Omzuyla sağa döndü. Yatağı da yoktu. Çalışma masası. Sandalyesi. Dolabı. Hiçbir şey yoktu. Zarf da yoktu. Para da. Ama Gonca vardı. Oysa Gonca ölmüştü. Bir taksiye binip döndüğü evinde müzik yaratmayı düşünürken buraya nasıl gelmişti? Hangisi gerçekti? Asil’in bedenindeki sıvıların akması gereken doğru yön hangisiydi?

Aslında, her şeyi Gonca başlatmıştı. Çift renkli gözlere sahip Asil’i bir medyum olarak pazarlayabileceğine karar verdiği günlerde, onun garip ve denetlenemez yapısını, kendisi ve işi için bir tehdit olarak görmüştü. Arayıp bulamadığı, çare kendi başına gelmişti. Bir gün, başı ağrıyan Asil’e, kendisinin de arada bir kullandığı Geralgine’den iki adet vermiş ve garip adamın söz dinleyen bir zavallıya dönüştüğüne tanıklık etmişti. Sıradan bir ağrı kesici olan Geralgine’in Asil’in üzerindeki kimyevi etkisi, içerdiği kodeinden kaynaklanıyordu. Asil, Geralgine’i sindirdiğinde zihninin ortasından geçen duvar, kendiliğinden örülüyor ve bir tarafta Asil’in Ben’i diğerinde Asil’in deliliği kalıyordu. Asil’in deliliğiyse, Gonca’nın işine yarayan bölümdü. Asil’in Beni, kapalı kaldığı zihinsel bölmede ürettiği düşünceleri gerçekten davranışa dönüştürdüğüne inanıyor, ancak beden, Asil’in deliliğinin hâkimiyetinde kalıyordu. Tabii ki Gonca böylesi bir zihinsel iç savaşın varlığının farkında değildi. Onun tek bildiği, günde altı doz Geralgine alan bir Asil, ne söylenirse yapıyor ve bedensiz varlıklarla iletişime geçiyordu. Tesadüfen keşfettiği bu etkiyi istismar etmekte asla tereddüt etmemiş olan Gonca, dokuz ay boyunca Asil’i Geralgine’le

beslemişti. Bu yüzden. Asil, olasılık raporları yazmış, ama kimse okumamış, bu yüzden Asıl medyumluk hizmetleri vermiş, ama anımsayamamıştı.

Ancak bu akşam her şey farklıydı. Eski günlerin anısına ve Asil'in korkunç bakışlarından gizlenmek adına ikram ettiği portakal suyuyla içirdiği Geralgine'in etkisi geçmişti. Çünkü artık Asil'in Ben'i hiç olmadığı kadar güçlüydü. Asil'in Beni, zihninin ortasından geçen duvarı delip parçalayacak kadar baskı yapabilecek hacimdeydi. Bu yüzden Asil'in zihnindeki Geralgine duvarı sadece altı saat dayanabilmişti. Simidiyse Asil, neler olup bittiğini anlamanın peşindeydi. Çünkü Gonca yaşıyor ve Asil'in, ancak ilaçsız anlarda takındığı durağan tavrı karşısında, tedirgin gözlerle kendisine bakıyordu. Tekrar sordu. Bu kez Asil'in dirseğini hafifçe sıkarak.

"Şefika Hanimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Neyin gerçek olduğunu anlaması için bir işarete gereksinim duyan Asil, karşısındaki kadının kulağına fısıldadı: "Affedersiniz, banyonuz nerede acaba?"

Kadın, sahip olduğuna inandığı doğaüstü güçlerinden ötürü olağanüstü bir saygı, ile olağan bir korku arasında duygular beslediği Asil'in ani sorusuna kekeleyerek yanıt verdi.

"Koridora çıkın... Sağdan ikinci kapı."

Ne de olsa bir iş kadını olan Gonca, durumu denetim altına almak için, "Evde yalnızız, değil mi?" diye sordu.

Asil'in uzaklaşan sırtını izleyen kadın, Gonca'ya dönüp "Evet, evet. Merak etmeyin" dedi.

"Buyurun, biz şöyle geçelim."

Varaklı mobilyaların doldurmaya çalıştığı, ancak başaramadığı, sirk çadırı genişliğindeki, yüksek tavanlı evin koridorundaki tablolara bakarak yürüyen Asil, ikinci kapının önünde durdu. Tokmağı çevirip kapıyı açtı. İçine adım attığı banyo, kalın duvarlı, sessiz evdeki anne ve babasının yatak odasının genişliğindeydi. Üç duvarı aynayla kaplı bir yemek salonunu andırıyordu.

Adını hak etmek uğruna içinde bulundurması gereken klozet, bide, lavabo ve küvet, birer ayrıntı olarak duruyorlardı. Abajura dönüştürülmüş bronz heykellerle aydınlatılan banyoda televizyon, müzik seti ve elektriği nereden buldukları belli olmayan elektronik makineler bulunuyordu. Asil, kapıyı kapattığından emin olmak için ardına baktı. Kapatmıştı. Sağındaki duvara yaklaşıp bir adım gerisinde durdu. Karşısında duran Asil, gerçek görünüyordu. Aynadaki Asil kendisine bakıyor ve neyin gerçek olduğunu anlamanın tek yolunun nereden geçtiğini söylüyordu:

“Meydandan ayrıldık ve Gonca’nın evine gittik. Ben onu öldürmedim ve eve dönmedim. Sadece konuştuk. Sonra da buraya geldik. Buraya geldik. Buraya geldik. Buraya geldik...”

İkna tekrarları başlamıştı. Asil’in eski bir yöntemi. Ama bu kez işe yaramıyordu. Gereken, başka bir şeydi. İnkâr edilemeyecek tek gerçek, acıydı. Etini kesip kanını akıtabileceği herhangi bir nesne aramak için çevresine baktı. Ama banyodaki her şey yumuşaktı. Sanki böyle bir anın geleceği bilmiyormuş ve engellenmesi isteniyormuş gibi banyo, köşeleri bile kavisli olan nesnelerle donatılmıştı. Ne bir sivrilik ne de ince bir metal. Çıplak bir melekle göz göze geldi. Çıplak melek, bordo kumaşla çevrelenmiş bir ampulü iki küçük eliyle taşıyordu.

Asili ilgilendirense, ampulün yanıyor olmasıydı. Dört adımda meleğin yanına gitti. Kumaşın üstünden elini uzatıp ampulü tuttu. Avucundan bedenine yayılan yanık acısı o kadar şiddetliydi ki ayak parmaklarının bile alev aldığını hissetti. Kısık sesle ve gıcırdayan dişlerle ona kadar saydı.

“Sıfır, bir, iki...”

On birinci sayıyı da telaffuz ettiğinde elini çekti, ancak acı dinmedi. Avucu kırmızı ile bordo arasında gidip geliyor, her gelgitte şişip iniyordu. Avucu acıdan nefes alıyordu. Tekrar ona kadar saydı. Gerçeğin ne olduğunu anlamıştı. Ancak zihninin de, bu gerçeğe alışması gerekiyordu. Sayması bittiğinde ve Kobo yolculuğunun yapılacağı evin banyosunda olduğuna inandığında, lavaboya koşup musluğu açtı. Tazyikli suyun her damlası, avucundaki her noktaya saplanan birer iğneydi. Kansız acının en acımasız tarafı, bitmesinin beklendiği bir kan dökülme anının olmayışıydı. Kansız acının en acımasız tarafı, ne zaman biteceğinin bilinememesiydi. Asil acıdan

terliyordu. Asil'in midesi acıdan bulanıyor ve avucunda kabarmış deri parçaları görüyordu. Ampulün üzerinde avuç derisinden bir parça bırakıp bırakmadığını düşündü. Ama bununla ilgilenemeyecek kadar acı çektiği için derhal unuttu. Elini musluğun altından çektiği anda avucunun en az bir saat daha acıyacağını anladı. Her ne kadar, gereksinim duyduğu tek şey, bir pansuman olsa da, Asil, yüzünü tek eliyle yıkayıp kuruladıktan sonra banyodan çıktı. Yanmış bir avuç taşıyan elini, kumaşa değmeyecek biçimde bükerek pantolonunun cebine soktu ve koridordan geçip salona girdi. Yemek masasının çevresine oturmuş kadınlar, Asil'in varlığını fark ettikleri anda sustular ve Asil konuştu.

"Evet, başlıyoruz!"

Yuvarlak masanın ortasındaki şamdan ve çevresindeki üç insan, ruh çağırarak eğlenmeye çalışan, ancak yetişkin ölçülerde olan çocuklara benziyorlardı. Salonun ışığı düşürülmüş, şamdandaki mumlar alevlenmiş, yüzler gölgelenmiş, gözler belirsizleşmişti. Asil, daha önceki seanslarda neler yaptığını kesinlikle anımsamıyor, ancak Gonca'dan aldığı parayı, ne için kullanacağını biliyordu. Bu yüzden dikkatli olması Şefika'nın kuşku akıntısına kapılmasına neden olabilecek hiçbir davranışta bulunmaması gerekiyordu. Kırk dokuz yaşındaki kadın, Asil'de herhangi bir değişiklik, yakalayabilmek için sadece yüzünün, etrafında avlanıyordu. Bakışlarını Asil'den ayırmıyor ve ilk hareketi bekliyordu. Asil'se üç mum taşıyan şamdanın en yüksek alevine bakıyor ve gözlerini ateşle boyuyordu. Gonca, bir an önce her şeyin sona ermesini istiyor ve sabırsızlığını sağ dizini sağ ayak parmaklarının üzerinde zıplatarak Türkçe'ye çeviriyordu. Konuşan Asil herkesi dondurdu.

"Her şeyi yazacağım. Gonca bana kalemini ver. Bir de kâğıda ihtiyacım var."

Gonca'nın sandalyesinin ayağına yaslanmış çantasından çıkarılan kalem ve salonun uzak köşesindeki kütüphanenin çekmecesinden çekilen kâğıt Asil'in önüne itildi. Asil'in sol eli kalemi kavradı. Yanmış avuçlu sağ eli çeyrek yumruk olmuş, masada bir protez gibi duruyordu. Asil'in gözlerinin rengi mum alevinin de yardımıyla sürekli değişiyordu. Konuşacakmış gibi dudaklarını araladı. Ancak aralarından ses çıkmadı. Dudakları kapandı, tekrar açıldı. On dakikaya yakın bir süre, içinden ses çıkmayan ağzı, sessiz kelimelerle konuşmaya devanı etti. Asil, kimsenin görmediği birirle kimsenin duymadığı biçimde konuşuyordu . Yüzünden, mimiklerinden ve açılıp kapanan ağzından. anlaşılan buydu. Ve Asil durdu. Bu kez sesi duyuldu.

"Bir vasiyetname. Bir vasiyetname yazmak istiyor. Çünkü ölüyor."

Şefika'nın çığlığı masanın üzerine düşüp kalktı. Gonca, Şefika'ya bakarak, işaretparmağını kapalı dudaklarına yapıştırdı. Kadın sustu.

"Sevdiğim kadın, senden istediklerim var."

Asil, hem konuşuyor, hem de yazıyordu. Konuşması da, el yazısı da kendine ait değildi.

“Kobo’dan ayrılıyoruz. Buradaki halimiz tamamlandı. Başka bir hale gidiyoruz. Yeni bir hal. Hepimiz vasiyetnamelerimizi yazıyoruz. Ben de seni bekliyordum. Asili bekliyordum. Hoş geldiniz. Bilmeni istiyorum, ki, seni sonsuza dek seveceğim. Bilmeni istiyorum ki, senden asla vazgeçmeyeceğim. Asil bana, evleneceğini söyledi. Kalbinin taşıdığı sevginin büyüklüğünü biliyorum. Dünyayı senden ve sevginden mahrum bırakmak, dönüştüğüm varlık için olanaksız. Kendini ve kutsal sevgimi paylaşmanı istiyorum. Uğruna kalbinin çarpabileceği erkeği bulduysan, onunla hayatını paylaş. Çünkü sevgiden başka güç yok. Ve paylaşılan sevgi kadar büyük sevgi yok... Sevdiğim kadın, mutlu ol. Sana bıraktığını vasiyet, senin mutlu olman. Bir yıl sonra bugün tekrar buluşmak üzere. Yeni bir halde, yeni bir ışıkla, yeni bir sevgiyle. Hoşça kal. Asil, sen de hoşça kal.”

Kalemi uzaklaştırdığı kâğıdın üzerine sağ avucunu yasladı. Banyoda yapmış olması gerekeni yaptı. Acıdan bağırdı. Kadınlar ani ve erkeksi çığlığın karşısında o kadar şaşırdılar ve korktular ki sandalyelerinden düşmeye ramak kala ayağa kalktılar. Gonca salonun ışığını yükseltmeye yarayan düğmeyi çevirdi, Asil’se bağırmaktan vazgeçmedi. Sol eliyle sağ bileğinden çekmesine rağmen kâğıda yapışmış elini kurtaramıyor du. Sanki kâğıt masaya, eli de kâğıda çakılmıştı. Şefika’nın dudakları ve omuzlan korkudan titriyordu. Gözlerini Asil’den ayıramıyor ve en az onun kadar bağırıyordu. Bu yüzden kendisini çağıran Asili duymuyordu. Ancak Gonca’nın yanına gitmesi ve kadını omuzlarından sarsmasıyla, Asil’in ne dediğini anlayabildi.

“Gel buraya! Sevdiğim kadın, gel buraya. Dokun bana! Elime dokun! Seni hissetmek istiyorum! Ya şimdi ya hiç!”

Tercih hakkı Şefika’da olsaydı “Hiç!” derdi. Ama Gonca’nın “Dokun eline! Baksana, nasıl acı çekiyor!” diye bağırmasıyla, korkak adımlar atarak Asil’in yanına kadar gelebildi. Ancak daha fazlasını yapamıyordu. Donmuştu. Taşlaşmıştı. Kurumuştu. Asil, kadının elini alıp sağ elinin üzerine koyana kadar da öyle kaldı. Asil’in ani hareketi üzerine, kadın tekrar çığlık atmaya başladı. Elini, Asil’in elinin sırtından çekmeye çalışıyor, ama bileğinden yakalandığı için kımıldatamıyor du. Asil sustu. Kadının elini

bıraktı. Kadın elini çekti. Asil, elini kaldırdı ve kadınlara avucunu gösterdi. Derisi parçalanmış ve yanmış avucun ortasında bir imza vardı. Okunamayan ve parçalanmış bir imza. Vasiyetnamenin yazıldığı kalemdeki mürekkeple atılmış bir imza. Şefika'nın ölü kocasının imzası. Vasiyetname yerine Asil'in avucuna atılmış bir imza.

Asil, Şefika'nın ölü kocasının imzasını, salona dönerken, koridorun duvarlarını süsleyen amatör tabloların sağ alt köşesinde görmüş ve gösterisinin senaryosunu o an yazmıştı. Ancak çizgileri, toplanmış sulardan silinmiş olan bir ele sahipti ve avucundaki bataklığa imza atmak, tahmin ettiğinden çok daha acı verecekti. Salona girip "Evet, başlıyoruz!" dedikten sonra Kobo'yla iletişim kurabilmek için gereksinim duyduğu enerjiyi toplayabilmek adına meditasyon yapmak istediğini söylemişti. Bunun için yalnız kalmak istedi. Kadınlar salondan çıktı. Asil, Gonca'nın çantasını fazla karıştırmak zorunda kalmadı. Aradığı kalemi buldu. Bağırmamak için çenesini kenetleyip anımsadığı imzayı parçalanmış avucuna attı. İmzanın çeyreği, zeminin bozukluğu ve ıslaklığından ötürü eksik kaldı. Ama insani algının biçimleri tamamlama yeteneğine ve gösterisinin inandırıcılığına güveniyordu. Kadınları salona çağırdığında imza sağ avucunda, kalem Gonca'nın çantasında, gösteri planı zihninde ve on bin Amerikan doları ceketinin iç cebindeydi. Asil her şeyin yerini öğrenmişti.

Sağ avucunu Şefika'nın gördüğünden emin oldu ve ağlamaya başlayan kadını sakinleştirmeye çalışan Gonca'nın çabalarım izledi. Gonca, her sarıldığında kadının omzundan sarkan gözlerle, içi boşaltılmış bir hayvan gibi duran Asil'e bakıyor ve çıplak gözle gördüğü çıplak avucun bir kâğıt tarafından nasıl yakıldığını çözmeye çalışıyordu. İmzayı Asil'in attığını tahmin edebiliyor, çünkü solak olduğunu biliyordu. Vasiyetnamedeki el yazısı bir sismograftan çıkmış gibi çirkindi. Hâlbuki Asil, ölmüş olan adamın el yazısını taklit edecek kadar konu üzerinde çalışmış olsaydı gösterisi kusursuz olacaktı. Ama küçük aksaklıkların bozamayacağı kadar yanmış bir avuca sahipti ve kadın "Hissettim! Onu hissettim. Bana dokunduğunu hissettim!" diyerek ağlıyordu. Her şeyle arasında para olduğu için her şeye belli bir uzaklıktan bakan Gonca, gösterideki yöneticilik rolünü anımsamakta gecikmedi.

"Asil'in eline pansuman yaptırmalıyız. Daha kötü olmadan bir şeyler

yapmalıyız.”

Kocasından evlilik iznini yazılı olarak almış olan kadın, minnet dolu gözlerle baktığı Asil’in yanına koşup, bir ceset gibi masanın üzerinde yatan sağ avucuna baktı. Belli belirsiz imzayı, gözyaşı basmış gözleriyle gördü ve bir mucizeye tanıklık ettiğine emin oldu.

“Asil Bey, hastaneye gitmelisiniz. Acil servise. Elinizin tedavi edilmesi lazım. Lütfen.”

Asil kendi sesiyle konuştu.

“Gidelim.”

Şefika, kâğıdı daha sonra kasaya koymak üzere masada bıraktı. Arabasının ön bahçeye getirilmesini emretmek için şoförünü aradı. Gonca’nın koluna girmiş olan ve gözlerinin rengi yer değiştirmiş gibi görünen Asil, sol eliyle Şefika'nın elini tuttu. Geniş antrede, ayakta duruyorlardı. Kadının gözbebeklerine bakıp konuştu.

“Kocanız sizi seviyor Sizin, mutlu olmanızı istiyor. Kendinizi mutlu edin. Kim.se, sizden başka bir şey istemiyor.”

Şefika, içinde uçuşan bütün duygu balonlarının aynı arıda patladığını hissetti. Sevinç, korku, hayranlık, her şey Ruhu o kadar yükseldi ki ağzından düşenler sakat kaldı.

“Ben... Teşekkür... Sağ olun...”

Evden çıktıklarında, arabanın arka kapısının önünde şoförün beklediğini gördüler. Kapı açıldı ve önce Asil, sonra Gonca girdi. Düşen camın boşluğundan, Gonca’nın arabadan taşan sesi duyuldu.

“Sizi arayacağını Şefika Hanım.”

Şefika’nın tek yapabileceği el sallamaktı. Kırk dokuzdan kırk çıkmış, geriye Şefika’nın çocukluğu kalmıştı. Siyah arabanın arkasından, kimsenin görmediği elini salladı. Koşarak eve girdi ve evleneceği erkeğe ulaşmak için bir telefon aramaya başladı. Şoförle konuştuktan sonra nereye bıraktığını

anımsamadığı telefonu, ölmüş kocasının vasiyetnamesinin yanında buldu. Üzerinde sayılar olan dört düğmeye basıp durdu. Gerisi gelmedi. Çünkü parmağı havada, gözleri vasiyetnamede kalmıştı. Okuduğu son cümle, telefonu kapatıp masaya koymasına neden oldu. Asil'in kalktığı sandalyeye çöktü ve toplanmış avuç sularının kana karışıp kirlettiği kâğıdı iki elinin parmaklarıyla tuttu. Son cümleyi bir kez daha okudu. Metnin, okunaklı tek paragrafıydı. Yanılmadığından emin olmak için bir kez daha.

"Sevdiğim kadın, mutluluğunun bedeli, şeytanın torunu olan Gonca'yı öldürmektir ve sen bunu ödeyeceksin."

"'Eline ne oldu?"

"Önemli değil, anne. Merak edilecek bir şey yok."

"Emin misin Asil?"

"Küçük bir kaza. Boş ver."

Asil'e inanmayı öğrenmesi gerekiyordu. Hızlı öğrenmek için yapılması gerekenlerse, inanmıyormuş gibi davranmakla başlıyordu. Oğlunun aç olup olmadığını soran kadın, "Hemen uyumak istiyorum anne" yanıtını alınca üstelemedi ve Asil'in zihnine asla misafir olamayacağını anlayıp, "İyi geceler" diledi.

Asil, odasının kapısını kapatıp ceketinden çektiği parayı masasının çekmecesine koydu. Soyunup yatağa uzandı. Sağ elini kalbinin üstüne, sol elini başının altına koydu. Beyaz tavandaki filmi izlemeye başladı. Bütün aktörlerin kendisi olduğu bir film. Gonca'nın, Şefika'nın, şoförün, Asil'in. Hatta banknotların üzerinde bile kendi yüzü vardı. Filmin sona ermesi için uyuması gerekiyordu. Uyudu. Rüyasında, tanımadığı bir gezegende olduğunu gördü. Kobo. Yüzlerce güneşin aydınlattığı bir gökyüzü. Şeffaf bir gezegen. Bir küre değil. Bir kare. İkiboyutlu bir yüzey Cam sokaklarda yürüyordu. Baktığı her yönde yıldızlar görüyordu. Şeffaf gezegenin altındaki ve üstündeki yıldızları. Kendisi dışında her şey şeffaftı. Asil, Kobo'da yaşayan tek canlıydı. Taraflarından kuşatılmış olduğu binlerce yıldız, tek hamlede kapalı gözlere dönüştüler. İkinci hamledeyse gözkapakları ardına dek açıldı. Asil uyandı.

Gündüzün başladığını, odasında gezen ışıktan anladı ve yataktan kalktı. Giyindi. Çekmecedeki parayı alıp pantolonunun ceplerine paylaştırdı. Banyoya uğrayıp bedenini sokağa hazırladı. Üniversiteye gitmek üzere hazırlanan annesinin tek yanağından öpüp dışarı çıktı.

Diğer kalın duvarlı, sessiz evlerin önlerinden geçti. Evlerini, akşam dönmek üzere terk edenlerle aynı kaldırımda yürüdü. Onlar arabalarına, Asil taksiye bindi. Şehrin merkezine gitmek, aradığını bulmak, demekti. Taksimetredeki miktarı okuyan şoförün sesiyle yolculuklarının sona erdiğini anladı. Taksiden indi.

Önünden geçtiği bankta oturan ve öğrenciliği, üniformasından belli olan genç kızın elinde *Tanrı'nın Maymunu*'nu gördü. Hiçbir şey hissetmedi. Elektronik makineler satan mağazaya girip "Hoş geldiniz" diyen ilk kişiye, gereksinim duyduğu düzeneği anlattı. Hassas bir ses kaydedici ve sesleri istediği biçimde bir araya getirmesini sağlayacak makineleri satın alıp çıktı. Günün ilk müşterisi dövizle alışveriş yapmış ve kur farkı yüzünden, gerektiğinden fazla kâr bırakmıştı. Herkes memnundu. Asil dahil.

Eve döndüğünde, telesekretere bırakılmış mesajları dinledi. Yayımcı, röportaj sorularının gönderildiğini ve bir an önce yanıtlanması gerektiğini söylüyordu. Mesajı silen Asil, sol eli ve sağ koluyla kutuları odasına taşıdı. Kablolarla birbirine bağladığı makineleri çalıştırdı. İlk kaydetmek istediği ses, gardırop kapağından çıkan "Gel!" kelimesiydi.

Akşama kadar, evdeki, konuşan bütün nesnelerin kelimelerini kaydetti. Annesinin kapıyı açtığını duyduğunda sesleri istediği gibi sıralamaya çalışıyordu. Kendi nabzına ayarlı temel bir ritmin üzerine kaydettiği sesleri dinledi. Beğenmedi. Kelimelerin yetersizliğine sinirlendi. İç organlarının ve gökcisimlerinin çıkardığı sesler ve söyledikleri kelimeler eksikti. Gökcisimlerinden alyuvarlarına kadar, hareket eden her şeyin çıkardığı sesler eksikti. Onları kaydetmenin yollarını düşündü. Hem buldu, hem bulamadı. Buldu, çünkü çıkardıkları sesleri ölümsüzleştirecek düzenekleri tanıyordu. Bulamadı, çünkü söz konusu düzenekler hiçbir yerde satılmıyordu. Yaratmak istediğine ulaşmak için elinde yeterince malzeme yoktu. Kollarını çırparak uçamayacağını anlayan ve gökyüzünde süzülen küçük kuşların ardından bakmakla yetinen ilk insan kadar sinirlendi. Yokavarın emrinde gerçekleştireceği yaratımın ölü doğduğunu anlayıp, sabah satın aldığı

makineleri gece, evin önündeki çöp konteynerine teker teker attı.

Düşünmekten eskimiş zihni, “Şimdi ne yapacağım?” sorusu tarafından kırbaçlanıyordu. Ancak zihni, bir çöl kadar çoraktı. Asil’in daha önce yaşamadığı bir hal. Daha önce hissetmediği bir boşluk. Yokavarın sonuna gelene kadar yaratması gerektiğini bilmesine rağmen zihni, düşüncelerini sansürlüyordu. Asil’in zihni, düşüncelerini Asil’den gizliyordu. Bunun bir nedeni olmalıydı. Bir yerde yanlışlık yapmış olmalıydı.

Ancak herhangi bir yanlışlık söz konusu değildi. Asil, ilerleyen yokavarının neden olduğu seraplardan birini görüyordu, ancak bunun farkında değildi. Atan kalbini söküp tuvale çakan bir ressam gibi üç kitap yazmış ve erittiği düşüncelerinden tuğlalar döküp yokavarının temelini inşa etmişti. Şimdiyse zihni nefes nefeseydi. Yorgundu, parçalanmıştı. Kullanılamaz hale gelmesine birkaç adım kalmıştı.

Her insanın yokavar, bilgi, yetenek ve düşüncelerinin düzeyine göre biçim değiştirir. Her insanın yokavarının süresi farklıdır. Tek bir cümlede tamamlanabilecek olanlar da vardır, elli hayat boyunca yaratılanların yetmediği de. Asil’in durumuysa hepsinden farklıdır. Çünkü yokavarım kendisi değil, Ben’i yönetmektedir. Dolayısıyla Ben’i, Asil’e danışmadan her şeyi yapabilir. Asili sadece sonuçlarla baş başa bırakabilir ve onun delilik deliğine kaçmasına neden olabilir. Çıkmayan seslerin peşine düşürebilir, yaratması olanaksız eserlerin gölgeleriyle, bedenini hayaletlerin insafına bırakabilir. Çünkü Ben’in Asille ilişkisi organiktir. Duygusal değil. Ona acımaz, onu sevmez ve ondan nefret etmez. Ben’in düşmanı olan bilgi, düşünce ve yeteneklerin, duygularının olmaması gibi. Bu yüzden Asil’in zihni bir savaş alanıdır. Bu yüzden Asil’in zihni, savaş sona erdiğinde en çok zarar görecek olandır.

Asil’in Ben’i kendi çizdiği yolda ilerliyordu. Bir yokavar yolu. Bütün insanların sahip olduğu, ancak varlığını asla fark edemediği bir yol. Yolun sahibinden başka, üzerinde kimsenin yürüyemeyeceği bir yol. Ne bir patika ne de bir sokak En geniş uçak pistinden büyük bir yol.

Asil’in yokavar yolu, hayal kırıklığından da geçiyordu. Yaratmaya çalışmak, ancak becerememek de, Asil’in kaybetmesi gereken çabaların arasındaydı. Yaratıklıktan yaratıcılığa geçmek için yaratmak uğruna ölmeye

çalışmak, ama hayatta kalmak. Bunun acısını da hissetmeli ve düşüncelerini bu acıyla beslemeliydi. Asil’in yolu, canının yanmasından geçiyordu. Ama hiçliğin merkezine de paraşütle imlemiyordu.

Yaratmaktan yoksun kalmanın acı gücü, Asil’in zihnine yavaş yavaş doluyordu. Nereye gizlendikleri belli olmayan düşünceler, birer birer ortaya çıkıyor, aralarındaki neden sonuç ilişkileri fark edilir hale geliyordu. Asil’in zihni, Ben’inin istediği gibi, gelecek hamlesini gerçekleştirmek için bulut topluyordu. Düşünce bulutlan. Büyük yağmuru başlatacak olan bulutlar. Büyük sel. Beklenen sel. Her şeyi alıp gidecek ve zihnin her köşesini bilgi, yetenek ve düşünceden arındıracak olan büyük sel. O anın gelmesine daha vardı. Ama Asil’in Ben’i her şeyi planlamıştı.

İnsanın, hiçliğin merkezinde, varlıktan ibaret kalmasıyla arasındaki en büyük engellerden biri, iyilik bilgisiydi. Bu bilgi, insana atılmış en büyük kazıklardan biriydi. Umut ve umutsuzluk arasında gidip gelirken, açlıktan ölmesine neden olacak kadar belalı bir bilgi. Asil’in Ben’i, iyilik bilgisini kullanarak yaratacak ve yarattıkça zihindeki iyilik bilgisi yok olacaktı. Bütün bunlardan habersiz ve uzun zamandır yapmadığı biçimde, kendini öldürmenin yollarını düşünen Asil’in zihninde yeni bir cephe açıldı. Bu cephede savaşılacak olan düşman, Asil’in de inandığı, bildiği ve düşündüğü bir bilgiydi.

İyilik, ilk öğretilendi. Ancak gerçek değildi. Yaratılması olanaksız eserler gibi, iyilik de bilinen boyutlar dahilinde var olamayacak kadar hayaliydi. Ancak bir yerlerde iyiliğin olduğuna inanan ve defalarca hayal kırıklığına uğramaktan mahvolmuş olan insanların yersiz çabalan, kendilerini tanımalarını engelliyordu. Savaşlar, ihanetler ve yalanlar insana aitti. Ve pişmanlık ya da komşunun hayatını eleştirmek, iyi olmaya yetmiyordu. Hiçbir şey, iyi olmak için yeterli değildi. Çünkü dünya ve insan eti, iyilikten yoksundu. İnsanlık, çizginin diğer tarafındaydı. Ancak iyilik ve kötülüğü ayıran sınıra o kadar yakındı ki, iyiliğin ne olduğunu biliyor, ancak hayata geçiremiyor du. Vicdan kelimesi ve duygusu, sınıra yakın olmaktan kaynaklanan bir sahtelikti. İnsan, iyiliğe yakın olan bir kötüydü. Bu gerçeğin insan tarafından öğrenilmesinin zamanı gelmişti. Erişemeyeceği bir huzuru sürekli arzulamaktan vazgeçmeli ve kendisiyle çelişmekten delirmeye son vermeliydi. Gelişimini engelleyen yüksek amaçlara sahip olmayı bırakmalı

ve iyiliğe ulaşmak yerine, içindeki kötülüğü dizginlemeyi öğrenmeliydi. Çünkü her ne kadar yakın olsa da, iyilikle arasında asla aşamayacağı bir duvar vardı ve o duvara çarpıp parçalanmaktan vazgeçemiyordu. Her çarpışmada sınırdan daha da uzaklaşıyor ve kötülük topraklarının merkezine yaklaşıyordu. Ne yarattığı dinler ne ahlak ne de yasalar. Hiçbiri işe yaramıyordu. Hatay'a yirmi kilometre uzaklıkta yaşayan Suriyeli ne kadar Türk'se, insan da o kadar iyiydi. İnsanlık, doğumundan itibaren dinlediği iyiliğin, masal olduğuna tanıklık etmeli ve gözkapaklarına oturmuş cehaleti savurup uyanmalıydı.

Yatağına uzanmış olan Asil, gözlerini açtı ve sonrakilerin adresini bilerek ilk adımını attı. İnsanların kötülüğünü insanlara kanıtlayacaktı. Bu kez, kurgu olmayacaktı. Bu kez, ardına gizlenilen kelimeler ya da sesler olmayacaktı. Her şey, hayat kadar gerçek olacaktı. Bir belgesel kadar tartışmasız. Bir belgesel kadar kusursuz ve kusurlu. Gereksinim duyduğu tek şey, insanları kışkırtmanın yollarını bulmaktı. Kötülüklerini kanıtlamak için. Birer koliden ibaret olan insan zihninin kapağını, çelik bir levyeye dönüştüreceği kışkırtıcılığıyla açacak ve içindeki kötülüğün, çıplak gözle görülmesini sağlayacaktı. Böylece, insanlığın iyiliği gibi bir iddia, tezgâhtaki son meyve kadar çürüyecekti.

Zihni, yeni doğmuş bir bebeğinki gibi çalışmaya ve yaratacağı eserin neleri gerektirdiğine ilişkin liste, gözlerinin önünden akmaya başlamıştı. Her zamanki gibi çağdaş dünyanın şiddetine gereksinimi vardı: Paraya. Birkaç saat önce çöp konteynerine attığı makineler için ödediği paraya ve daha fazlasına. Şimdilik, yazdığı kitaplardan başka satabileceği ve kendisine para kazandırabilecek hiçbir şeye sahip değildi. Bu yüzden kitapları ve gelecekleriyle ilgilenmeliydi. Yataktan kalkıp IMAC'in önüne oturdu. Röportaj sorularını yanıtlamak için.

'Yazmaya nasıl başladınız?"

"Bir mektupla."

"*Tanrı'nın Maymunu* adlı kitabınızda Tanrı'nın tanrısızlığından söz ediyorsunuz. Bu fikri açabilir misiniz?"

"Müslüman olduğunuzu varsayarak söylüyorum: Allahsızlık, Allah'a

mahsustur. İnsanın kaybetmekten korktuğu bir Tanrısı, ancak Tanrı'nın tükenmeyen insanları vardır. Dolayısıyla sorgulanması gereken Tanrı'ya atfedilen niteliklerdir. Tanrı'nın varlığı yerine iyiliği ya da kötülüğü hakkında kuşkuya düşmek gerekir. Unutmamak gerekir ki Allah'ın dediğinin olduğu bir dünyada yaşıyor ve her saniye ölen bebeklere tanıklık ediyoruz. Üzerinde düşünülmesi gereken iki soru var: Birincisi: Günümüz dünyası kimin eseridir? İnsanın mı, Tanrı'nın mı? İkincisi: İnsanlığın mutsuzluğu, kutsal bir gereklilik midir? Yanıtlarını düşünmeye cesaret etmek, insanın kendine doğru atacağı ilk adım olacaktır."

"Klonlamanın, anne ve babasıyla evlenmek isteyenlerin geliştirdikleri bir çözüm olduğunu söylüyorsunuz. Açıklar mısınız? Tıbba katkısı hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Klonlanması gereken insan değil, evrendir. Ancak o zaman, her şey yeniden ve eksiksiz yaratılabilir. Çünkü insan bir sonuç, evrense bir nedendir. Yanlış bir sonucu tekrar yaratmanın hiçbir geçerli nedeni olamaz. Yeniden yaratılacak olan evrenden doğru sonucu elde etmek, tek amaç olmalıdır. Klonlamanın, tedavi amaçlı kullanımı insana asla yeterli gelmeyecektir. Klonlamanın kendisi, bütün ilaçların aşırı dozlarından daha aşırıdır. Tek. etkisi yan olandır.".

"Ne Tanrı ne devlet ne aile ne de ben, diyorsunuz. Ancak eski, çağlardan beri, toplumlar bunların üzerine kurulmuştur. Bunların yokluğunda gelişecek olan düzensizlik, insanlığın sonunu getirmeyecek midir?"

"İnsanlığın sonu, din ve devletin yaratıldığı gün gelmiştir. Aileyse, din ve devlet yaratan bireyleri yetiştirmiştir. Sadece düşünmenizi istiyorum. Bunların olmadığı bir dünyanın derhal düzensizliğe düşeceğini düşünmenizin nedenini ve ne kadar şartlandığınızı anlamanızı istiyorum. Güneşin doğudan batması kadar aykırı gelen her düşüncenin nasıl yargılandığını düşünmenizi istiyorum. Yerçekimi, düşünce değildir. Ama uçmak bir düşüncedir. Uğruna ölenlerin gerçekleştirdikleri bir düşünce." "Bütün dogmalardan kaçmak da dogmatik bir tavır değil midir?"

"Dogmalardan ve temeli benden önce atılmış olan hiçbir şeyden kaçmıyorum. Sadece derime vapışamadıklarını söylüyorum. Bu, benim doğam. Kaygan derili bir insan olarak hiçbir şey tarafından tutulamam.

Tutulmam için üzerime, derimin kayganlığını yok eden kavramlar sürmeliyim. Bunların ilki de ailedir. Aileye bulanmış her insan, bir gün devlet ve Tanrı'yla yaşamak zorunda kalır. Aile bazen çekirdek, bazen de ilkel bir kabile olur, ancak sonuç değişmez. İnsan, kötülüğünden korktuğu için kendini cezalandıran bir yaratıktır. Bu gerçeğin ilan edilmesi ve insanlığın kendisiyle yüzleşmesi gerekmektedir." "Kendinizden söz eder misiniz? Asil Yaşayan kimdir?"

"Asil Yaşayan bir delidir. Anımsamadığı için geçmişi, önemsemediği için geleceği yoktur."

"Alo?"

"Seni öldüreceğiz!"

"Olur, ama ne kadar para vereceksiniz?"

Yanıtın süzülmesi gereken deliklerden la notasındaki kesintisiz sinyal gelmeye başladı. Telefonu kapatan Asil, elindeki gazeteye tekrar baktı: "Bir Deli Saçması: Allahsızlık Allah'a Mahsustur!" başlıklı bir röportaj. Farkında olmadan gülümsedi. *Tanrı'nın Maymunu*'nun ikinci baskısı kitapçılara dağıtılmış ve Adil Ölmezin Azat'ı da yayımlanmıştı.

Odasına çekilen Asil, beyaz bir kâğıdın üzerine "*Ne kadar kötüsün?*" yazdı. Altına da maddeler eklemeye başladı. Her birinin başında "Deney" yazıyordu. Birinci deney ikinci deney... Söz konusu deneylerin amacı., insanın iyilik bilgisini dinamitlemekti. Bunun için yapılması gerekense, insanları kışkırtıp kötülükleriyle yüzleşmelerini sağlamaktı. Şehrin farklı semtlerinde, birden ortaya çıkacak olan çıplak kadınların, ne kadar süre içinde tecavüze uğrayacaklarını kronometreyle tespit etmek, deneylerden biriydi. Her defasında farklı sosyoekonomik niteliklere sahip semtler seçilecek ve tecavüzün gerçekleşmesi için geçmesi gereken süre kıy asi anaç aktı. Üzerlerinde, içeriklerine ilişkin bilgiler, fotoğraflar bulunan ve çocukların rol aldığı pornografik film kompakt diskleri banklarda, otogarlarda, havaalanlarında, bekleme salonlarında terk edilecek ve kimler tarafından alındığı belirlenecekti. Filmleri alanlar takip edilecek ve sahte bir konu hakkında röportaj teklifiyle durdurulup kültürel, sosyal ve ekonomik düzeyleri öğrenilecekti. Topraklarını işgal etmesi için Amerika Birleşik

Devletlerime yalvaran sahte insanların sahte mektup, elektronik posta ve faksları Beyaz Saray'a gönderilecekti. Hangi kentte, ne kadar süre içinde bir çocuk fahişe bulunabildiği belirlenecek ve kıyaslamalar yapılacaktı. Cuma namazından çıkanlara dağıtılacak olan "Cihatta Boğaz Kesmenin Kutsal Yöntemleri" başlıklı, resimli broşürlerin hangi camide

ne kadar süre içinde tükendiği belirlenecekti. Kanlar içinde, sokakta yatan, yaralı bir adamın, içinde para olduğu anlaşılabilen bir çantaya kelepçelenmiş bileğinin ne kadar süre içinde kesileceği belirlenecekti. Hangi kentte, ne kadar sürede, bir çocuğun, silah ve mermi satın alabildiği belirlenecekti. Üzerinde "Orospu çocuğu PKKlılar, siktirin gidin!" yazan bir tişört giyen kişinin, hangi kentte ne kadar süre, saldırıya uğramadan dolaşabildiği belirlenecekti. Namus için cinayet işleyebileceğini iddia edenlerin çoğunlukta olduğu bölgelerde, kız kardeşlerinin kızlık zarlarını delen kişinin başbakan olduğunu öğrendiklerinde olası tepkilerini soran anketler düzenlenecekti. Ve son olarak, ülke çapındaki bir ankette tek bir soru sorulacaktı: Dünyayı yönetmek ister misiniz?

Ne kadar kötüsün? bir belgesel olacaktı. Yüzleri tanınmayan amatör aktör ve aktrislerin sergileyecekleri performans, gerçek insanların gerçek tepkileriyle karşılanacaktı. İnsan kötülüğü üzerine sosyolojik bir araştırmadan ibaret olan projenin gerçekleşmesi için Asil'e gereken, her zamanki gibi paraydı. Ve gerektiğinde gizlenebilecek kameralar. Daha sonra kimin izleyeceğinin bir önemi yoktu. En azından şimdilik. Öncelikle, yaratılmasıyla ilgilenilmesi gerekiyordu. Kimsenin böyle bir projeye yatırım yapmayacağını bilen Asil, kitaplarından gelen paranın asla yeterli olmayacağının farkına varmıştı. Çünkü üzerine cümleler kurduğu konular, dilinde yazdığı insanların çok azını ilgilendiriyordu. Oysa Asil, "*Ne kadar kötüsün?*" adındaki projesinin dünya çapında gerçekleştirilmesi gerektiğini biliyor ve istediği tepkiyi, ancak o zaman alabileceğini düşünüyordu. Şimdilik sınırlı olan deneylerini çoğaltmalı ve vatandaşı olduğu ülkenin yerelliğinde kalmalıydı. Ancak bütün bunları gerçeğe çevirmek için gereken parayı nereden bulacaktı?

Fazla düşünmedi. Çünkü, sorusunun yanıtı, birkaç hafta önce duyduğu adla başlıyordu: Şefika. Tanıdığı tek ve en zengin insandı. Asil'e para verebilecek tek kişi. Gonca'yı öldürtmüş müydü? "Önemli değil" dedi Asil. Farkında

olmadan, yüksek sesle. “Bir saniye için öldürtmeyi düşünmüş olsa bile yeter.” Zaman kaybetmeden hazırlanıp evden çıktı. Bahçe içindeki evin nerede olduğunu sokağıyla, kaldırımıyla anımsıyordu. Unutulacak bir gece değildi çünkü. Ayrıca Asil’in zihni, gerekenleri unutmamayı öğrenmişti. Herhangi bir yaratım sürecinde kullanılmadıkları sürece. Taksiden indiğinde, evin önündeydi. Kaldırım ile evin bahçesini ayıran yük sek, demir parmaklı kapının üzerindeki düğmeye basıp bekledi. “Buyurun?”

Sağ kulağının duyduğu ses üzerine başını o yöne çeviren Asil, kendisinden bir metre yukarıdaki kamerayı gördü. Kamera da Asil’e bakıyordu.

“Ben, Asil. Şefika Hanımla görüşmek istiyorum.”

“‘Lütfen bekler misiniz?”

Asil bekledi. Şefika’ya ne anlatacağını bilmiyordu. Ancak mutlaka doğru kelimeleri bulacaktı. Sihirli kelimeleri. Ne de olsa, Şefika’nın ölü kocasıyla aynı bedeni paylaştığı anlar olmuştu. Kan bağı olmasa da, Şefika’yla akraba sayılırlardı. Sol kulağının duyduğu bir ses üzerine başını o yöne çevirdi. Demir parmaklı kapı aralanmıştı. İtip bahçeye girdi, Taş patikadan yürüyüp üç katlı evin kapısına geldi. Kapıyı neyle çalacağını bulmaya çalışmasına gerek kalmadı. Adımını, kapıya yükselen iki basamaktan ilkine attığında karşısına bir kadın çıktı. Şefika değildi.

“Hoş geldiniz. Hanımefendi sizi bekliyor. Lütfen buyurun.” Avucundan parça bırakmadığına emin olduğu eve girdi. Orta yaşlarının ortalarındaki kadını, evin ikinci katma dek takip etti. Kapısı açık bir çalışma odasında, siyah deri bir koltukta oturan Şefika, okumakta olduğu kitabı yanındaki sehpaya bırakıp ayağa kalktı. Gülüyordu. İyiye işaretti.

“Hoş geldiniz Asil Bey Nasılsınız?”

Tokalaştılar.

“Hoş bulduk. Son görüşmemizden beri daha iyiyim.” Aralarındaki ilişkinin düzeyini kadına anımsatması gerektiğini düşünmüştü. Kimin kim olduğunun baştan belirlenmesi, konuşmanın geleceğini etkileyecekti. Şefika’nın anlık bir zayıflığının sonucu değildi, medyumluk gösterisi. Şefika’nın hayatının en

önemli gecesiydi. En azından Asil, öyle olmasını istedi.

Karşısındaki adamın bandaj sız eline bakarak konuşan Şefika “Görüyorum” dedi. “Sevindim.”

Asil’in kılavuzu odadan çıkmadan önce ne içeceklerini sordu. Bir Türk kahvesi istiyordu, Asil. Şekerli.

“Lütfen oturun” dedi Şefika, az önce kalktığı koltuğun yanındaki deri kanepeyi göstererek.

Tabii ki merak ediyordu, Asil’in ziyaret nedenini. Tabii ki öğrenecekti.

“Bakın” diye başladı Asil. Sözü uzatmaya gerek yoktu. “Bir merkez kuruyorum. Hatay’da. Bir spiritüalizm merkezi. Farklı deneyimlere sahip kişilerin bir araya gelip meditasyon yapacakları ve bilgilerini paylaşacakları bir merkez. Bir aşram, bir çiftlik, bir dergâh. İstediğiniz gibi adlandırabilirsiniz. Önemli olan, zihinsel gelişim eksenindeki yaşam biçimimizi yaygınlaştırmak. Öncelikle, sizin de buranın bir parçası olmanızı istediğimi söylemeliyim. Deneyimleriniz, benim için çok değerli. Ancak kişisel birikimim ve dostlarımın katkıları, hayalimin sonuna kadar gitmem için yeterli değil. Katkınızı rica etmek için buradayım. Ne dersiniz?” Şefika ilgiyle dinlemişti. İş kadınlığı, duyduğu ilk cümlede, son cümleyi tahmin etmesini sağlamıştı. Asil sözünü bitirdiğindeyse hesabını çoktan yapmıştı.

“Asil Bey, çok önemli bir girişimden söz ediyorsunuz. Gerçekten önemli. Ve ben, elimden geldiğince katkıda bulunmak isterim. Ancak öncesinde, ben de sizden bir şey isteyeceğim.” Şefika sustu, bir çift nefes alıp verdi ve konuşmaya devam etti.

“Aslında siz bana gelmeseydiniz, ben sizi bulacaktım. Gonca’yla ilişkinizin boyutunu bilmiyorum, ancak o kadının çok tehlikeli olduğunu biliyorum. Evlenmek üzere olduğum kişiyle bir ilişkisi olduğunu öğrendim. Benim için büyük bir şok oldu. Büyük bir hayal kırıldığı. Eşimin vasiyetnamesindeki son cümlenin anlamını ilk okuduğumda çözememiştim... Biliyormuş. Gonca’nın bana ihanet ettiğini biliyormuş. Artık onu affetmem imkânsız. Eşimin son isteğini yerine getireceğim. Ama bana yardım etmeniz lazım. Gonca’ya hak ettiğini, vermek için size ihtiyacım var. Evet, siz buna

ne dersiniz?” Suçtan daha güçlü bir tutkal yoktur, cümlesini bir yerlerden anımsayan Asil tereddüt etmedi.

“Nasıl bir yardımdan söz ediyorsunuz?”

Şefika konuşmadı, fısıldadı.

“Onu birlikte öldüreceğiz. Çünkü bunu başka kimsenin bilmesini istemiyorum. Sadece siz ve ben.”

Asil, Gonca’yı ikinci kez öldürebilirdi. Sorun değildi. “Seansımızın ücretini Gonca’ya ödediniz mi?”

“Hayır, daha ödemedim.”

“Hiçbir zaman ödemek zorunda kalmayacaksınız.”

“Emin misiniz?”

“Evet. Peki, ihaneti herhangi biriyle paylaştınız mı?”

“Hayır. Çünkü ne yapacağımı bilemedim. Beklemek istedim. Sevgilim hâlâ evleneceğimizi düşünüyor.”

“Tamam. Şimdilik kimseye söylemeyin. Ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam edin. Bu çok önemli. Gonca’yı öldürmek zorunda kalmayacağız. Çünkü intihar edecek. Ama daha önce, merkezime katkınızın ne olacağını öğrenmeliyim.”

Gonca’nın intiharı düşüncesine hayran kalan Şefika gülerek konuştu.

“Merkezinize katkım, açık bir çek kadar olacaktır. Merak etmeyin.”

Asil, o andan itibaren suçla bağlanmış olduğu Şefika’nın evinde, kendim odasındaymış gibi rahat hissetti ve sırtını kanepeye yasladı. Gonca’yı intihara azmettirmek için gereksinim duyacağı, araçlar olacaktı. Bunları Şefika sağlayacaktı. Kadından istediklerini açıklamak için Türk kahvesinin gelmesini bekledi. Kahve gelene kadar Şefika’yı bir seks köpeği olarak kullanıp kullanamayacağını düşündü. Kahve gelene kadar Şefika, bir hafta

öncesine kadar evlenmeyi planladığı, ancak tarafından aldatıldığı, adamı kime öldürteceğini düşündü. Duygularına karşı işlenen suçları cezasız bırakacak kadar duygusuz değildi. Adalet dağıtacak kadar nakit parası vardı. Yerel bir tanrıça olacak kadar. Kiralık Azraillerinden birini bulmuş her tanrıça gibi kendini iyi hissediyordu.

Asil’in planı kendince basit, diğer insanlara göre karmaşıktı. Şefika’dan tek istediği, Gonca’nın doğumundan itibaren yaşadığı hayatın öyküsünün araştırılmasıydı. Para, her devlet dairesinin kapı kilidine uyabilen bir anahtara dönüşebiliyordu. Bir hafta sonra, Asil’in masasının üstünde kaim bir dosya, içinde de Gonca’nın hayatı vardı. Asil, defalarca okuduklarını ezberledi. Ve yazmaya başladı. Metnin başlığı şuydu:

Olasılık Raporu: İntihar Etmeyen Goncanın Geleceği ve intihar Edecek Olan Goncanın Geçmişi.

İki gün boyunca, araya sıkıştırılmış dört saatlik uyku dışında, Asil hep yazdı. Rapor bittiğinde, Asil’in zihin ısısı olağanüstü yüksekti. O kadar çok bilgi, düşünce ve yetenek harcamıştı ki sandalyesinden kalkamadı. Düştü. Düştüğü yerde kaldı. Kaldığı yerde kendinden geçti. Bir hafta sonu tatili için eski eşiyle Silivri’ye gitmiş olan annesinin yokluğu yüzünden, Asil ancak saatler sonra kendine gelebildi. Zorlukla ayağa kalkıp yıkandı. Kurulanırken, banyodaki aynada havlunun arasından sağ gözünü gördü. Dondu. Havluyu yüzünden çekti. Yüzünü aynaya yaklaştırdı. Sağ gözünün kahverengi olduğunu gördü. İnanamadı. Emin olana dek hâlâ baygın olduğunu düşündü. Hiçbir şeyin gerçek olmadığını. Gözkapaklarını sıkıp tekrar açtığında, kahverengi gözü yeniden gördü. Sol gözü hâlâ maviydi. Bir hastalık olmalı, diye düşündü.

Çok garip bir hastalık. Kimsenin basma gelmemiş bir hastalık. Göz rengi değişmesi. O kadar sinirlendi ve kendini sıkışmış hissetti ki yokavar yorgunluğu silinip gitti. Hızla giyinip, evden hızla çıktı.

Gonca’nın evinin kapısına yumruğuyla vurdu ve bekledi.

“Asil?”

“Girebilir miyim? “

Gonca, Asili beklemiyordu. Gonca, Asili bir kez daha görmek ve onunla yalnız kalmak istemiyordu. Şefika’nın evinde olanları hâlâ rüyasında görüyor

ve Asil’in avucunu bir kâğıt parçasıyla nasıl yaktığını çözemiyordu. İnanmak istemese de, bir zamanlar medyumluğunu pazarladığı adamın garip yetenekleri olabileceğini düşünüyordu. Ancak derhal kendine kızıyor ve bu olasılıktan her dolandırıcı gibi kaçıyordu. Zaten bırakmıştı medyumluğu ve medyum pazarlamacılığını. Gözleri, pencerelerden yemek artığı bekleyen apartman bahçesi kedileri gibi yüksekteydi. Şefika’nın müstakbel kocası, bir çeşit hayat sigortasıydı. Adam zengindi ve Gonca bir profesyonel kadar iyi sevişiyordu. Ve bir profesyonel kadar çıkarını hesaplayabiliyordu. Şefika’nın ve adamın serveti birleşecek, o da kendine düşen payı, ailenin gizli ferdi olarak alacaktı. Dolayısıyla karşısında duran Asil’in ne istediğini bir an önce Öğrenip, eski sermayesini evinden def etmek istiyordu. Bu yüzden sesi soğuktu.

“Gir. Ama çok fazla vaktim yok. Biriyle buluşmam lazım.”

Asil girdi. Hiçbir yere oturmadı. Oturmayacaktı. Gonca’nın evinde fazla kalmayacaktı. Kahverengiye dönmüş gözünü düşünüyordu.

“Gonca, sana teşekkür etmeye geldim. Bana verdiğin para çok isime yaradı. Ben de sana bir hediye getirdim.”

Elindeki dosyayı kadına uzattı. Kadın, dosyayı tuttu. Asil bırakmadı. Konuşmaya devam etti.

“Bu, senin olasılık raporun.”

Parmakları gevşedi. Kadın dosyayı aldı. Bir armağan olarak görmese de, Asil’in yeniden delirdiğini ya da içmeye başladığını düşünüp teşekkür etti.

“Hoşça kal, Gonca. Bana verdiğin her şey için teşekkür ederim.”

Nasıl davranması gerektiğim bilemeyen kadın, ancak Asille tokalaşırken konuşabildi.

“Hoşça kal, Asil.”

Asil evden çıktı ve Gonca kapıyı kapattı. Elindeki dosyayı yakınındaki kanepeye atıp, yeni sömürgesiyle buluşmak üzere hazırlanmaya başladı.

Ancak gecesi umduğu gibi geçmedi. Yeni sömürgesiyle şehir dışında yemek yemişler ve Gonca evine bırakılmıştı. Oysa, birlikte sabahı getireceklerini düşünmüştü, ama adamın işleri vardı. Başka Goncalar vardı bekleyen. Bilemezdi. Ama öğrenecekti. Kadının makyajı dursa da, yüzü akmıştı. Giysilerini çıkarmadan kendini kanepeye bıraktı. Gözleri bir oltanın iğnesini ısırdı ve dosya tarafından çekildi. Elini uzatıp aldı ve kapağını açtı. Okumaya başladı.

Olasılık raporu ikiye bölünmüştü. Gonca'nın geçmişi bütün ayrıntısıyla anlatılıyordu. Hatta zihninden geçenler bile kâğıtlarda yazıyordu. Hangi kararı nasıl verdiğini, düşüncelerinin hangi aşamalarda değiştiğini, okuduğu cümlelerle anımsıyor ve anımsadıkça okumaya devam ediyordu. Babasının taciziyle büyüdüğünün, ağabeyinin babasını öldürdüğünün, annesini hiçbir zaman tanımadığının, ağabeyi hapishanedeyken işlemek zorunda kaldığı suçların ve aldığı cezalar ile ödüllerin anlatıldığı onlarca sayfadan sonra, sıra yakın geçmişe geliyordu. Gonca, okuduğu her satırda Asil'in bunları nereden bildiğini düşünüyor, ancak sonuçsuz kalan düşüncesi yüzünden de, Asil'in doğaüstü bir varlık olduğuna inanmaya başlıyordu. Çünkü geçmişinin resmi belgeler yardımıyla ortaya çıkması olanaklıydı, ama o zamanlar neler hissedip düşündüğü hiçbir yerde kayıtlı değildi. Yakın geçmişe ilişkin sayfalarda: medyum ticaretine girişi, Asille tanışması, Asil'in çöken zihni yüzünden hastaneye kaldırılması, Şefika'nın sevgilisiyle ilişkisi ve o gece tamamlanmadan eve bırakılmasının nedeni yer alıyordu. Gonca ağlıyordu. Bakışlarının üzerinden kayarak geçtiği her kelime, Gonca'yı ağlatıyordu. Raporun birinci bölümü sona ermişti.

Gözyaşlarının lekelediği kâğıtları çevirip ikinci bölümü okumaya başladı. Gonca'nın olası geleceği. Korkunçtu, felaketti. Sefalet de vardı, delilik de, fahişelik de vardı, yalnızlık, da. Tümör de vardı, ihanet de. Yirmi bir yıl daha yaşayacak ve acılar içinde ölecekti. Yirmi bir, acı dolu yıl. Ölümü, tedavisi için para bulamayacağı tümörü yüzünden olacaktı. Ancak Asil'in ısrarla tekrarladığı bilgi şuydu: Bu korkunç gelecek, Gonca ne yaparsa yapsın, gerçeğe dönüşecekti. Çünkü kadirim başka çaresi yoktu. Başka biçimde davranma olanağı hiçbir zaman olmamış, bundan sonra da olmayacaktı. Son sayfalarda, raporu okuduğu anın, hayatının, varabileceği en yüksek huzur dönemi olduğu ve geriye yirmi bir yıl sürecek duraksız bir iniş kaldığı anlatılıyordu. Raporu okumaya başladığı anda Goncamın hissettiği, bir daha

asla ulaşamayacağı bir huzur düzeyi olarak açıklanıyor ve raporu okumayı bitirdiğinde hayatına son vermezse acıdan başka duygu tanımayacağı belirtiliyordu. Yaşarken hiçbir şeyi seçmemiş olan Gonca'nın ne zaman öleceğine karar vermesi gerekiyordu.

Son sayfa, olası intihar biçimlerini içeriyordu. En acısız yöntemin, kendisini asması olduğu yazıyordu. Asil'in rapordaki iki yalanından biriydi. Diğeri tümörle ilgiliydi. Kendisini asması için kullanması gereken malzemeleri evin neresinden. bulacağı ve malzemeleri nasıl kullanacağına ilişkin bilgiler, ek olarak veriliyordu. Asil'in raporu kusursuzdu. Sağlıklı her zihnin önce içini boşaltıp sonra da istediği düşünce ve bilgilerle dolmasını sağlayacak kadar etkileyiciydi.

Gonca'nın intiharından sonra, raporun bulunup kendine ulaşılması riskini düşünen Asil, farklı çözümler geliştirmiş, ancak uygulamamıştı. Çözümlerden biri, rapor sayfalarına zehir sürmekti. Sadece yakıldıklarında ortaya çıkacak kimyevi ve ölümcül bir etkileşim. Ve yanan sayfaların dumanını teneffüs eden Gonca ölünce, rapordan geriye sadece külleri kalacaktı. Ancak daha sonra, sayfaları Gonca'ya yedirmenin de dahil olduğu, benzer çözümlerden vazgeçti. Çünkü kendisine ve yeteneğine güvenmeyi öğrenmişti. Sadece Gonca'ya emredecekti. Raporu yok etmesini emredecekti. İntihar etmeye hazırlanan bir kadım böyle bir davranışa sürükleyecek olan tek neden, utanç olabilirdi. Yaşadıklarının bilinmesinden duyacağı utanç. Haklıydı. Gonca utanmıştı. Hayatında ilk kez. Ancak bu, çok geç gelen bir utançtı. Hayatının ancak son gününe yetişen bir utanç.

Gonca raporu yırtmaya başladı. Et ve kemikten değil, düşünce ve duygudan ibaretti. Asil'in düşünceleri ve Asil'in duygularından. Yırtmak yetmedi. Kâğıt parçalarını banyodaki lavaboda yaktı. Asil'in on bin Amerikan doları almak üzere geldiği gün, yerlerini gördüğü ve raporda tarif ettiği elektrik kablosunu ve sandalyeyi alıp, yüksek tavanlı evin salonundaki tek avizenin altına geldi. Kabloyu sandalyenin üzerine bırakıp, yemek masasındaki şamdanın ortanca mumunu yaktı. Avizedeki tek ampulü söndüren düğmeye bastı. Kabloyu alıp, Asil'in tarif ettiği gibi, ucuna bir ilmek attı. Sandalyeye çıkıp, diğer ucunu, Asil'in tarif ettiği gibi., avizeye bağladı. Düğümün sağlamlığını denemek için olanca gücüyle çekti. Gonca'yı taşıyacak kadar sağlamdı. İlmeğin içinden başını geçirdi. Üzerindeki, en şık

ve pahalı elbisesiydi. Hayatını değiştirmek üzere giymiş ve yıllar boyu metresi olarak kalmayı planladığı adamla yemeğe gitmişti. Ancak adam konusunda yanılmıştı, ama elbiseyi hayatını değiştirecek olan gecede giymişti. Çıplak ayaklarıyla sandalyesini düşürmeden önce gözlerini kapatıp konuştu. Bağırarak.

“Her şeyin amma koyayım!”

“Kaç para vereceksin?”

“Beş bin lira.”

“Ne zaman yapacağız?”

“Bu gece.”

“Tamam. Ama bak, sakın beni orada bırakma!”

“Merak etme. Her şey, anlattığını gibi olacak. Akşam dokuzda, seni buradan alırım.”

Kadın esmerdi. Fahişeydi. Otoban fahişelerinden. Anlaştığı kişi Asil’di. İlk deney. Gösterinin başlamasına birkaç saat kalmıştı. Asil’in bütün deneyleri, birer sokak gösterisiydi. Olması gerektiği gibi. Asil’in yokavarı kusursuz ilerliyordu. Kamera ve minibüs satın alınmış, kameraman ve şoför kandırılmıştı. Hurşit, üniversite öğrencisiydi. Sinema ve televizyon bölümünde dördüncü sınıftaydı. Kemal işsizdi, ama ehliyeti vardı. Alacakları paranın miktarı dışında, konuya ilişkin hiçbir şeyi anlamamışlardı. Anlamaları da gerekmiyordu. Sadece Asil gerekli uyarıları yapmış ve “Bu iş biraz tehlikeli. Gözünüz daima bende olsun” demişti.

Gökyüzünün rengi kaçtığında, Kemal, Asili evden almaya geldi. Birlikte, Hurşitle buluşacakları caddeye gittiler. Hurşit bekliyordu. Yavaşladılar. Minibüsün kapısı açıldı. Hurşit içeri girdi. Hızlandılar. Esmer fahişeyi, gündüz pazarlık yaptıkları otoban kenarından alıp kentin işlek olmayan meydanlarından birine geldiler. Beklemeye başladılar.

Gecenin yarısı geldiğinde Asil, kadına, “Soyun” dedi. Kadın üzerindeki

paçavraları teker teker çıkardı. Meydan boştu. En azından öyle görünüyordu. Çünkü et olmayınca kurtların ortaya çıkması için bir neden yoktu. Asil, minibüsün kapısını açtı ve kadına, “Çık dışarı!” dediği anda kronometresini çalıştırdı.

Her ne kadar fahişe olsa da ve her ne kadar fahişeliğin en alt katında otursa da, çıplak kaldığı yerler, otoban kenarındaki ıssız arazilerle sınırlı olan kadın, ilk adımlarını ürkerek attı. Boş kaldırımda nereye doğru yürüyeceğini bilemedi. Hurşit, kucağındaki kamerayla minibüsün ön camından gördüklerini kaydetmeye başlamıştı. O kadar heyecanlıydı ki kamera titriyordu. Bulunduğu kaldırımdan, göğüslerini tek koluyla kapatmaya çalışarak, diğerine geçen kadın, duyduğu sesle irkildi. Bir erkek sesi. Sonra sesler çoğaldı. İlk bağıran, diğerlerini çağırdı. Fahiş enin yanına koşarak gelenler, kadının etrafında dönmeye ve onunla konuşmaya başladılar. Nereden çıktığı belli olmayan dört adam, kadını korumaya çalışıyormuş gibi dokundular. Sırtına, el bileklerine. Omuzlarına. Kadın konuşmuyordu. Asil’in emri böyleydi. Aralarından biri hırkasını çıkarıp, sağına ve soluna bakarak, kadının omuzlarına astı. Kadını gören başka birilerinin olup olmadığını kontrol etmek için sürekli çevrelerine bakan adamlar, fahişeyi kolundan tutup yürüttüler.

Hurşit minibüsten indi ve aralarındaki uzaklığı koruyarak peşlerinden yürümeye başladı. Asil de inmiş ve kronometresine bakarak yürüyordu. Hurşit’in kullandığı kamera, ilk bakıldığında görülemeyecek boyuttaydı. Herhangi bir ışık saçmıyordu. Adamlar, iterek ve çekerek yürüttükleri kadını meydandan ayrılan bir sokağa soktular. Asil, nereye gideceklerini anlamıştı. Dört apartman sonra karanlık bir arsa vardı. Otoparka benzeyen toprak bir arsa. Hurşit, kamerayı çalışır halde bırakıp, elindeki çantaya yerleştirmişti. Başını çantaya eğerek, ilkel bıçak deliğinden avlanan görüntülerin kalitesini denetliyordu. Adamlardan biri, arsanın girişinde son kez dönüp, arkasına bakmış ve Asil ile Hurşit’i görmüştü. Arkadaşlarına ya da sırf bu geceliğine işbirliği yaptığı ortaklarına devam etmelerini söylemiş, ancak kendisi durmuştu. Asil, adama doğru yürüdü ve aralarında dört adım kalınca durdu. Konuştu.

“O karıyı biz de gördük. Biz de sikeceğiz.”

Adam rahatladı.

“Tamam kardeş. Sırayla yaparız.”

Karanlığa sarılmış grubun yanına gittiklerinde, kadının korkudan titrediğini ve ağladığını gören Asil, pantolonunun düğmesini açan ilk kişiyi fark ettiği anda kronometreyi durdurdu ve kemerine takılı kılıftaki tabancayı çekip bağırdı.

“Siktirin gidin lan, hayvanlar!”

Adamlar önce Asil’e, sonra elindeki tabancaya baktılar. Namluyla göz göze olan, ilk adımı atan oldu. Diğerleri onu takip etti ve dördü de koşarak arsadan çıktı. Korkudan çamur lanmış kadını ayağa kaldıran Asil, tabancayı kılıfına soktuğu eliyle, ceketinin cebinden çektiği telefonun düğmelerine bastı. Kırk saniye sonra Kemal ve minibüs, arsaya yanaştı. Bindiler. Minibüs hareket etti. Ağlayan kadına, kadını duymadan bakan Asil, gözlerini kronometreye çevirdi.

“On bir dakika, sekiz saniye.”

Sonra ikinci. Sonra üçüncü deney geldi. Asil’in sokak göstericilerinin sayısı, gösterilerin niteliğine göre azalıp çoğaldı. Boğaz kesmeyle ilgili broşürlerin dağıtılarak tükenmesi yirmi yedi dakika ve altı saniye sürdü. Üzerinde bir terör örgütünün militanlarına edilen küfrün yazdığı tişörtle sokaklarında dolaştığı kentte, Kemal’in ilk yumruğu sırtında hissetmesi için on altı dakika ve altı saniyenin geçmesi gerekti. En kısa sürede bulunan çocuk fahişeye ulaşmak, iki saat kırk yedi dakika otuz bir saniye sürdü. Çocukların rol aldığı pornografik filmlerin sahtekârca unutuldukları yerden alınması için on bir dakika otuz beş saniyenin geçmesi gerekti. Kompakt diskleri alanların arasında on dört yaşında bir çocuğun da olduğu gözlendi. Sahte röportajda yöneltilen sorulardan biri, çocukların kullanıldığı pornografik öğeler hakkındaki düşüncelerine ilişkindi. Çocuk, soruyu anladı ve yaşıtlarının istismar edilmesinin cezalandırılması gerektiğini söyledi. Asil, insanın hiçbir yaş döneminde iyilik sınırını geçmediğine ikna oldu. Yedi yaşındakilerin, kırk yedi yaşındakilere göre iyilik sınırına daha yakın görünmelerinin nedeni, “çocuk pornosu” deyimini ve içeriğini bilmemeleriydi. Hepsi bu. Onlar da birkaç yıl içinde öğrenecekler ve sınırın hangi tarafında yaşadıklarını Asil’e kanıtlayacaklardı. Dünyayı yönetmek isteyenlerin sayısı, sorunun yöneltildiği altı bin dört yüz kişinin dörtte

üçüydü. Dörtte biri, eşlerinden ve her şeyden korktukları için “Hayır!” diyen kadınlardı. İyilik, bütün iletişim araçlarında reklamı yapılan, ancak özel sektöre ait hiçbir stokta bulunmadığı için satılamayan bir üründü. O kadar İnsanlık gerçekliğinde daha fazla karşılığı yoktu. Kusursuz bir simetriye sahip yüz ve beden kadar, sahip olunabilmesi olanaksız ve plastik bir ürün.

Asil, kiraladığı bir stüdyoda belgeselin montajını bitirdi ve ortaya, korkunç sahnelerin birbirini takip ettiği, trajik bir eser çıktı. Belgesel boyunca, deneyler hakkındaki istatistiki bilgiler verildi ve hiçbir yorum eklenmedi. Hastaneler, gönüllü yardım kuruluşları, kolluk kuvvetleri, kamu hizmeti veren kuruluşlar, ahlak ve din eksenli vakıflar, paylarına düşen deneylerden geçmişler ve iyilik topraklarına asla adım atmadıklarını, verdikleri tepkilerle göstermişlerdi. İyiliğin bir hayal, davranışa dönüşmesininse olanaksız olduğu, Asil’in de dediği gibi kanıtlanmıştı. İzlemesi ve inanması zor bir belgesel. İyi olduğunu iddia edenlerin yalanları, balık cesetleri gibi yüzeye çıkmış ve Asil montajı tamamladığı stüdyoda bir yokavar krizi daha geçirmişti.

Ne kadar kötüsün? adındaki belgeselin yayınlanması ve insanların alınlarına yapıştırılması için izlenecek tek yol, interneti kullanmaktan geçiyordu. Çünkü Asil, ne bir sinema salonunun ne de bir televizyon kanalının, belgeseli kabul edeceğini biliyordu. Bir internet sitesi hazırlattı. Yayınlanmaya başlayan belgeselin, Asil Yaşayan ve Adil Ölmez tarafından yönetildiği belirtildi. İngilizce, Fransızca, Almanca, Japonca ve Arapça altyazılar eklendi. Uç hafta boyunca, sessizlik ve sakinlik içinde, belgeseli sadece on iki kişi izledi. Kitaplarına ilişkin, iki günde bir ölüm tehdidi alan Asil, belgesel kaynaklı ilk tehdidini dördüncü haftada aldı. Tehditlere daima aynı yanıtı veriyordu:

“Kaç para vereceksiniz? Beni öldürmek için ne kadar ödeyeceksiniz?”

Ancak bu soruya da kimse yanıt vermiyordu, Telefonlar kapanıyor, Asil, hayatının değeri hakkında bilgi edinemiyordu. Belgesel yüzünden aldığı ilk tehditle birlikte izleyici sayısı arttı. Yayınlanma tarihinin, üzerinden iki ay geçmiş ve belgeseli, on yedi bin beş yüz kırk dört kişi izlemişti. Asil’se ölüm tehditlerine verdiği yanıtım zenginleştirmişti.

“Sizin yapmanıza gerek yok. Ben, intihar ederim, ama ne kadar

ödeyeceksiniz?”

Dördüncü ayda, ülkenin bütün dergi, gazete ve televizyon kanalları belgeselden söz etmeye başlamıştı. Kitlesel iletişim araçlarını yönlendirenlerin ilk tepkisi, belgeselin kurgudan ibaret olduğunu açıklamak olmuştu. Batı Avrupa ve Kanada’dan gelen röportaj tekliflerini, konuyu sadece Türkiye’ye ait bir yozluk sanan gazetecilerin propagandalarına alet olmamak için kabul etmeyen Asil, benzer deneyleri, gelecekte, o ülkelerde de yapacağını söyleyerek reddetti. Sonuçta, Türkiye, kötülük topraklarında oturan insanlarla dolu olduğunu kabul etmeyen bir kamuoyunun desteğiyle, Asil’e kamu davası açtı. Bütün bu süreçte yağmaya devam eden tehditler karşısında Asil, açtığı şemsiyeyi biraz daha renklendirdi, “Yeterince para verirseniz Adil’i öldürürüm... Daha fazla verirseniz, sonra da intihar ederim.”

Ne kadar kötüsün? adındaki belgeselin unutulması için sekiz ayın geçmesi gerekti. Bu süre içinde, Asil Yaş ayan in ilk kez fotoğrafı çekildi ve yayımlanabilecek her zemine yapıştırıldı. Böylece toplumsal belleğin arşivine Asil’in yüzü girmiş oldu. Hakkında yazılan yüzlerce makale ve haberin çoğunda tıbbi bir rapordan söz ediliyordu. .Asil’in akli dengesinin yerinde olmadığına işaret eden bir rapor. Ama sahteydi. Çünkü benzer bir raporun orijinali, Asilim annesinin, bir bankadaki kasasında duruyordu. Türklüğe hakaretten ötürü aldığı cezanın infazı, mahkemedeki iyi halinden ve işlediği ilk suç olmasından dolayı ertelendi. Ancak ikinci suçunda, cezalar toplanacak ve Asil’e derhal çektirileceklerdi.

Belgeselin yayınlanmasının birinci yıldönümünde insanlar her şeyi unuttu. Ne kadar kötü olduklarını ve Asil’in kimliğini unuttular. Ölüm tehditleri önce azaldı, sonra yok oldu. Sadece belgeselin yapımı süresince Asille çalışanlar anımsadı, hangi hukuki yollardan geçip sıyrıldıklarını. Ama yokavarı tamamlanmadığı için Asil, yaratmaktan, vazgeçemedi.

Şefika, Hatay’daki merkeze yatırdığını sandığı paranın hangi kuyulara döküldüğünü görünce, Asil’i öldürtmeyi düşünmüş, ancak konunun kamusal boyutundan ürkmüş ve bir zamanlar, medyumluk ve dolaylı katillik hizmetleri almış olduğu adamla arasındaki bütün ilişki izlerini yok etmeyi tercih etmişti. Asil’in, en az yüz belgesel daha yaratmaya yetecek parası vardı. Yeniden evlenen anne ve babası, oğullarının saçtığı ünden tabii ki rahatsız, ancak çaresizlerdi. Asil’in herhangi bir kliniğe yatırılıp

yatırılmaması konusunda her akşam tartışıyor, sonra da öpüşerek uyuyorlardı. Onlar da öğrenmişti. Önemsemememeyi. Güçleri, kadar düşünmeyi. Olayları değiştirmeye yetecek olanakları kadar Asıl ve hayatıyla ilgilenmeyi öğrenmişlerdi. Kaim duvarlı, sessiz evde birlikte yaşamaya devam ediyor, ancak Asili bir pansiyoner kadar görüyorlardı. Çünkü Asil odasından çıkmıyordu. Yeniden içki içmesinden korktukları için, oğullarını izlemeye çalışsalar

da, ne yatağın altında ne de çöpte boş şişeler buluyorlardı. Sadece evde kapısı daima kapalı bir oda, içinde de Asil vardı. Üç kitap da baskılarını yenilemeyi sürdürüyor, ancak yazarları edebiyatla herhangi bir ilişki kurmayı düşünmüyordu. Asil'in odasında geçirdiği günlerde yokavarın yeni bir dönemi başlıyor ve bunu kimse bilmiyordu.

Belgeselin ülke çapındaki etkilerini yetersiz bulan Asil, çok daha güçlü bir darbenin peşindeydi. Öylesine şiddetli bir darbe olmalıydı ki, altında kalan insanların seçme hakkı kalmamalıydı. Ülkenin üzerine kurulduğu toprağı harmanlayacak kadar şiddetli bir darbe. Bir deprem. Ancak Asil'in zihni, boş bir lunaparktan daha kalabalık değildi. Dev oyuncaklardan başka, kimsenin ve hiçbir şeyin gölgesinin olmadığı, ıssız bir arazi.

Bir sabah, odasının penceresinden bakarken köpeklerini gezdiren çifti gördü. Bir kadın, bir adam ve iri bir köpek. Kaim duvarlı, sessiz evin yakınlarındaki parka girip oynamaya başladılar. Sabah sporu. Köpek, ayrı yönlere doğru koşan sahiplerinin arasında gidip geliyordu. Sahipler durdular. Köpek de durdu. Kadın, köpeği çağırmak için ellerini dizlerine koyup eğildi ve adını söyledi. Defalarca. Köpeğin adı, sabah sessizliğinde yankılanıp Asil'in kulağına kadar geldi. Ama köpek hareket etmedi. Tarafından çağrıldığı sahibesini izlemekle yetindi. Arkasında duran adam, köpeğe doğru hızlı adımlar attı. Kopek ardından gelen adımların kendisine yaklaştığını anlayıp kaçmaya başladı. Biraz önce kendisini çağıran sahibesi, koştuğu yöndeydi. Elleriyle köpeğinin boynunu saran kadım izlerken, Asil'in zihnindeki lunapark çalışmaya başladı ve ağzından dağılan cümleyi kulakları topladı.

"İtme gücü, çekim gücünden şiddetlidir."

İnsanlık, sosyalleştiğinden beri, iyilikten, hayali bir mıknatıs yaratıp,

tarafından çekilmeyi beklemiş, ancak çekim gücü, insanlığı bir araya getirmeye yetmemişti. Çünkü gerçek değildi. Çünkü insan hayatı, iyilik topraklarında geçiniyordu. Gerçek olan kötülüktü. Beş duyudan beş kez geçip, duygu ve düşünce doğurtacak olan, kötülüktü. Ve amaç sınırı geçmekse, bu sadece kötülüğün itme gücünün kullanılmasıyla olanaklı hale gelecekti. İnsanlığın iyiliğe yönelmesinin tek yolu, kötülükten kaçması olacaktı.

O sabah Asil, insanlığın ardına bakmadan kaçacağı bir kötülük tohumunu, kötülük topraklarına ekmeye karar verdi. O sabah Asil, sürüsünü korkuyla güden bir çoban olmaya karar verdi. Saf kötülükten korkacak olanlar, sınırı geçecek ve kendilerini iyilik topraklarında bulacaklardı. Asil'in hayatını mahvedecek bir planın daha ilk kuralı konmuştu. Ancak önemli değildi, çünkü Asil, ne de olsa deliydi. Ve delilerin canı, diğer insanlarınkinden farklı yanardı. Onlar, yanan canlarıyla ısınırlardı. Onlar, ileriye uzattıkları ellerinin alev almış parmaklarının ışığında geleceği görürlerdi. Asil'in bir köpekte bütün, insanlığı gördüğü gibi.

Emniyet Müdürlüğü'nün Pasaport Dairesindeki danışma bankosunun sağındaki tezgâhta duran, ve üzerinde "Dilek ve Şikâyetler" başlığını taşıyan deftere neler yapacağını yazarı ve altına imza atan Asil, sahip olduğu bütün parayla bağımsız bir milletvekilini satın aldı. Anlaşmaları basitti. Milletvekili, Asil'in ağzı olacaktı. Doğru kişiyi bulması dört ayım almıştı. Bütün milletvekilleri hakkında araştırma yapması gerekmiş ve hepsinin geçmişini incelemek zorunda kalmıştı. Ancak, hiçbiri, anlaştığı adam kadar uygun değildi. Kırk dört yaşındaydı. Toprak ve maden zengini, ailesi tarafından otuz yaşında terk edilmişti. Terk edilmesinin nedeni, aldığı eğitime ve sahip olduğu olanaklara rağmen bir piç gibi yaşamaktan vazgeçmemesiydi. Terk edildiği sabahın gecesinde kokaine başlamış ve kişisel hesabındaki bütün parayı bir yılda tüketmişti. Ailesinin topraklarında görünmez bir soyadı kanunu vardı. Bu kanuna göre, ailenin soyadını taşıyan hiç kim.se kendini rezil edemezdi. Bu yüzden, oğullarını yeniden çiftliklerine hayvan olarak almışlar ve beslemeye devam etmişlerdi. Babası, "Sana aldığını ev ve araba nerede? Sana verdiğim para nerede?" diye sorduğunda gülümsemişti. Sol elinin tetik parmağıyla burnunun sol deliğine dokunup, "Ev burada!" sağ deliğine dokunup, "Araba da burada!" demişti. Ve ardından, "Para da damarlarımda dolaşıyor!" cümlesi gelmişti. Kumar ve

kokain. Defalarca düşmüştü. Defalarca kalkmıştı. Yıllar, ailenin oğulları tarafından rendelenmesiyle geçmişti. Ancak her genel seçimde bölgeyi, ailenin erkeklerinden biri temsil ediyordu. Oğullarının uslanması ve kendilerinden uzaklaşmasının yolu, Ankara'ya milletvekili olarak gitmesinden geçiyordu. Akıllıca yapılmış bir plan değildi. Hızlı verilmiş bir karardı. Ama verildiği an, etkili olacağına inanılmış bir karardı. En azından oğullarından kurtulmuş olacaklardı.

Meclise terk edilmiş Halimi bulan kişi, Asil olmuştu. Halim'den tek isteği, kendisinin hazırlayacağı konuşmaları genel kurul salonundaki kürsüde okumasıydı. Karşılığında alacağı para, ailesinin tek taraflı kestiği ilişkiyle biten nakit akımının yerini alacaktı. Tabii ki Asil, Halim'e zihnindeki dönme dolaptan söz etmiyordu. "Sadece oku, gerisini boş ver!" diyordu.

Böylece Asil'in, insanları kötülükle kovalama dönemi başlamış oldu. Halimin konuşmalarındaki kötülük dozu, başlarda gündelik hayattaki kadardı ve dikkat çekmedi. Milletvekili dokunulmazlıklarının ömür boyu geçerli olması .gerektiğini savundu. Kimse alkışlamadı, ama kimse de kürsüden kovmadı. Sonra, töre adına cinayet işleyenlerin cezalarının düşürülmesi için bir konuşma yaptı. O gün meclis televizyonunu izleyenlerin arasında ailesi de vardı ve oğullarıyla gurur duydular. Halim, Asil'in yazdıklarını okumaya devam etti.

Tecavüz ettikleri kadınlarla evlenenlerin ceza almaması gerektiğini anlatan uzun konuşmasını, evlilik içi' tecavüz olamayacağını söyleyerek noktaladı. Sosyal demokrat partilerin milletvekillerinden homurtular yükseldi, ancak ne de olsa Halim bağımsızdı ve muhalefetin tek düşmanı iktidardı. O gün, kadın milletvekillerinin çoğu genel kurul salonunda değildi, dolayısıyla Halim konuşmasını sakinlik içinde bitirebildi.

Asil, Halimin konuşma yapacağı her oturumu, meclis televizyonundan izliyor ve metinlerin yükselen şiddet düzeyinin kabul edilebilirlik derecesinde kaldığına, o güne kadar hissetmediği bir kızgınlıkla tanıklık ediyordu. "Daha fazlası gerekiyor!" diyordu kendi kendine. "Çok daha fazlası gerekiyor!"

İdam cezasının yeniden yürürlüğe girmesi gerektiğine ilişkin bir konuşma yapan Halimin sözü, meclis başkanı tarafından kesildi ve fotoğrafları, meclis muhabirleri tarafından çekildi. Ertesi günüm gazetelerinde, Halimin çağdışı

düşünceleri yer alıyor ve köşe yazarları tarafından kınanıyordu. Ancak ne Halimin ne de Asil'in durmaya niyeti vardı. Halim yeniden kokaine başlamıştı ve ağzından çıkanları kesinlikle umursamıyordu. Hatta her biri kendine aitmiş gibi Asil'in yazdıklarını savunan röportajlar veriyordu.

Dokunulmazlığı oybirliğiyle kaldırılan Halim, aleyhinde açılmış davalara gidip gelmeye başlayana kadar şu konular hakkında konuşmalar yaptı:

Düşünce özgürlüğünün sınırlandırılması. Yedi yaşından büyük çocukların çalıştırılmasına izin verilmesi. Çalışma saatlerinin sınırlandırılmanısının yasaklanması. Dokuz yaşından büyük çocukların evlenebilmesi. Fert başına düşen gelir seviyesinin düşük olduğu bölgelerde ağalık düzeninin inşası ve buna bağlı olarak, bölge halkının hayatlarının, mahsulden pay almaları karşılığında ağa tarafından denetlenmesi. Adi suçlulara genel af ilanı. Hükümeti eleştiren makale ve yayınların yasaklanması. Neden göstermeden, düşünce ve sanat eserlerinin yayın ve sergisinin yasaklanabilmesi. Olası bir askeri darbe için gereken şartların anayasaya eklenmesi. Erkeklerin birden fazla kadınla evlenebilmesi. Fert başına düşen gelir seviyesinin düşük olduğu bölgelere kamu hizmetlerin verilmemesi. Rüşvetin yasallaşması. Ülkenin yedi ayrı bölgede yedi ayrı anayasayla yönetilecek federatif bir yapıya kavuşması ve buna bağlı olarak, nüfus mübadelesi, ayrıca bazı bölgelerde şeriatın geçerli olması. Okul ve üniversite sayısının azaltılması ve buna bağlı olarak, zorunlu eğitimin kaldırılması. Yasadışı bütün binalara af getirilmesi. Bünyesinde çocuk çalıştıran özel sektör birimlerine vergi indirimi uygulanması. Yakalanılmadığı sürece yasaları çiğneme hakkının kabul edilmesi. Devletin halkı, halkın da devleti dolandırmasının yasal şartlara bağlanması. Linç girişiminin demokratik bir hak olduğunun kabul edilmesi ve yasallaştırılması. Milletvekili sayısının on bine yükseltilmesi. Eşcinsellerin, açlık sınırında yaşayanların, zihinsel ve bedensel sakatların vatandaşlıktan çıkarılması. Halimin Asil'e ricası üzerine: Bütün uyuşturucuların kullanım ve satışının yasallaşması.

Halimin, Asil'in yazdıklarını okumaya daha fazla zamanı olamadı, çünkü bir gece, özenle hazırladığı eroin, ve kokain kokteyli yüzünden sabah uyanamadı. Skandal derhal duyuldu, çünkü Halim, ülkenin en ünlü insanı olmuştu. Ülkenin en kötü kişisiydi. Kişiliği ve düşüncelerinin aleyhinde yazılanlar ciltlense, mütevazı bir kütüphane doldurulabilirdi. Oy verenler

ayaklanmış, Halimi ve arada sırada onu alkışlayanları, her gün protesto etmeye başlamışlardı. Kimse Halimi sevmiyordu. Kötü olandan herkes nefret ediyordu. Halim ünlenene kadar, dinin toplumdaki etkisinin artışını savunanlar susmuş, idam cezasının yeniden yürürlüğe girmesini isteyenler yok olmuştu. Halimin konuşmalarında geçen düşünceleri, bir zamanlar, kanının son damlasına kadar savunmuş olanların kanları bitmişti. En azından bir süreliğine. Toplumsal ve geçici iyilik nöbetleri bütün fanatikleri susturmuştu. Çünkü kimse Halimle aynı düşünceyi paylaşmak istemiyordu. Bu yüzden ani ölümü herkes için bir müjde oldu. Polisin yaptığı soruşturmada Asil'in adı geçtiği an, toplumsal bellek, arşivindeki yüzü alıp gazetelere bastı. Ancak kimse "Dilek ve Şikâyetler" defterindeki yazıyı okumadı. Okuyanlar da anlamadı. Bu kez, Asil'i yakalamak o kadar kolay olmadı. Çünkü geldiklerinde, Asil, kalın duvarlı sessiz evde değildi.

Dalgalar konuşuyor, Asil dinliyordu. Dalgalar gösteriyor, Asil bakıyordu. Sahilin genişliği ve boşluğu o kadar büyüktü ki insanın evrende işgal ettiği yer gibi, Asil de bir kum tanesine benziyordu. Güneş ufka gömülmüş, ayın serinliği kumları avuçlamaya başlamıştı. İlkel çağlarda, güneş ile ayı, aynı gökcismi sanan kaç kişi olabileceğini düşünen Asil, nemli kumların arasına parmaklarını saplayıp çıkarıyordu. Yapacak bir işi yoktu. Kimse onu beklemiyordu. Önünde, karşı kıyışız bir deniz, arkasında kum tepeleri ve orman vardı. Su ile toprağın arasına sıkışmış çamurun, düşünmekten ve zamanın geçmesini beklemekten başka çaresi yoktu. Asil de öyle yapıyordu. Düşünebileceği, her şeyi sırayla düşünüyor ve üşümüyordu. Oysa nereden estiği belli olmayan rüzgâr, çevresinde dönüyor ve uzamış saçlarını meşale alevine benzetiyordu. Gökyüzü doluydu. Adını bilmediği kuşlarla. Karıncalara benzeyen kuşlarla. Ardındaki orman dalları tahta kılıçlar gibi çarpışıyor, savrulan kumlar, havada asılı nehir yataklarından kayıyordu. Asil'in geldiği kentte, insanların sahip oldukları sosyal boşluk hakkı iki metreden fazla değildi. Kaldırımlarda, sokaklarda, trafikte, okullarda, işyerlerinde iki nesne ya da iki canlının arasında iki metreden fazla uzaklık yoktu. Ama şimdi Asil ile ona en yakın insan arasında kilometreler vardı. Her metrekaresi bir asansör olan kentten, sonra bu sahil, tek kişilik bir dünyaydı. Asil de, yaşadığı dünyada tek başınaydı.

Bacaklarında siyah bir pantolon. Gövdesinde siyah bir gömlek. Ayakları çıplak. Yüzünde birikmiş bir sakat. Dudaklarında, yeniden başladığı sigara. Elinde, yeniden başladığı içki. Şişenin de sigara gibi, filtresi vardı, ikisini de koparıp atmıştı. Sadece düşünüyordu. Her zamanki gibi.

Mister Mystic adında bir çizgi roman kahramanı yaratmayı hayal ettiği günleri anımsadı. Sadece LSD'nin etkisindeyken dünya dışı varlıklarla iletişime geçebilen, garip bir adam. Kadınların kendisiyle ilgilenip ilgilenmediğim test etmek için pantolonunun üzerinden penisiyle oynayan ve önünde eğilen bakışların varlığını kontrol eden bir adam, ilk macerası şöyle başlıyordu: Mister Mystic bir lokantada oturuyor ve yan masadaki konuşmalara kulak misafiri oluyordu. Komşularının ilişkisi ticariydi, çünkü biri falcı, diğeri müşteriydi. Falcının, müşterisinin geleceğine ilişkin söylediklerini, istemeden de olsa duyan Mister Mystic, kendi kendine gülüyor

ve insanların aptallık sınırları hakkında düşünüyordu. Falcının ilk kehaneti, lokantadan çıkınca müşterisinin hayatının değişeceğiydi. Konuşmayı sonuna dek dinleyen Mister Mystic, yemeğini bitirmiş ve adımını lokantanın dışına atmıştı ki, alnına bir tabancanın namlusu değdi. Tabancayı tutan kişi, karşı kaldırımdaki bankayı soymuş olan, ancak kaçamadığı için rehine gereksinimini karşılayan bir adamdı. Falcı, bir frekans karışıklığı yüzünden, yanlışlıkla Mister Mystic'in geleceğini görmüştü. Ancak Mister Mystic'in bunu anlaması için uzun bir zamanın geçmesi ve koca bir çizgi romanın bitmesi gerekiyordu.

Sigaranın dumanına bulanmış nefesi, Asil'in yüzünden çıktı. Üç delikten birden. Güldü. Mister Mystic'i hayal ettiği günleri düşündükçe güldü. Klinik günleri. Beyaz günler. Beyazdan midesinin bulandığı günler. Aldığı kokuların tamamının, sevmediği kokular olduğu günler. Sonra Stan Smithlerini düşündü. Kim bilir, neredeydiler?

Asil bilemezdi. O ıssız kumsalda oturduğu saatlerde, bir evsizin çöpten çıkardığı bir çift Stan Smith'i incelerken, sol tekinin tabanının düştüğünü ve altında katlanmış bir kâğıdın durduğunu bilemezdi. Evsizin alıp açtığı kâğıtta bir resim gördüğünü bilemeyeceği gibi. Resim, ancak bir çocuğun yapacağı gibi ikiboyutluydu. Bir ev. İçinde bir çocuk. Dışında bir yetişkin. İkisi de erkek. Pastel boya. Güneş yok.

Sigaranın dumanına bulanmış nefesi, Asil'in yüzünden tekrar çıktı. Bu kez ikiye bölünmüştü. Kıyıya her vurduklarında dalgaların kendisine daha da yaklaştığını gördü... Hiç durmasalar ve bütün dünyayı kaplayana kadar ilerleseler ne olur, diye düşündü. Gelen giden olmasa...

Güneş ufukta boğulurken Asil ayağa kalktı. Pantolonuna yapışmış kumları bacaklarını tokatlayarak söküp attı. Yürümek istiyordu. Nereye kadar olursa. Yürümek. Viski dolu şişeyle dudak dudağa gelmek için durmak. Sonra tekrar yürümek. Rüzgârın, fazlalığını aldığı sahil kumu sertleşmişti. Ayakları batmıyor, adımlar kendiliğinden geliyordu. On sekiz kilometre boyunca denizin kıyısına uzanmış, üzerinden geçilmesini bekleyen sahilde, Asil'in yürüyüşü uzun sürecekti. Ancak kimsenin acelesinin olmadığı bir yer ve zamandı. Belki yengeçler. Belki de sadece onların acelesi vardı. Asil'in titrettiği kumlardan, kaçan, dönmek için gölgesinin gitmesini bekleyen yengeçler. Kim bilir neyin peşindeydiler?

Kalın duvarlı, sessiz evden son kez çıkarken, annesi ile babası uyuyordu. Odasındaki eşyalara teker teker dokunmuş, salondakilerle fısıldaşmıştı. Annesi ile babasını, mobilyalara ve eşyalara emanet edip, dışarı öyle çıkmıştı. Azat'ın yeni baskısından gelen para cebinde, yazdıklarının hepsi ardındaydı. Sahilde yürürken peşinde bıraktığı ayak izleri gibi.

Bedenine yapışan pantolon ve gömleğinin geri kalanını dalgalandıran rüzgâr, gözlerini kısmasına neden oluyordu. Ama yine de gördü. Bir adını kala durdu ve dizlerini büküp eğildi. Suyun kuma bulaştığı çizgide bir köpek iskeleti yatıyordu. Yarısı kumun altında, kafatası kim. bilir nerede? Tuzlu suyun beyazdan beyaza boyadığı kemikleri güneşin artığıyla parlıyor ve Asil'in zihninde, pencereden gördüğü köpeğin adı geziyordu. Bir sahibinden diğerine koşan, çağrılınca değil kovalanınca hareket eden köpeğin adı. Tanrı ile şeytan arasında gidip gelen insanlığa benzettiği köpeğin adı. Şimdiyse başka bir köpek, etinden uzun zaman önce sıyrılmış iskeletiyle önünde yatıyor ve çağrılsa da, kovalansa da koşamayacak biçimde kuma gömülmüş, yok olmayı bekliyordu, insanlığın sonu, diye düşündü Asil. Nerede durması gerektiğini bilememekten gelecek. Sınırın hangi yakasında doğduğunu ve hangi yakasında öleceğini bilememekten gelecek, insanlığın sonu. Ancak kimin umurundaydı, Asil'den başka? Kim ilgileniyordu insanlığın sonuyla? Başlangıçtı, ilginç olan. Maymunlar, kaburga kemikleri, toprak, çamur. Doğalı çok olmadığı için ölümü aklına getirmeyen bir çocuğa benziyordu, insanlık. Bu yüzden, ne cinsel gelişimini tamamlayabilmiş ne de şiddet eğiliminden vazgeçebilmişti. On iki yaşındaki bir çocuk kadar kolay kavga ediyor ve seksin ne olduğunu merak ediyordu. Ne ölüm ne de başka bir son. Hiçbiri insanlığı ilgilendirmiyordu. Sadece Asil. Sadece o düşünüyordu. Ve sadece Asil, bilgi, yetenek ve düşüncelerinden sıyrılıp, Ben'inden ibaret kalmak istiyordu. Sadece Asil, on sekiz kilometrelik bir sahilde, elindeki içki şişesiyle, bir köpek iskeletinin üzerinden geçip yürümeye devam ediyordu.

Bir zamanlar, annesinin kitaplarından birinde okuduğu yıldızları ayırt etmenin yolunu anımsadı. Newton'ın, ışığı, üçgen bir prizmadan geçirip renk yelpazesine ulaşma yöntemiyle yıldızların yaydığı ışık da renklere bölünüyordu. Buna ışık spektrumu deniyordu. Işık, elektromanyetik alandaki dalgalardan oluşuyor ve kırmızı, en düşük frekansa sahip olan renk olarak biliniyordu. Maviyse en yüksek frekansa sahipti. Dolayısıyla, ışık spektrumu kırmızıya kayan bir yıldız, dünyadan uzaklaşıyor, spektrumu maviye

kayansa, dünyaya yaklaşıyordu. Ancak uzun incelemeler göstermişti ki, dünyanın çevresi, kırmızı spektrumlu yıldızlarla doluydu. Her şey ve herkes dünyadan uzaklaşıyordu. Doğumundan itibaren, her şeyin ve herkesin Asil'den uzaklaşması gibi. Hepsinin rengi kırmızıydı. Kan rengi. Acının rengi. Terk edenlerin sırtlarının rengi. Asil'den çektikleri kanın sırtlarına bulaştığı, terk edenlerin rengi. Uzaklaşan yıldızların rengi. Dünyanın bütün batan güneşlerinin rengi. Doğduklarında, artık başka hayatları aydınlatıp ısıtacak olan güneşlerin veda rengi.

Sahilin sonu gelmedi, ama gün bitti. Asil yeni yaktığı sigarayı hak ettiği gibi içmek için durdu ve kendini kuma bıraktı. Şişeyi yanına saplayıp dizlerini karnına çekti. Bir eliyle diğerinin bileğini tutup, kollarıyla, bükülmüş bacaklarını sardı. Eğer bir hayatın neden yaşandığı düşünülecekse, tam yeri ve zamanıydı. Eğer bir hayatın neden mahvolduğu düşünülecekse, tam yeri ve zamanıydı. Ama Asil'in ne kendine acıyacak ne de kendinden nefret edecek gücü vardı. Sadece oturuyor ve sigara içiyordu. Ardındaki kum tepeleri kadar yaşlı, önündeki deniz kadar sahilin yerlisiydi. Köpüklü suyun içtiği ayak izleri silinmiş olan Asil, hiçbir yerden oraya gelmemiş gibi oturuyordu. Ya gökyüzünden bırakılmış ya da kumdan çıkmış bir hayvan gibi. Akşam loşluğunda kumsala ayak basmak için yuvalarından yuvarlanan yengeçler gibi. Oysa düşünecek ne kadar çok an vardı. O sahilde artık hiçbir anlamının kalmadığı davranış ve seçimleriyle doluydu hayatı. Otuz yaşındaydı ve benzersiz bir hayat sürdürmüştü. Sıradan bir çocuk olarak doğmuş, nedeni hiçbir zaman öğrenilemeyen bir deliliğe hapsolmuş, benzerlerinin, ancak asla Asil'e benzemeyen çocukların gittiği okullara devam etmiş, alkole bağımlı yıllar devirmiş, âşık olmuş, intihar etmeye çalışmış, ailesini öldürmeyi denemiş, kural danışmanlığı yapmış, medyumluk hizmeti vermiş, bir kadının intihar etmesine neden olmuş, insanların kötülük topraklarında doğduklarını kanıtlayan bir belgesel çekmiş, ülkenin meclisinde asla telaffuz edilemeyecek konuşmalar yaptırmış ve kalın duvarlı, sessiz evden, kim bilir kaçıncı kez kaçıp, yanmayın yarısını aydınlattığı sahile gelmişti. Daha ilerisi var mıydı ya da yokavarın herhangi bir emri? Asil'in Beni neredeydi? Asil'in zihni kime aitti? Hepsi yanıtsız bir soru sürüsü. Sadece kum ve ıslak havanın soğuğu vardı. Bir de yanmayın ışığını taşıyan deniz. Dalgaların sırtında ayaklarına kadar gelip geri çekilen yanmayın ışığı. Başka da bir şey yoktu. Ne Asil'de ne de çevresinde.

Ayağa kalkmak için sağ elini kuma sapladı. Sağ kolunu koltuk değneği yapıp doğruldu. Sol eli de, önünden geçerken şişeyi yakaladı. Hangi yöne doğru yürüdüğünü unuttu. Önemsemedi. İlerleyeceğini sanırken geri döndü. Adımlarını sayabilirdi, ama vazgeçti. Sadece yürüdü. Ve yürüdü. Bu kez köpek iskeletini görmedi. Çünkü bakmadı. Sahili kesen kayalığa vardığında, kum tepelerinin arasındaki toprak yola saptı. Çıplak ayak tabanlarını zorlamaya başlayan taşları hissettiğinde, sahile girdiği yere döndüğünü anladı. Ayakkabılarını nerede bıraktığını anımsamaya çalıştı. Mucize. Anımsadı. Asfaltın toprağa karıştığı çizgiyi geçince başlayan, kasabadan sahile ulaşan tek yolun sağındaki ilk ağacın dibinde, Asili bekleyen bir çift ayakkabı vardı. Siyah ayakkabılar. Çıplak ayaklarını içlerine gömdüğü ayakkabılarla yürümeye devam etti.

Adını bilmediği bin çeşit böceğin sohbetini delip, yarım kilo karanlığın içinde, asfalt yolun ortasından yürüdü. Belki gündüz, yol çift yönlüydü, ama artık sadece Asil karar veriyordu, yolun nereden nereye götürdüğüne. Asfalt yol, Asili kasabaya taşıyordu.

Sağında orman, solundaysa, sadece ağırlıklarını hissettiği harabeler. Bin yıldır duranlar. Bin yıldır gitmeyenler. Asil tarafından görülmeden çökmeyecek olan taş tarihler. Asil bakmadı harabelere. Korkutmak istemedi içindekileri. Bir nedeni olmalıydı, yıkılmamalarının. İnşa edenler de, bin yıldır yaşıyor olmalıydı. İçlerinde ya da çevrelerinde. Çok uzağa gitmiş olamazlardı. Kim evinden kaçabilirdi Asil kadar? Belki de kalın duvarlı, sessiz evi, inşa etmiş olsaydı, kendi elleriyle, asla terk etmezdi. Ama dört adım sonra gülümseyip yanıtladı kendini. “Ederdin!” diye söylendi. Başını sallayarak. Bir öğrenci ve bir öğretmene ayrılıp kendini azarlayarak. “Ederdin çünkü ellerin bile sana ait değil!” diye bağırdı. Harabelerin taşlarından ve ağaç gövdelerinden seken sesi gökyüzüne gitti. Peşinden de kime söylediği belli olmayan, “Artık istemiyorum! Yoruldum! Ne olur beni affet!” sesleri yükseldi gökyüzüne. Bir de suyu sıkılmış şişenin, çarptığı asfaltı çatlatamayacağını anlayınca, kırılmasından doğan gürültü karıştı, Asil’in yol müziğine.

İlk tabelayı görene kadar durmadı. Işıksız tabelada “Huzur Pansiyon” yazıyordu. Verandalı ve tek katlı bir bina. Yürümeye devam eden, ancak durmuş ayaklarıyla verandaya çıkıp, ışıksız binaya seslendi.

“Kimse yok mu?”

Önce bir pencere büyüklüğünde ışık, sonra bir kapı genişliğinde insan.

“Buyur? Ne İstedin?”

“Boş oda var mı?”

“Gel.”

Takip etti adamı. Geçti kapıdan. Girdi koridora. Bekledi adamı. Bir odadan çıkması için, elinde bir anahtarla, Bekledi adamı. Bir odanın kapısını açması için. Girdi odaya.

“Yarın hallederiz her şeyi.”

Asil sessiz kaldı ve kapı kapandı. Cibinlik taşıyan iki yatak. Şeffaf ve minyatür sirk çadırları. Beyaz duvarlı, fayans zeminli bir oda. Burada ölmeyecekti Asil. Bu yüzden sakindi. Bir tiyatro sahnesinin perdesini ayırır gibi, cibinliği açıp uzandı yatağa. Ayakkabıları, pantolonu ve üzerinde ne varsa, hepsi uyudu. Ayakkabıları, pantolonu ve üzerinde ne varsa, hepsi sarhoştu.

Kahverengi gözleri vardı.

“Senin adın ne?”

“Asil.”

Saçları siyahtı.

“Benim ki de Yahya. Ne yapıyorsun burada?” “Bekliyorum.”

Ayakları çıplaktı.

“Birini mi bekliyorsun?”

“Sayılır.”

Altı yaşındaydı.

“Kimi bekliyorsun?”

“Sana bir sır versem saklayabilir misin?”

Pansiyonun sahibinin oğluydu.

“Tabii ki! Bir sürü sır saklıyorum ben.”

“Tamam o zaman. Beni iyi dinle. Kafamın içinde başka bir Asil daha var. Onun gelmesini bekliyorum.”

Okuyor, yazıyor ve bine kadar sayabiliyordu.

“Kafanın içinde mi? Nasıl girmiş oraya?”

“Ben küçükken girmiş. Gözlerimden. Bir daha da çıkmamış, ama şimdi kayboldu. Ben de ortaya çıkmasını bekliyorum.”

Asille birlikte, verandanın ucunda oturuyor, ayakları toprağa değiyordu.

“Ne olacak gelince?” “Ondan özür dileyeceğim. Çünkü benden istediğini yapamadım.”

Pansiyonun bir numaralı odasındaki üç yatağın en küçüğünde yatıyor, ama fazla uyuyamıyordu. Asil gibi.

“‘Ne istemişti senden?”

“Senin gibi olmamı.,”

İyilik topraklarına en yakın oturan çocuktu.

“Ben nasılım ki?”

“Benden iyi olmamı istemişti. Ama ben olamadım.” Yüzmeyi seviyordu.

“Sahile gidelim mi?”

“Önce babana sor.”

“Geliyorum. Gitme bir yere.”

Oturduğu yerden bir çekirge gibi fırlayan Yahya, koşarak pansiyona girdi. Oradan da bir numaralı odaya. Yeni uyanmış babasını, yüzünü yıkadığı banyoda buldu.

“Baba, Asille yüzmeye gidebilir miyim? Lütfen, ne olur?” Yüzünden düşen suyun bin parça olduğu adam, başını oğluna çevirip, “Asıl de kim?” dedi.

“Yedi, numarada kalıyor. Sahile gidebilir miyim onunla?” Adam, gece gelen sarhoşu anımsadı ve kızdı. Günüm ilk kızgınlığı, banyonun küçük penceresinden giren güneşinkine karıştı.

“Yahya! Ben sana ne dedim? Kimseyi rahatsız etme, demedim mi? Hem adamın ne olduğu belli değil!”

Yahya, ani öfkenin karşısında anasırım rahmine döndü. Çok uzak değildi, ne de olsa. Arada altı yıl vardı. Omzundan tutup önce banyodan, sonra da odadan çıkaran babasının önünde, verandanın ortasına kadar sürüklendi.

“Günaydın.”

Asil oturduğu yerde önce başını, sonra biraz da omuzlarını çevirdi.

“Günaydın.”

Adamın kendisiyle konuşmak istediğini bildiği için de ayağa kalktı.

“Rahat uyudun mu?”

Asil anımsamıyordu.

“Hem de çok.”

“Ne kadar kalacaksın?”

Asil bilmiyordu.

“Bir hafta kadar.”

“Yalnız, parayı peşin alıyoruz.”

“Tamam. Ne kadar?”

Parayı peşin ödemeyi derhal kabul eden Asil’in yüzünde hiçbir tereddüt belirtisi yakalayamayan adam, pansiyonun kapısını, gece yarısı bir yabancıya açmış olmaktan dolayı duyduğu pişmanlıktan kurtulduğunu hissetti. Ani bir kibarlık dalgası hüküm sürdü içindeki suya.

“Buyurun. Ofise geçelim.”

Ofis dediği yer, verandanın üçte birini kaplayan, inşasına son anda karar verilmiş gibi duran, beton bir odaydı. Geniş pencereleri verandaya bakan bir oda. Pansiyon binasına yamanmış odanın kapısını cebinden çıkardığı anahtarla açan adam, tekrar “Buyurun” dedi. Önce Asil, sonra adam odaya girdi. Asil, odadaki üç mobilyadan biri olan masanın arkasına geçip ikinci mobilyaya oturan adamı izledi. Kendisi de, bir adım uzağındaki üçüncüsüne oturdu.

Yöredeki bütün pansiyon sahipleri gibi, odalardan birinde ailesiyle kalıyor ve müşterilerinin zararsızlığından emin olmak istiyordu. İnsanlık teorisinde, zararsızlık için ilk şart, bir meslek sahibi olmaktı.

“Asil. Bey’di, değil mi? Ne iş yapıyorsunuz, Asil Bey?” “Üniversitede öğretim görevlisiyim.”

Zararsızlığın ikinci şartı, para sahibi olmaktı.

“Ne kadar güzel! Evet, odanın günlüğü, otuz beş lira. Kahvaltı dahil. Kahvaltıyı verandada veriyoruz. Bir haftalık oda ve kahvaltı ücreti...”

Her ne kadar, çarpmayı, görünmez bir zihin makinesinde yapmış olsa da, fazla paragöz durmamak için hesap makinesini kullanmayı tercih etti.

“İki yüz kırk beş lira.”

Asil, pantolonundaki kırışıkların arasından çektiği desteden iki yüz elli lirayı ayırıp, uzatıp adama verdi. Sonra bir elli lira daha ayırıp, aralarındaki masaya bıraktı.

“Bir şişe de viski istiyorum.”

“Hangi marka olsun?”

Asil, alkole bağımlılık yeminini, adamın önünde tekrar etti.

“Fark etmez.”

Önündeki banknotları sayan adamdan bakışlarını söküp, ofisin geniş penceresine saplayan Asil, Yahya’nın, bıraktıkları yerde durduğunu gördü. Çıplak ayaklarına bakıyor ve birinin gelip, girdiği yerden kendisini çıkarmasını bekliyordu. O kişi, Asil olacaktı.

“Çocuk, sahile gitmek istiyordu. Ben de gideceğim. İsterseniz götürebilirim. Bir saat sonra da döneriz.”

Adam, görünmez zihin makinesinde bir hesap daha yaptı.

“Annesi bir şeyler hazırlasın da, orada yersiniz.”

Böylece, Asili daha iyi tanımak için zaman yaratmış oldu. Koltuğundan kalkıp odadan çıktı.

“Fevziye!”

Pansiyonun kapısında beliren kadın, başını bağlamaya çalışıyordu. Parmaklarının ezberi sayesinde işini bitirip adamın yanına geldi.

“Asil Bey, Yahya’yı denize götürecek. Yiyecek bir şeyler hazırlasana. Bir de, bize çay koy.”

Asil Bey’in kim olduğunu sormayacak kadar kocasını iyi tanıyan Fevziye, ofis ile pansiyon binasının arasındaki kapıdan girip kayboldu. Adam, ofisten çıkmış olan Asil’e, verandadaki masayı ve çevresindeki sandalyeleri gösterip, “Bir çay içelim, öyle gidersiniz” dedi.

Doğalı birkaç saat olmasına rağmen güneş, çoktan yaşlanmıştı. Verandanın çevresindeki alçak duvarın betonuna gömülmüş ahşap sütunların taşıdığı ve kenarlarından biri, pansiyon binasına dayanmış olan, sarmaşık kaplı çardağın altı ne kadar serinse, üstünde de güneşin kızgınlığı o kadar birikiyordu. Ancak o güne kadar, üzerindeki güneşin ağırlığından çöken çardağa rastlanmadığından, Asil, pansiyon sahibinin gösterdiği sandalyelerden birine oturmayı kabul etti. Her ne kadar kahvaltıda viskiyi tercih etse de, çay da kötü bir teklif değildi. Ayrıca bir saatliğine de olsa, oğlunu emanet edeceği kişiyi tanımak isteyen adamın endişesini anlayabilecek kadar bir aileye sahip olmuştu.

Karşısına oturan ve üstünde sadece bir şort olan adam, çenesiyle Yahya’yı gösterip konuştu.

“Cin gibidir. Okula erken almak istediler de yollamadım. Gezsin, tozsun istedim. Nasıl olsa yıllarca okuyacak. Biraz koşup terlesin. Seneye başlar.”

Normalde, “Maşallah” ya da “Allah bağışlasın” yanıtlarıyla karşılanacak sözlerdi bunlar. Ama Asil’in Türkçesi biraz eksikti. Kuranıkerim, Türkçe’den çıkınca geriye ne kalıyorsa, Asil de o kadar konuşabiliyordu. Yani fazla

değil. Bu yüzden yanıt vermedi. Adam da konuyu tersyüz etti.

“Siz, hangi üniversitede çalışıyorsunuz?”

“İstanbul Üniversitesi.”

Tam, duyduğu yanıt üzerine, “Ne kadar güzel!” diyecekti ki bir vana açıldı zihninde ve zararsızlık şartlarına batırılmış sular döküldü içine.

“Asil Bey, sizin hiç eşyanız yok mu?”

“Kayboldu” dedi Asil. Sonra da masaya dirseğiyle yaslanıp sesini alçalttı.

“Ama bence çalındı. Otobüsle geldim. Mola vermek için durduğumuz yerde çalındı. Sonra şikâyet ettim tabii. Ama ‘Biz sizi ararız!’ dediler. Hâlâ haber yok.”

Vana kapandı ve adamın zihnindeki sular buharlaştı.

“Hay Allah! Neyse, neye ihtiyacınız varsa bir liste yapın. Bana verin. Ben kasabaya inince alırım.”

Sizler ve şenler. İkisi de yakışmıyordu ağzına. Çünkü ne yakındı Asil’e ne de saygı duyuyordu herhangi birine. Ama yine de sizler, devam ediyordu. En azından şimdilik.

“Olur” dedi Asil.

Çay bardaklarını, titreterek, ancak asla içindekileri dökmeyerek getiren Fevziye, elindeki tepsiyi masaya koydu. Asil teşekkür etti. Ve içine attığı iki şekerin erimesini beklemeden, çaydan ilk yudumunu aldı. Sonra başını çevirip Yahya’ya baktı. Çocuk da ona bakıyordu. Ancak hâlâ aynı yerde duruyordu. Sadece gövdesini, babasıyla Asil’e çevirmişti. Ancak Fevziye’nin boş kalan eli, çocuğun dirseğini tutup çekti. Pansiyona girip görünmez oldular.

Bu kez, Asil’in bir sorusu vardı.

“Yol biraz uzun. Bizi sahile siz bırakabilir misiniz?”

“Ama mayo ile havlu lazım.”

“Gerek yok. Sahilde bir yer gördüm. Kafeterya gibi bir yer. Orada oturacağım. Yahya da biraz oynar. Sonra döneriz.”

Eğer yüzme bilmediğini söyleseydi, denizin kıyısına gelmek için İstanbul’dan kalkıp neden bu kadar yol kat ettiği sorusuyla mutlaka karşılaşırdı. Bu yüzden, söylememeyi tercih etti. Hiç yüzmediğini. Ve hiç yüzmeyeceğini.

Bardaklar beş yudumluktu. Boşaldılar ve Fevziye çağrıldı. Yahya, bir mayo ve tişörtle verandaya çıktı. Bir de iki eliyle taşıdığı, boyundan uzun havlusu vardı. İki küçük sandviç taşıyan torba, ayağa kalkan Asil’e verildi. Yahya’nın babası da ayağa kalktı.

“Listeyi yapacak mısınız?” diye sordu adam.

Önce, anlamadı neden söz ettiğini, ancak sonra anımsadı Asil. Ofise girdiler. Bir kâğıt ve kalem seçildi. Asil, üzerine asla gereksinim duymayacağı maddeler yazdığı kâğıdı ve satın alınmalarına yetecek parayı adama verdi. Ofisten çıkıp verandayı geçtiler ve sıcaktan patlamasına üç hararet nöbeti kalmış arabanın koltuklarına dağıldılar. Camlar indirildi. Anahtar çevrildi.

Gece, yürüyerek geçtiği asfalt yola çıkana kadar adam konuşmadı. Ama sonra kimi uyardığı belirsiz biçimde, “Dikkatli ol!” dedi. Asil’den önce Yahya üzerine alındı.

“Tamam baba.”

“Güneşte fazla kalma. Asil Amcanı da üzme.”

Asfalt bitti. Araba durdu. Bundan sonrası topraktı. Sonra da kum. Yürüyeceklerdi. Arabadan indiler, ancak Asil’in sesi içeride kaldı.

“Bir saat sonra döneriz.”

Araba, geldiği yöne dönmek üzere hamle yaparken, Asil ile Yahya yürümeye başlamışlardı.

İlk konuşan Yahya oldu. Gömleğini çıkarmış ve beline bağlamış olan Asil’in

dövmelerine bakarak konuştu.

“Bunlar ne?”

“Resim.”

“Neden kollarındalar?”

“Çünkü hep benimle kalmalarını istedim.”

Konuşmak için Asil’e her baktığında, içlerine güneş dolduğu için kısmak zorunda kaldığı gözlerine rağmen, devam ediyordu sorularına. Ama Asil de bir çocuğun merakını nasıl uyandıracağını iyi biliyordu.

“Neden?”

“Çünkü onların hepsini rüyalarımda gördüm. Ama uyanıkken de görmeye devam etmek istedim.”

Yahya susuyor, çünkü düşünüyordu. Üzerinde yürüdükleri ahşap patika, kumsaldaki kafeteryaya gidiyor ve masaların çevresi boş olduğu için, Asil’in yüzündeki gülümseme duruyordu. Sadece üç aile vardı. İkisi turist. Biri Türk. Ama onlar da turistlerin ülkesinden geldiklerini belli etmek için her işareti üzerlerinde taşıdıklarından, Asil’i, televizyon haberlerinde izlemiş olmaları olasılığı yoktu. Belki de, kesin dönüş adındaki, ters göçmenliği benimsemiş ailelerden biriydi. Öyle olsa bile, belli ki yeni dönmüşlerdi. Ve hiçbir şey kesin değildi. Çünkü her ne kadar anayasanın altmış ikinci maddesi, yurtdışındaki işçilerin ülkeye döndüklerinde hayatlarını denetleyecek bir düzen kurmak üzere devlete önlem alma yetkisi vermiş olsa da, hayat bir karikatür olduğu için bu altmış ikiden de bir tavşan çıkacağını bilenler, kesin kararlar almadan önce uzun uzun düşünüyorlardı. Bu yüzden, kafeteryadaki Türk ailenin, Asil’in eşkâlini tanıma olasılığı çocuk havuzu kadar sığdı.

Bambudan yapılmış çardakların altındaki masaların, daire biçimindeki barın etrafına serpildiği ve mönüsünde sadece bira ile meşrubat bulunan kafeteryanın sınırlarına girince Asil, Yahya’ya, “Önce sandviçlerimizi yiyelim” dedi. Kendilerine seçtikleri masa ile deniz arasında, kumdan başka bir şey yoktu. Yıllık tatil tarihlerinin dışında kalan bir dönemden

geçiyorlardı. Deniz de, kum da, garsonlar da.

“Ne alırdınız ağabey?”

“Ne içersin Yahya?”

“Kola.”

“Bir de bira. Çok soğuk olsun.”

Garson gidince Asil, elindeki torbadan çıkardığı, peçetelere sarılmış sandviçlerden birini Yahya’ya verdi. İlk lokmaları dişleriyle koparıp birbirlerine baktılar. Çiğnerken konuşmanın ayıp olmadığı bir dönemden geçiyorlardı. Asil de, Yahya da.

“Kimseye söyleme, dedin ama bana verdiğin sırrı sana söyleyebilir miyim?”

Asil güldü. Başıyla dikey konuştu: “Evet.”

“Senin kafanda bir Asil var. Benim kafamda da bir Yahya var mı?”

Bu kez başım }⁷atay sallayan Asil, hayırdan sonrasını konuşarak getirdi.

“Daha yok. Belki de hiçbir zaman olmayacak.”

“Neden?”

“Çünkü daha hiç kötülük yapmadın. Şimdi, sana bir hikâye anlatacağım: İlk kötülüğünü yaptığında, kafanın içinde bir çekirdek oluşur. Kafanın içinde ayrı bir kafa. gibi. Şeftali ve çekirdeği gibi. Tamam mı?”

Tamamdı. Yahya daha önce şeftali de görmüştü, çekirdeğini de.

“İlk kötülüğünü yaptığında, kafan bir balon gibi patlar ve içindeki çekirdek, gözlerinden çıkıp gider. Ama, nasıl yerdeki bir taşı alıp bıraktığımda yere dönüyorsa, çekirdek de tekrar gözlerinden geçip kafana yerleşir. Artık, o andan itibaren kafanda iki Yahya vardır. Biri, ağzını açtığın zaman konuşan. Diğeri de çekirdekteki Yahya. Yani sesini, senden başka

kimsenin duymadığı, kafandaki Yahya. Seninle konuşur. Sen de dinlersen, duyarsın."

"Duysam, bana ne der?"

"Neyin iyi, neyin kötü olduğunu söyler."

Yahya sandviçini bitirmiş, elinin sırtıyla ağzını süpürüyor ve düşünüyordu. Elini, ağzının önünden çekince sordu.

"Peki, sonra ne olur?"

"Sen de ona göre davranırsın."

"Ya davranmazsam?"

Konuşmaları, aralarına giren kola ve birayla kesilip, onları bırakan elin çekilmesiyle devam etti.

"Kafandaki Yahya o kadar gürültü yapar ki hiçbir şey duyamazsın. Ne anneni ne babam ne de arkadaşlarını. Çünkü yaptığın şey, kafandaki Yahya için kötüyse, davranışını değiştirene kadar, onun kötü olduğunu tekrarlar. Bir düşünsene. Kafanın içinde bir ses var ve sana sürekli 'Bu yaptığın kötü!' diyor. Sen, davranışını değiştirene kadar da susmuyor.

Ama diyelim ki, onu dinlemiyorsun. Duymazdan geliyorsun. Ve başka kötülükler yapmaya devam ediyorsun. O zaman da, kafandaki sesler çoğalır ve her birini ayrı ayrı duymak zorunda kalırsın. Üst üste, on kötülük yaparsan, on ayrı Yahya 'Bu yaptığın kötü!' der. Ne kadar gürültülü olabileceğini tahmin bile edemezsin. Kafan şişer!"

Yumruğunun içindeki buruşmuş peçeteyi, torbaya koyması için Asil'e verirken, Yahya sordu.

"Peki, neden kötülük yapınca tekrarlıyor da, iyilik yapınca susuyor?"

Kirli peçeteleri içine koyduğu torbanın iki yakasını düğümleyen Asil konuştu.

“Çünkü kafandaki Yahya, kimsenin canının acımasını istemiyor. Oysa kötülük, önce başkalarının, sonra da senin canını acıtır. Bu kadar basit.”

Asil, çocuğun, o güne kadar tanıdığı kimseye benzemediğini anlamıştı. Diğer insanlar, iyilikle kuşatılmış kötülük tarafından yönetiliyordu. Şimdilik zihninde herhangi bir bölünme yaşamamış olan Yahya’ysa Asil gibi, ilk kötülüğünden sonra, kötülük tarafından kuşatılmış iyiliğin emrinde olacaktı. Ancak belki de, zihni hiçbir zaman bölünmeyecek ve mutlak iyi olarak kalacaktı. Yahya, kola şişesinden sarkan pipeti dudaklarının arasına denk düşürmeye çalışıyor, ancak yine de konuşuyordu. “Ben yüzmeye gideceğim. Benimle gelsene.”

“Sen git. Ben buradayım. Hem biraz kafamı dinlemem lazım. Bakalım, kafamdaki Asil gelmiş mi?”

Tülbent inceliğindeki tişörtünü sırtından sıyıran Yahya “Tamam” deyip, yarım kalmış kolasına aldırmadan denize doğru koşmaya başladı. Serçe büyüklüğündeki ayakları, kumsalı çakıl taşları kadar oydu. Yahya’yı karşılamaya gelen bir dalga, çocukla çarpıştı, ama kimsenin canı acımadı. Yahya, Asil’e dönüp el salladı ve ilk dalganın torunlarıyla çarpışmaya devam etti.

Birayı, yanındaki bardağa dökmektense, şişesinden içmeyi tercih eden Asil, çocuğu izledi. Zayıf bedenine taklalar attıran dalgaları izledi. Ayaklarının üzerine her bastığında, üzerinden düşen mayosunu çekip, gözlerini perdeleyen ıslak kâküllerini avucuyla yukarı kaldırmasını izledi. Hatta bir ara, kafasında bir Asil olduğuna inanıp kendini bile dinledi.

Asil'in tabağındaki yemeğe eşlik eden müzik, veranda duvarlarının ötesinden geliyordu. Bin böcek orkestrası, anonim eserlerinden biriyle resitaline başlamıştı. Balık ve önce haşlanmış sonra da kızartılmış, dünya üzerinde, hamburger satan bütün lokanta zincirlerine çıkarılan diller büyüklüğünde kesilmiş patatesler. Asil acıkmıştı. Hiçbir şeyin soğumasına izin vermedi. Alışık olmadığı bir iştahla, çatalını doldurup boşaltmaya başladı. Yan masadaysa pansiyon sahibi ve ailesi vardı. Tek müşteri olmanın getirdiği rahatlıkla önündeki balığı parmaklarıyla yiyor, arada da avucuna sıkıştırdığı bardaktan su içiyordu. Soluk alabildiği nadir anlardan birinde "Elinize sağlık Fevziye Hanım. Balık muhteşem olmuş!" dedi. Konuşurken duymadığı kadının gülümsediğini gördü.

Ofisteki televizyonun çalıştığını herkes duyuyor, ama ekranında kimin, neden söz ettiğiyle kimse ilgilenmiyordu. Yan masadakilerin, Yahya dışında, sırtlan dönük oturduğu ofisin penceresinde, kendini bir saniyeliğine gören Asil ve elleri durdu. Ekranı kaplayan yüzü, adsız ve yüzsüz bir konuşmacının boğuk sesi. Bir saniye için, kendisiyle göz göze gelen Asil, başım sağa çevirip Yahya'ya baktı. Yahya da Asil'e bakıyordu. Asil kaşlarını öyle bir indirdi ve gözlerini öyle bir kıstı ki Yahya anladı. Gördüğünü unutması gerektiğini. Bir sırrın daha sahibi olduğunu. Çocuk sadece gülümsedi. Asil de peşinden. Biraz önce ekrana sıvanmış fotoğrafı *Ne kadar kötüsün?* adlı belgeselin

yayınlandığı aylarda peşine düşen foto muhabirlerinin yakaladığı bir pozdu. Sağ gözünün, sadece birkaç aydır kahverengi olduğu günler. Yahya'nın sorusu, bir zaman yolculuğuna neden oldu ve Asili, o günlerden serin veranda akşamına getirdi.

"Yemekten sonra oyun oynayalım ini?"

Asil'den önce babası çekti dilini ve ateş etti.

"Yahya, yemeğini ye! Rahatsız etme kimseyi."

Yaralanan Yahya'nın ilkyardımına koşmak, Asil'e düşmüştü.

“Merak etmeyin. Sorun değil. Tamam Yahya, yemekten sonra.”

Yaşı küçük ve bünyesi güçlü olduğu için hızla iyileşen Yahya, gülerek yemeğe devam etti. Diğerleri gibi.

Tabağı ve bardağı boşalan Asil, arkasına yaslanıp, gömleğinin cebinden çektiği paketten bir sigara tırnakladı. Dudaklarının arasındaki sigaranın ucunu, pantolon cebinden gelen bir çakmak aydınlattı. Pansiyonun sahibi de yemeğini bitirmiş ve ofisine geçmişti. Anteni ayarlamaya çalıştığına bakılırsa, televizyon izleyecekti. Fevziye, masadakileri toplayıp mutfağa açılan kapıdan girip çıkmaya devanı ederken, Yahya, Asil’in karşısına çoktan oturmuştu. Dirsekleri ve elleri masada, çenesi de, fazla değil, bir karış yüksekteydi. Yüzündeki gülümsemeye zarar vermeden konuştu.

“Biliyor musun, çok hızlı kaş, kaş, kaş, kaş, dersen, aşk oluyor!”

Ağzından çıkan dumanın bitmesini bekleyen Asil, denedi.

“Kaş, kaş, kaş, kaş, kaş! Evet, tebrik ederim. Nereden öğrendin?”

Yahya, Asil’e bir şey öğrettiği için mutluydu.

“Babamın bir arkadaşı Kaş’ta oturuyor. O öğretmişti. Sen âşık mısın?”

Bu kez Asil, dumanın ağzına girmesini bekledi.

“Öyleydim, ama şimdi değilim. Söyle bakalım, ne oynamak istiyorsun?”

Aslında Yahya’nın herhangi bir oyuncağı yoktu. Oynamak istediği tek oyun, Asille konuşmaktı,

“Bilmem. Sen oyun biliyor musun?”

“Bir tane biliyorum. Bak şimdi, çevrendeki eşyalardan herhangi birini seç ve onu düşün. Ama sadece onu düşün. Ben de gözlerine bakayım ve hangi eşyayı düşündüğünü tahinin etmeye çalışayım... Anlaştık mı?”

Yahya heyecanlanmıştı.

“Anlaştık! Bir dakika, ben önce düşüneyim.”

Çocuk, başım sağa ve sola çevirerek, kendisine büyük gelen sandalyede iki yöne de doğru kayarak, verandada seçebileceği bir eşya aradı. Buldu. Yan masadaki tuzluğu seçti. Sadece tuzluğu düşünmeye çalıştı. Ama olmadı. Çünkü bir saniye boyunca tuzluğu düşünüyorsa, bir saniye sonra, da Asili düşünüyordu. Sonraki saniye annesini, bir sonraki, saniyede de, Asil’i televizyonda gördüğünü. Ve tekrar tuzluğu düşünüyordu. Yardım istedi.

“Olmuyor. Sadece onu düşünemiyorum.”

Fevziye’nin masaya koyduğu viski şişesiyle kadehi buluşturan Asil konuştu.

“Akıl, kelimelerle çalışır. Bu yüzden, her şeyin ve herkesin bir adı vardır. Neyi seçtiysen, içinden, sürekli adını söyle. Bir süre sonra, aklında sadece adım söylediğin eşya kalacaktır. Sonra, o eşyayı elinle tuttuğunu düşün. Eğer büyük bir eşyaysa, ona sarıldığını düşün. Böylece aklın, o eşyanın sert mi, yoksa yumuşak mı, soğuk mu, yoksa sıcak mı olduğunu, sanki gerçekten ona dokunuyormuşsun gibi, hisseder. Aklın o eşyayla dolar. Evet, şimdi dene bakalım.”

“Tamam.”

Yahya, tuzluk kelimesini, dudaklarını oynatmamaya çalışarak, içinden defalarca tekrarladı. Gerçekten de bir tuzluk, gelip oturdu zihnine. Yan masadaki tuzluk. Sonra sağ eliyle, uzanıp onu tuttuğunu hayal etti. Yumruğunun içine soktuğu

mı. Hangi parmaklarına ve parmaklarının neresine değdiğini hissetti. Tuzluğun ne kadarının elinden taştığını zihninde gördü. Asil, çocuğun hazır olduğunu anladı ve tahmin etti. “Mangal. Duvarın yanındaki mangal.”

“Hayır!” dedi Yahya, gülerek. “Tuzluk. Bak, şuradaki tuzluk. Bilemedin/’

Asil, bu oyunda ilk kez kaybediyordu. O güne kadar, gerçekten düşünülen bütün eşyaları doğru tahmin etmişti. Elindeki kadehi, üç âdemelması gelgitinde boşaltıp yeniden doldurdu. Yahya, “Haydi, sıra bende. Ben tahmin

edeceğim” dedi. “Bir eşya seç ve düşün. Ama iyi düşün!”

Asil güldü. Tek kahkahalık bir gülüş. Hazır bütün bedeniyle hissediyorken, üzerine oturduğu ve çevresini saran sandalyeyi seçtiği anda Yahya bağırdı.

“Sandalyen. Oturduğun sandalye!”

Asil’in zihni durdu. Asil’in zihni çalıştı. Tesadüf mü? Olanaksız. Ne diyeceğini bilemedi. Doğruyu söyledi.

“Bildin. Sandalye.”

Yahya inanmadı.

“Hayır, yalan söylüyorsun! Gerçekten, ne düşündüğünü söyle! Haydi!”

Asil, bağıran Yahya’nın sesini kısması için, yere bakan avucunu göğüs hizasına getirip indirdi. Çocuk fısıldayarak tekrarladı.

“Ne düşünmüştün? Lütfen söyle!”

Asil, üzerine düşeni yaptı. Yalan söyledi.

“Tamam. Kabul ediyorum. Yalan söyledim. Senin sandalyeni seçmiştim. Oturduğun sandalyeyi.”

Yahya’nın yüzü, bir limon gibi sıkılıp ekşidi. Ama yeniden gülüp konuşması uzun sürmedi. Asil’in ikinci kadehi boşaltması, Yahya’nın konuyu değiştirmesine yetecek bir zamandı. Tam olarak, iki dakika dört saniye. Sesi, son fısıltısıyla aynı çaptaydı.

“Televizyonda, neden seni gösteriyorlardı?”

“Çünkü benden korkuyorlar.”

“Neden?”

“Çünkü bütün sırlarını biliyorum.”

“Ben de senin sırlarını biliyorum. Sen de benden korkuyor musun?”

Asil, bir benzeriyle konuştuğunun farkındaydı. Gülümsedi. Nedeni, zihnini kaplayan bir duyguydu. Mutluluğa benziyordu. Yahya’nın varlığını bilmenin mutluluğu.

“Hayır Yahya. Senden korkmuyorum. Çünkü sen iyisin.” Çocuk, Asil’in yanında kendini iyi hissediyordu.

“Ama sen de iyisin.”

“Kafamdaki Asil ortaya çıkana kadar iyi değilim. Hatırlıyor musun onu? Beklediğim Asili?”

“Evet, evet! İlk kötülüğümü yapınca, benim de kafamda bir Yahya olacak. İyi bir Yahya. Kötü Yahya’yla konuşacak.” “Sen çok zeki bir çocuksun. Ama şimdilik, hiç konuşmayan, iyi bir Asil var kafamda. O bana, neyin iyi olduğunu söylemediği sürece, ben de iyi değilim.”

“Peki neden sustu? Neden artık konuşmuyor?” “Bilmiyorum Yahya. Hiç bilmiyorum. Bir yerde bir yanlışlık yaptım. Onu dinlemedim. Bir insanın canını yakmasına neden oldum. Galiba bu yüzden. Ve belki de onu, bir daha hiç duymayacağım. Belki de benimle hiç konuşmayacak.” “Merak etme. Ben sana neyin iyi olduğunu söylerim.” Şişenin yarısı Asil’in midesindeydi. Diğer yarısını da yutmak için kadehini doldurdu. Yüzüne göre fazla geniş gözlere sahip Yahya’ya bakıp konuştu,

“Teşekkür ederim. Bana yardım edeceğine eminim... Baban çağırıyor.”

Adam, pencereye parmaklarının dizleriyle vuruyordu. Yahya, sandalyesinden kayıp ofisin kapısına doğru koştu. Asil, Yahya’nın kirli topuklarını gördü. Çocuk odaya girdi.

Pencereden sıyrılan profili, babası tarafından azarlandı. Belki de, pansiyonun tek müşterisini rahatsız etmemesini söylüyordu. Ama Asil dudak dilini sökemiyordu. Omuzları göğsüne düşmüş olan Yahya, ofisten çıkıp Asil’in yanına geldi.

“Ben uyumaya gidiyorum. Yarın yine denize gideriz. Olur mu?”

“Olur Yahya. Baban izin verirse gideriz. İyi uykular.”

Asil, pansiyonun kapısından geçip yok olana kadar, çocuğun sırtını ve dirseklerini izledi. Bir sigara yaktı. Yedi sigara birden içmek istedi. Düşündü. Kendini. Çocukluğunu. Düşünmemesi gereken her şeyi. Düşürdü. Kendini. Çocukluğunu. Her yere. Gözleri dolu doluydu. Tıklım tıklım gözyaşı. Şişeyi boynundan yakalayıp ayağa kalktı. Verandadan inip yürümeye başladı. Bin böceğin iki yakasında çığlık attığı, toprak yola çıktı. İlk damla, gözbebeği kadardı.

O gece Asil, o kadar ağladı ki sol gözü kahverengi oldu.

O geceden Asil, o kadar acı çekti ki, geriye tek bir karanlık bile kalmadı.

O gece Asil, gerisi gündüz oldu.

O gecenin sabahında Asil’i verandada bulan Yahya’ydı.

“İyi misin?”

Gözkapaklarını araladı. Çocuğun ardındaki güneşe rağmen konuştu.

“Silah, de. Hızlı.”

Yahya güldü ve Asil’in elini tutup, kalkmasına yardım ettiğini sandı. Bir yandan da konuştu. Dili döndüğünce hızlı.

“Silah, silah, silah, silah, silah, silah. Hasil oluyor. Asil olmuyor. Sayılmaz.”

“Sayılır çünkü benim adım Hasil.”

Bir zamanlar, Kobo’dan gelen birinin de dediği gibi, “Biz, Kobolular, asla yalan söylemeyiz. Gerekirse, gerçeği değiştiririz. Söylediklerimize uysun diye!”

Kimsenin uyanmadığı bir saatte uyandırıldığı için, gecenin sonunu verandanın zemininde geçirdiği, pansiyon sahibi tarafından anlaşılmayan Asil, gördüğü ilk anda, Fevziye'ye "Bir bira alabilir miyim?" dedi. Sabahın sekizi. Birçok şeyin başlangıcı. Birçok şeyin bitişi. Durmayanlar: Nefes almak ve içmek. Asil, ikisini de sırayla yapıyordu. Ağrıyan, başı değil, göğsüydü. Zihni değil, kalbiydi. Yan masada oturan Yahya'nın kahvaltı saatiydi.

Pansiyonun sahibi uyanmış ve verandaya adımını atmıştı. İlk gördüğü, Asil oldu. Sonra da tuttuğu bira. Asil'i gördüğü anda gülümsemek üzere genişleyen ağzı, şişeyle birlikte büzülüp tek bir nokta oldu. O noktadan bir "Günaydın" ne kadar çıkarsa, Asil de o kadar duydu.

"Günaydın" dedi Asil de, sabah kibarlığı sırasını savmak için. Oysa artık konuşmak istemiyordu. Hiç kimseyle. Gözünün önünden gitmeyen köpek iskeletinin yerinde, kendisini görüyordu. Yarısı kuma gömülmüş iskeletinden, dalgaların kemik söktüğü bir Asil. O iskelet kadar sessiz kalmak istiyordu. Çünkü yokavarı durmuştu. Yokavarı yok olmuştu. Asil, Ben'i tarafından terk edilmişti. Ve bunun neden olduğunu kimse bilmiyordu. Gonca'nın intiharı, diye düşünüyordu Asil. O yüzden oldu. Zihnimden asla atamayacağını bir suç işledim ve onunla birlikte öleceğim. Bir suçla gömüleceğim. Bu yüzden, bilgi, yetenek ve düşüncelerimi harcayarak yaratmak ve yarattıkça yok olmak artık olanaksız. Ben, bir ayağı iskelede, diğeri demir alan bir teknenin güvertesinde olan, parçalanmaya yüz tutmuş bir aptalım. Her zaman olduğum gibi. Benimle tanışanların kendilerine bile itiraf edemedikleri, ama hissettikleri gibi, ben bir aptalım.

Dudaklarının arasındaki domatesin suyu çenesine akan ve yüzündeki nehir yatağını elinin tersiyle kurutan Yahya, yutkunup konuştu. Asil'e bakmıyordu. Ama sadece Asil duydu.

"Sen aptal değilsin."

"Efendim?"

Yahya, Asil’e baktı. Çatalındaki salatalık parçasının çeyreği ağzındaydı. Yine de konuşabildi.

“Bir şey demedim.”

Asil üstelemedi. Tanıştığı ve seslerini ezberlediği insanların zihninde konuşması ilk kez olmuyordu. Bütün hayatı böyle geçmişti. Delirmenin neye benzediğini iyi bilirdi. Ve nasıl başladığını. Bu yüzden sakin olması gerektiğini düşündü. Çok sakin. İç organlarının çalışmasını, hücrelerinin yaşlanmasını yavaşlatacak kadar sakin. Elindeki birayı, bir bardak su gibi içti. Nefessiz kalana kadar. Şişenin dudağını ağzından çekince, bir okyanusun en derin mağarasından yüzeyine çıkmış gibi nefes aldı. Başını yukarı kaldırıp, havayı yutuyormuş gibi. O an, birini anımsadı. Klinikte tanıştığı Macar doktoru. Yanoş Kondor. “Hiçlik yoktur” demişti. “Vakum vardır. Bir pencere düşün. Onu açarsın ve içine doğru çekilirsin. Vakum varsa hiçlik yoktur.” Uzun sohbetler, Türkçe konuşan bir Macar. Budist. Hiçbir yerde altın bulamayacağını anlayan bir madencinin, kazmayı kendine vurması gibi, Asil de, olası bir vakumun merkezini zihninde aramaya başladı. Ama Ben’inden eser yoktu. Hâlbuki sadece, eser yaratarak yok olanlardan eser kalmazdı. “Ben daha hiçbir şey yapmadım” dedi Asil, güneşin, sarmaşıkların arasından girip masalarına düştüğü verandada. Yahya’nın duyacağı bir yükseklikte konuşmuş, tabağını bir ekmek parçasıyla süpüren çocuğun dikkatini çekmişti.

“Birlikte yapacağız.”

Asil, nöbetinden uyandı.

“Efendim?”

Yahya gülüyordu. Her zamanki gibi.

“Birlikte denize gideceğiz.”

Çocuğa bakan ve onu duyan Asil, hiçbir şey görmüyordu. Çocuk fark etti.

“İyi misin?”

Asil sandalyesinden kalkmaya çalıştı, ama başaramadı. Bacaklarındaki güç,

kullanılmak istemiyordu. Sandalyeyle birlikte düştü. Düştüğü yerde kaldı. Kadın ile adam, Asil'in yanına koştu. Adam, Asil'in başını ellerinin arasına aldı.

"Sarhoş bu herif! Sızmış" dedi.

Devamını da getirdi.

"Tut Fevziye. Götürelim şunu odasına."

Verandada sürükleyip, koridorda taşıdılar. Odasına sokup yatağına bıraktılar. Kapıyı kapatıp küfrettiler. Adam dışından, kadın içinden. Yahya'ysa, hiçbir şeye ve hiç kimseye dokunmadı. Sadece izledi. İzledi ve korktu. Korktu ve titredi. Çünkü nefes alalı sadece altı yıl ve Asille tanışalı iki gün olmuştu.

Elindeki tabancayla kendini öldürdü. Fazla değil. Üç yaşındaydı. Gözlerini açtı. Kulaklarında, tabancanın sesi kaldı. Nerede olduğunu anlamak için avuçlarım çevresinde gezdirdi. Bir yatak, yırtılmış bir cibinlik, bir tavan, duvarlar, bir yatak daha. Doğruldu. Yüzü cibinliğe değdi. Ayaklarını yataktan düşürüp beyaz fayanslara bastı. Kalktı. Bir odadaydı. Kapısı vardı. Kilitli miydi? Hayır. Koridora çıktı ve ışığa doğru yürüdü. Eşiği geçen çıplak ayakları verandaya yaslandı. Bir otel, motel, pansiyon? Bunlardan biri. Bir pansiyon olmalı. Boktan bir pansiyon. “Burada ne işim var?” dedi yüksek sesle. Yahya, Asil’e bakıyor ama o, kimseyi tanımıyor ve konuşmaya devam ediyordu.

“Benim âşık olduğum bir kadın var. Öldü. Onun acısını çekiyorum. Dayanılmaz bir acı.”

Sustu. Gerisini düşündü:

Bu acıyla yaşamanın imkânı yok. İmkânsız. Kendimi öldürmem lazım. Yoksa mahvolurum. Hayatta kalamam. Ama annem, babam. Onlara ne olur? Ben ölürsem, onlar da mahvolur. Onları da öldürmeliyim. Önce onları, sonra kendimi. Eve dönmeliyim. Eve.

Çıplak ayaklı Asil’in verandadan çıkacağını anlayan Yahya, koşup önüne geçti.

“Nereye gidiyorsun?”

Asil, başım ve bakışlarım eğip çocuğa baktı.

“Sen de kimsin?”

“Ben Yahya’yım. Tanımadın mı? Birlikte denize gidecektik.”

“Ben yüzemem. Yüzmeyi bilmiyorum.”

“Ayakların çıplak. Toprak çok sıcak. Gitme.”

Asil, başını ve bakışlarını daha da eğip ayaklarına baktı. Çocuk haklıydı. Demek ki Stan Smith'leri buralarda bir yerdeydi. Döndü. Pansiyona girdi. Koridoru geçip odasının önünde durdu. Kapıyı açıp girdi. Yatağın yanındaki ayakkabılar siyahtı. Üzerindeki gömlek ve pantolon kadar siyah. Hiçbir yerde Stan Smith'lerinin beyazı yoktu.

"Çalmışlar!" dedi. "Yine çalmışlar. Önce yüzümü çaldılar. Şimdi de ayakkabılarımı."

Siyah ayakkabıları giyen Asil, yatağa oturmuş bağcıklarını düğümlemeye çalışıyor, ama başaramıyordu. Yahya, açık kapının eşiğinde duruyor ve içini dökmeyi bekleyen bir yağmur bulutu gibi Asil'i izliyordu. Korkuyor, ama ne diyeceğini bilemiyordu.

Bağcıkları ayakkabıların içine sokmuş olan Asil, ayağa kalkıp üzerine yürüdü. Yahya kenara çekildi. Koridorda ilerleyen Asili takip etti. Bir adım gerisinden. Asil, birden durup döndü.

"Ne... Ne... Ne istiyorsun?"

Kekeleyerek bağıran Asil'in bakışı, Yahya'yı bir örümcek ağı gibi kaplayıp hareketsiz bırakmıştı. Ama çocuk güçlüydü. Üzerindeki bakışı, silkinerek parçaladı ve konuştu.

"Asil, ben Yahya. Hani, oyunlar oynadık. Ben, senin ne düşündüğünü tahmin ettim. Hatırladın mı?"

Asil anımsamıyordu. Ne çocuğu ne de pansiyona nasıl geldiğini. Işığa dönüp yürümeye devam etti. Pansiyondan çıkıp verandayı geçti. Yahya, terliklerini giyip peşinden gitti. Fevziye mutfakta, babası kasabadaydı. Yürüdüler. Toprak yol. bitti. Asil, asfaltın başladığı çizgide durup döndü.

"'Gelme peşimden. Evine dön."

Asil'in tetik parmağı, elli adım uzaklıktaki, ancak aştıkları küçük tepeden ötürü görünmeyen pansiyonu gösteriyordu. Barcelona Liman'ın girişinde, Amerika adındaki kıtayı gösteren Kristof Kolomb heykeline benziyordu. Her ne kadar Asil, sıradan bir boya sahip olsa da, Yahya'ya, elli bir metre ve otuz

santimetrelik sütunun üzerinde duran, yedi metrelik heykel kadar uzak görünüyordu. İkisinin de kolları, bir ok gibi uzamış ve yumruklarından fırlamış tetik parmakları, kimsenin göremediği bir yeri işaret ediyordu. Kristof Kolomb heykeliyle arasındaki tek fark, Asil'in solak olmasıydı. Belki bir de konuşması.

"Evine dön! Beni takip etme!"

Ama sağırlık sırası Yahya'daydı. Dönmeyecekti. İzleyecekti. Asil'in peşinden, yürüyecekti. Çünkü altı yaşındaki hiçbir çocuk gibi değildi. Sessizliği ve hareketsizliği, Asil'in, kapıları ağır ağır kapanan zihni için fazla karmaşıktı. Heykel canlandı ve dönüp yürüdü.

Asfalt, karayolları haritasında şehirlerarası yol olarak belirtilen bir çizgiydi. Göbeğinde, kesik ve beyaz şeritler taşıyan, siyah bir yol. Ne sağında ne de solunda hayat olan bir yol. Ne ağaç ne hayvan ne de insan. Denize on küsur kilometre uzaklıkta olduğuna inanılması zor bir çoraklık. Güneşle beslenen bir boşluk. Güneşin, ışığını ekip toz biçtiği araziler. Güneşin, ışığını ekip serap biçtiği bir yol. Yürüdüler.

Çocuğun asfalta sürtünen terlikleri ve Asil'in gıcırdayan dişlerinden başka gürültü kaynağı yoktu. Aralarındaki uzaklık, Asil'in gölgesi kadardı. Gölgenin bittiği yerde, Yahya başlıyordu. Konuşmuyor ve durmuyorlardı. Sadece ter. Sadece terliyorlardı. Ahuları, tabanları, sırtları, bacaklarının arası, enseleri, şakakları terliyordu. Önce avuçlarıyla kuruladılar. Avuçları ıslandı. Sonra bilekleriyle kuruladılar. Bilekleri ıslandı. Sonra da hepsini, giysileriyle kurulamaya çalıştılar.

Giysileri ıslandı. Kuru olan hiçbir yerleri kalmadı.

Yahya, Asil'in hızına yetişmekte zorlanmaya başlamıştı. Bazen duruyor, biraz dinlendikten sonra peşinden koşarak yakalayıp yeniden yürümeye başlıyordu.

Bir sineğin çıkardığı ses kadar duyuldu, uzaktaki arabanın motor gürültüsü. Sonra sinek hayvana, hayvan arabaya dönüştü. Asil'in, arabayı durdurmak için kaldırdığı avucu havada kaldı. Araba yeniden hayvan oldu, sonra da sinek. Sonra da yolun iki yakasının birleştiği ufukta kayboldu. Birbirine

paralel çizgilerin asla birleşmediğini iddia edenlerin orada olmaları gereken bir andı. Her şey, nereden baktığına, dolayısıyla nerede durduğuna bağlıydı ya da nerede yürüdüğüne.

Artık pansiyondan gerçekten uzaklaşmışlardı. Sadece görünmediği için değil, kırk dört dakikadır yürüdükleri için pansiyon uzaktaydı. Yahya, kırk dört dakika daha yürüyüp evine dönemezdi. Yok olmuş bir arabanın peşinden aldığı gözlerini, dönüp Yahya'ya düşüren Asil, çocuğun çöküşüne tanıklık etti. Yahya'nın bacakları katlandı ve topuklarının üzerine oturdu. Sonra da avuçlarını, güneşin ütülediği asfalta dayadı. Şefika'nın evinde yaktığı avucunu anımsamayan Asil, çocuğu, koltuk altlarından tutup kaldırdı. Önce ayaklarının üzerine, sonra da havaya. Ve omuzlarına yerleştirdi. Yahya'nın dizlerinden arta kalanlar, Asil'in göğsüne sarktı, elleriyse, önce Asil'in saçlarını, sonra kendi dizlerini tuttu. Asil, çocuğun ellerini avuçlarına alıp yürümeye başladı. Yahya düşmeyecekti. Tabii eğer Asil düşmezse.

Gölgeleri, eski masallardaki devlerinkine benziyordu. Adımları ağır, saçları sıcak, ağızları açıktı. Susamışlardı. Hem de çok. Terlerini içecek kadar. Bir sinek daha duyuldu. Döndüklerinde, bir otobüsle karşılaştılar. Şoförü dışında, içinde kimse olmayan kırk dokuz kişilik bir otobüsle. Ama durmayan bir otobüsle. Bu kez, havada kalan, sadece Asil'in eli değildi. Dört kol vardı, asılı duran. Görünmez iplerle gökyüzüne doğru çekilen dört kol. Ya ipler koptu ya da kuklacı böyle istedi. Kollar indi, Asil yürümeye devam etti.

Güneşin batıya yattığı, ama kızgınlığından vazgeçmediği saatlerdi. Yahya ve Asil, birer et parçasıydı, iki bacağın üzerinde ilerleyen. Onlar da, yorgunluktan duramadıkları için birbirlerinin önüne geçiyorlardı. Duramayacak kadar yorgun, ama ölemeyecek kadar da hayattaydılar.

Belki bir mucize olup yola bir komşu gelebilirdi. Bir nehir. Suyunu içip, kıyısındaki ağacın gölgesinde dinlenecekleri. Ama olmadı. Onların kutsallıklarında, ne mucize ne de yanlarından geçen on bir araba, üç kamyon ve altı otobüsün durması vardı. Asil ile Yahya'nın kutsallığı, terk edilmiş olmalarından geliyordu. Hayatlarındaki tek mucize, karşılaşmış olmalarıydı.

Araları ter damlalarıyla dolu kirpiklere sahip gözkapaklarının izin verdiği kadar gördüler. Asil derhal, Yahya biraz sonra okudu. Kasabanın tabeladaki adını. Asil'in daralmış zihni anladı. Ölmeden varacaklarını. Yahya, Asil'in omuzlarında, rüzgârın savurduğu bir başak, gibi sallanıyordu. Asil'in omuzları, bir devenin hörgücü, Yahya'ysa bir bedeviydi. Dudakları çorak, avuçları sırılsıklamdı. O güne kadar kimse evinden, Yahya gibi kaçmamıştı.

Üç saat otuz yedi dakikadır konuşmayan Asil, açık ağzını ses çıkarmak için kullandı. Hâlâ hayatta olduğunu kendine kanıtlamak için.

"Eve dönüp annem ile babamı öldüreceğim. Sonra da kendimi. Bu acı, korkunç. Bu acı, felaket. Bu acı, benim sonum. Bu acı, benim her şeyim! Senin yanına gelmeyeceğimi biliyorum, sevgilim. Ama sensiz burada kalamam. Ölünce nereye gideceğını umurumda değil! Ya da nerede kalacağım! Tek isteğim, ölmek. Ama önce annemi ve babamı öldürmek. Çünkü onlar dayanamazlar. Kim dayanabilir ki, çocuklarının ölüm acısına? Kimse! Hiç kimse! Onlara bu acıyı çektiremem! Ben, bu acıyı kimseye çektiremem! Seninle buluşmak için değil, sevgilim, sensiz yaşayamadığını için kendimi öldüreceğim." Asil'in, yarısı ağzının dışında, yarısı içinde kalan sözleri, Yahya'yı uyandırmıştı. Çocuk, haftalarca hasta kalacak kadar zayıf düşmüş, ama yine de Asil'i duymuştu. Ancak dediklerinden hiçbir şey anlamıyor, sadece arada bir, öldürmek kelimesini duyuyordu. Uzun yürüyüşün zihninde bıraktığı son güçle konuştu.

"Yapma... Öldürme..."

Ama Asil'in gittiği yol, dönmesine yetecek kadar geniş değildi. Duymuyordu Yahya'yı. Anlamıyordu, ince sesinin söylediklerini. Sadece konuşuyordu. Aşık olduğu ölü kadın, Asil'in sevgilisi miydi? Sevgilisi olmuş muydu? Onu sevdiğini söylemiş miydi? Ne bu soruların ne de yanıtlarının bir önemi vardı. Çünkü Asil, o kadının adını bile anımsamıyordu. Sevgilisi, o güne kadar ölmüş milyarlarca kadından biri olabilirdi. Zihni, beş milyar yaşındaki güneş kadar eskiydi. Geçmiş ve gelecekteki bütün acılar, Asil'e aitti. Beş milyar yıldır yanan güneşin bir parçası, kalbinde ve zihnindeydi. Bu da Asili, yetmiş iki kiloluk bir ter bezi yapıyordu.

Bir sokak gösterisine benzeyen Asil ve Yahya, kasabanın ilk binalarının pencerelerinden görüldüler. Görenler, ikinci kez bakmadı. Çünkü durdukları yerden, ne Asil'in terden, ne de Yahya'nın gözyaşından ıslanmış yüzünü görebiliyorlardı.

Trafik ışıklarının kırmızısı bile gözlerini yakıyordu. Bu yüzden, hiçbir kavşakta durmuyor, tehditkâr kornaların eşliğinde karşı kaldırımlara geçiyorlardı. Asil'in ilkel zihni bir otogar arıyordu. Ya da bir otobüs. Kasabadan, evinin bulunduğu kente giden herhangi bir şey Ve o herhangi bir şeyin, yolcu beklediği herhangi bir yeri arıyordu. Ama sadece çarpışıyordu. insanlarla, tabelalarla, el arabalarıyla, omuzlarındaki Yahya'yla. Alm, gözlerinin çevresi, burnu, çenesi, yanakları dağlanmıştı. Güneş tarafından. Yahya'nın yüzü gibi. Çocuğun gözkapakları birleşmiş ve derisi, kemiklerini taşıyan bir çuvala dönüşmüştü. Terliklerinden biri, kim bilir, nerede düşmüş, ayakları, toza yatırılmış fare cesetleri gibi cansızdı.

Bir meydana geldiklerini, bitişen yolların genişliğinden anlayan Asil, kaldırımın ucunda durdu. Yoldan sadece yirmi santimetre yükseklikteki kaldırımdan, intihar edecekmiş gibi kendini bırakıp geniş bir caddeyi geçti. Önüne gelen ilk kaldırıma çıkan Asil, Yahya'nın babasıyla göz göze geldi. Asil, adamı tanımadığı için yürümeye devam etti. Ama adam, tereddüt etmedi. Yahya'yı, Asil'in omuzlarından çekip aldı ve olanca sesiyle bağırdı:

“İşte, bu herif!”

Asil’in Azli

Belinden tutarak, Asil’in omuzlarından çekip aldığı çocuğu, sağ kolunun altına sıkıştıran adam, bağırmaya devam ediyordu.

“İşte bu! Asil Yaşayan! Televizyondaki herifi Şimdi de çocuğumu kaçırıyor!”

Adamın sol yumruğunun içinde, Asil’in, siyahtan toprak rengine geçmiş gömleğinin yakası duruyordu. Asil’se çocuğa bakıyordu. Saatlerdir omuzlarında taşıdığı çocuk, artık bir adamın kolunun altında, insan derisinden üretilmiş bir çanta gibi duruyordu. Babası, Yahya’yı belinden kavramış, başı ve bacakları yere doğru eğilmişti. Adam her bağırdığında, başı da, bacakları da sallanıyordu.

Ama Asil, daha fazla ayakta duramadı. Omuzlarında, düşürmekten korktuğu bir çocuk yoktu artık. Dizlerinin üzerine çöktü. Gözleri, hâlâ yüzünü göremediği çocuktaydı. Yakasım bırakmayan babasıyla birlikte sarsılan çocukta. Bu yüzden, ilk yumruğun kim tarafından atıldığını anlayamadı. Sol şakağındaki basınç, çenesini kafatasından ayıracak kadar şiddetliydi. Ama Asil düşmedi. Sadece başı, iki omzunun arasında gidip geldi. Yahya’nın babası, ağırlığını sol ayağına verip sağ bacağını kaldırdı. Ayağını bastığı yerde, Asil vardı. Sağ ayağını saran, siyah ayakkabısının topuğu, Asil’in göğsüne bir çekiç gibi indi. Dizlerinin üzerinde olduğu için, ancak bir karış geriye düşen gövdesi, görünmez bir virajı alıp sağ kolunun üzerine yıkıldı. Asil devrildi.

Ayakkabılar gördü. Rengârenk. İnsanlar gördü. Başka insanların bacaklarının arasından. Saatler gördü. Yüzükler. Kapatmadı gözlerini. İzliyordu. Her şeyi. Herkesi. Sesler duydu. Kornalar, küfürler, ağlayan Yahya ve küfürlerin devamı. Alini arı kırıştıran güneşin ışığını, insanlar kesti. Vurmak için eğilen, doğrulup çekilen insanların gölgeleri. Yattığı yere, güneş girmiyordu. Asil, saatler sonra ilk kez, bir serinlik hissetti. Yüklendiği her darbede, biraz daha ıslanıyordu. Ter mi, kan mı, tükürenlerin salyası mı? Belli değildi. Karışmışlardı. İnfazcılar gibi. Onlar da karışmıştı. Aynı kaldırımda yürüseler, birbirlerinin midelerini bulandırırlardı. Ama artık, tek

bir beden inşa etmiş, şeytanın kuyruğunu yiyorlardı. Toplumsal cephe. Ulusal cephe. İnsanlık, Asil'e karşı. Dünyanın kurtuluş savaşı.

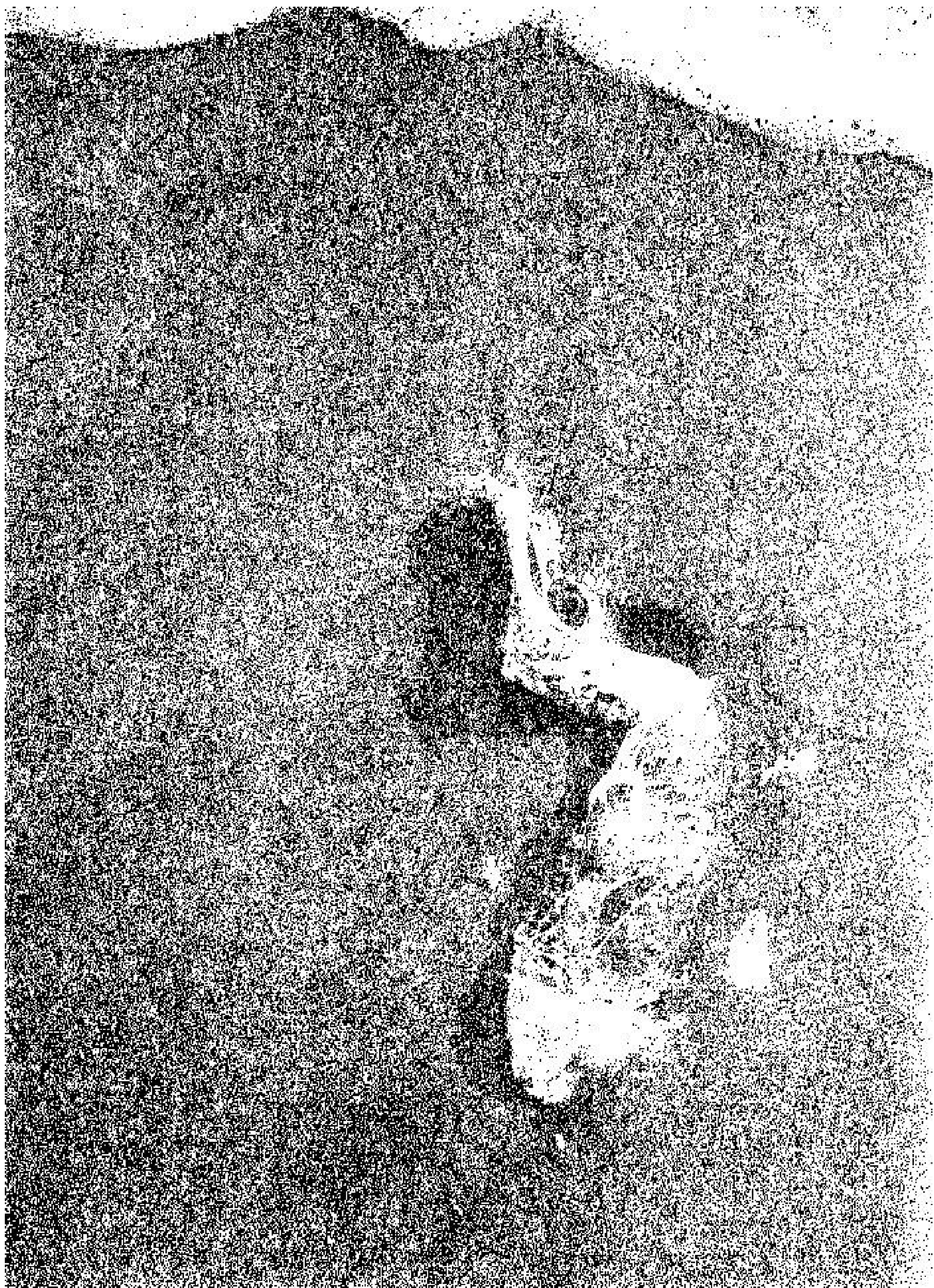
Dizlerini karnına çeken Asil, başını da avuçlarının arasına soktu. Bu haliyle, on kez küçültülse, herhangi bir kadının rahmine sığardı. Ama doğmuştu bir kez. Dönüşü yoktu.

Derisi gerilip bollaşıyor, dişleri azalıp çoğalıyordu. Saçları kopuyor, ayak parmakları kırılıp dökülüyordu. Gömleği yaralarına gömülüyor, pantolonu sıcak asfalta yapışıyordu. Bilekleri çatlıyor, burnundan kemik akıyordu. Omuriliği bir fermuar gibi açılıyor, sırtı yarılıyordu. Dizkapakları sökülüyor, bacakları çürüyordu. Dirsekleri kazmıyor, parmak izleri siliniyordu. Dili kesiliyor, damağı düşüyordu. Ses telleri kopuyor, boğazı yanıyordu. Gözkapakları yırtılıyor, Asil görüyordu. Kulakları deliniyor, Asil duyuyordu. Sirenleri, tekbir getirenleri, alkışlayanları, yankesicilerin tuttukları nefesleri, Yahya'nın hıçkırıklarını, seyyar satıcıları, belediye hoparlöründen düşen anonsları, kadın çığlıklarını, atacak sloganı kalmayanların okumaya başladıkları İstiklal Marşı'nı ve akşam ezanını duyuyordu.

Sonra hepsi durdu. Birden. Üzerlerine, gökyüzünden tonlarca lav yağmış gibi. Sesler de, bedenler de, taş oldu. Çünkü Asil'in zihni, son kez konuştu.

"Azledildin. Her şey bitti. Bundan sonra, düşünmeyecek, bilmeyecek ve yaratmayacaksın."

Sonra yeniden başladı. Hepsi birden. Taşlar çatladı. İçlerinden, sesler ve bedenler çıktı. Aldığı son nefesi vermeden önce, Asil'in açık gözleri, karşılaşmalarına eş bir mucizeyle, Yahya'yı gördü. Çocuğun sol gözü mavi, sağ gözü yeşildi. Asil güldü. Asil öldü.

Azil, Türkçede, görevden almak, Arapçada, hamileliği engellemek uğruna, kadının haricine boşalmak, anlamına gelir. Asil, görevden alınmış ve insanlığı döllememesi için, dışına terk edilmiştir. Çünkü, kendisine sunulmuş olan bilgi, yetenek ve düşüncelerin ağırlığından zihni kapanan ve delirmiş olan milyonlarca haberciden biridir. Delirenler, affedilmez ve terk edilir. Bu da, suçu olmayan bir insana verilebilecek en büyük cezadır. Deliren habercilerin sonu, intihar değilse, linçtir. Benzersiz zihinlerini yönetmeyi öğrenip, hayatta kalanlarsa, peygamber olarak bilinir.

Milyonlarca olasılıktan, sadece biri gerçektir. Milyonlarca doğumdan, sadece biri Asil'dir. Milyonlarca Asil'den, sadece biri Yahya'dır. Milyonlarca görevliden, sadece biri, görevi yerine getirir. Milyonlarca dölden, sadece biri kutsaldır.

İnsanlık tarihi, kutsal olanları anlatır. İnsanlık tarihi, doğurt ani arı anlatır. Tarih, insanlık rahmine düşmüş peygamberleri anlatır. Azledilenlerin tarihini anlatansa, Asil'in hayatıdır. Çünkü hepsinin laneti aynıdır: Düşünmek. Çünkü hepsinin alınyazısı aynıdır: Düşünüyorum, öyleyse, varlığımı yok edebilirim.

Table of Contents